

Giới thiệu [Ngôn Tình] Sở Sớ

Editor: V.O

Thể loại: hiện đại

Số chương: 39 chương

Con gái khi yêu lại rất tin vào lời hứa của con trai, làm mọi thứ cho người ấy. Cũng như Mục Sớ Sớ vào mùa hoa nở năm ấy đã có người từng nói với cô: "Chờ sau khi chúng ta ra ngoài, anh nhất định sẽ cưới em." Mục Sớ Sớ cho rằng, cô gả cho Trần Kính Đông là chuyện nước chảy thành sông. Sau này cô mới biết được, thì ra, có vài chuyện đã sai một lần, sẽ muốn đòi không thể sửa...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Sở Sớ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cắm hận cô

Edit: V.O

.....

Đêm, hơi lạnh.

Mục Sớ Sớ cứ đứng yên lặng ở cửa phòng bệnh, vẻ mặt không buồn không vui.

Trần Kính Đông đứng ở trước mặt cô, đôi mắt cực rét lạnh nhìn cô, mũi phát ra tiếng hừ lạnh khiến cho người ta sợ hãi: "Độc phụ này, cô biết rõ Liễu Liễu đã có thai, cô còn muốn đẩy cô ấy, cô có biết, cô đẩy cô ấy, cũng giết chết con của tôi..."

Mục Sớ Sớ nghe xong chỉ khẽ cười một tiếng, chỉ là cười cực cứng nhắc, cười cực cô độc...

Cô biết, Trần Kính Đông hận cô, không, là hận chết cô.

Có lẽ y nằm mơ cũng muốn cô chết đi.

Cô chiếm vị trí vốn nên thuộc về một người phụ nữ khác, người phụ nữ đó tên là Tần Liễu Liễu, Trần Kính Đông nói, đó là tình cảm chân thành của y.

Tình cảm chân thành?

Mục Sớ Sớ cảm thấy vô cùng nhục cười, ở trong son động đó, Trần Kính Đông từng nói rõ, người y muốn kết hôn là cô. Nhưng mới qua bao lâu, cô ở trong lòng y, đã chẳng còn là gì nữa, chỉ là một độc phụ đề tiện, một sự tồn tại dư thừa.

Có lẽ nụ cười của Mục Sớ Sớ quá mức châm chọc, bỗng nhiên gương mặt Trần Kính Đông cực kỳ khó coi, y như con sư tử nổi giận, xông tới nắm chặt cổ họng Mục Sớ Sớ.

Nháy mắt, lưng cô dán lên vách tường, lạnh lẽo tận xương.

Mục Sớ Sớ nhìn thấy màu đỏ sẫm trong mắt Trần Kính Đông, cô bị bóp đến không phát ra tiếng được, hơn nửa ngày mới mở to hai mắt, gần từng tiếng hỏi y: "Anh...muốn giết tôi?"

Lòng, đau như muốn vỡ ra, từ từ lắng trĩ từng dao một.

Nhưng cô lại quật cường không chịu rơi lệ.

Năm năm hôn nhân, dieendaanleequydoon – V.O, tất cả nước mắt đã sớm chảy khô, cô bây giờ, chỉ là buồn phiền kéo dài hơi tàn mà thôi...

Ánh mắt Trần Kính Đông tràn ngập sát khí, y ra tay vô cùng ác độc, không để chút lối thoát nào, nếu giết người không phải đền mạng, có lẽ, y thật sự sẽ giết Mục Sớ Sớ.

Y nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt tràn ngập hận thù: "Cô đừng cho là tôi không dám động đến cô, nếu Liễu Liễu xảy ra chuyện gì không hay, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô, tôi sẽ cho cô lấy mạng đền mạng..."

Lời nói lạnh lẽo không hít thở nổi.

Mục Sở Sở chỉ cảm thấy lạnh từ đầu đến chân.

Y vì người phụ nữ kia, thật sự sẽ giết cô...

Cô là gì chứ?

Yêu y mười năm, một hồi trò cười.

Trần Kính Đông hừ lạnh một tiếng, buống lỏng cô ra, lập tức xoay người đi vào phòng bệnh.

Cách một bước tường, cô nghe được giọng của Trần Kính Đông cực kỳ dịu dàng: "Liều Liều, không sao hết, ngoan, không sao, anh sẽ luôn luôn ở đây với em, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai làm hại em nữa, tuyệt đối không..."

Mục Sở Sở nghe thấy tiếng khóc kể như tiếng kêu rên của Tần Liều Liều, cô ta đắm đắm ngực Trần Kính Đông, từng chữ đều như đổ máu: "Kính Đông, con của chúng ta không còn, con của chúng ta không còn, là con tiện nhân Mục Sở Sở kia, là cô ta hại chết con của chúng ta, Kính Đông, anh nhất định phải báo thù cho con của chúng ta, nhất định phải báo thù cho con..."

Mục Sở Sở dựa lên vách tường, bỗng nhiên cười "ha ha" một tiếng, cười vô cùng bi thương...

Cô biết, cô chưa bao giờ đẩy ngã Tần Liều Liều, cô càng biết là, Tần Liều Liều lừa Trần Kính Đông.

Nhưng, Trần Kính Đông chỉ tin lời Tần Liều Liều nói, cũng không tin cô.

Mặc dù cô giải thích, vậy cũng là dư thừa.

Trận chiến này, cô thua hoàn toàn, thua tình yêu, thua tôn nghiêm, cũng thua bản thân mình...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hành động điên cuồng

Edit: V.O

Tần Liều Liều chỉ ở lại bệnh viện bảy ngày.

Nhưng cô ta vừa ra viện, đã náo loạn một tiết mục tự tử.

Trần Kính Đông đang họp ở công ty vội vàng lái xe đuổi tới, nhìn thấy tay Tần Liều Liều đầy máu tươi.

Bác sĩ nói với Trần Kính đông, nếu Tần Liều Liều bị đưa tới trễ một lát, giữ mạng cũng khó.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tần Liều Liều, mắt Trần Kính Đông đầy thù hận.

Tần Liều Liều ôm Trần Kính Đông, khóc lóc bi thương: "Kính Đông, đây là con của chúng ta, nó bị con đàn bà Mục Sở Sở giết chết, đứa bé đã chết, em cũng không sống nổi, Kính Đông, để em đi chết đi, để em đi với con của chúng ta đi..."

Ngày đó, Trần Kính Đông như một con thú hoang, đá cửa phòng, vọt vào phòng ngủ của Mục Sở Sở, một tay bắt ngờ đẩy Mục Sở Sở ngã xuống giường khiến cô không kịp đề phòng, một tay kia cầm một cây dao.

Cây dao bắn ra ánh sáng bốn phía.

Ánh mắt Trần Kính Đông đỏ sẫm đặt cây dao lên cổ họng Mục Sở Sở, trong hoảng loạn, một tay Mục Sở Sở nắm ở trên cây dao, ngón tay nháy mắt chảy ra máu tươi.

Máu tươi theo khe hở, nhỏ từng giọt từng giọt lên thân thể cô.

Cô đau, lưng toàn là mồ hôi lạnh, nhưng lại cười: "Anh thật muốn giết tôi? Trần Kính Đông, anh thật muốn giết tôi?"

Trần Kính Đông thấy kẻ tay Mục Sở Sở tràn ra máu tươi, trong nháy mắt, trong mắt y thoáng hiện lên chán chờ, nhưng sự chán chờ chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, thay thế thành lạnh như băng, y nói: "Cô giết con của Liều Liều, làm hại cô ấy tự tử. Đó cũng là con của tôi, Mục Sở Sở, nếu cô có một chút lương tâm, ly hôn với tôi đi, cô biết rõ, tôi không yêu cô, cô cần gì phải kiên trì?"

Mục Sở Sở vẫn nắm lấy mũi dao, dieendaanleequuydoon – V.O, cô biết, nhất định ngón tay cô đã tàn.

Đau, đau tan nát cõi lòng.

Đau lòng như muốn chết.

Người đàn ông này, lời nói ra, cho tới bây giờ đều như một cây dao, không lưu tình chút nào.

Tồn thương năm năm, cô cũng nên buông tay.

Nhưng cô không cam lòng, chẳng lẽ lòng người cứ thiện biến như vậy? Lời nói ra lại có thể tan thành mây khói?

"Dựa vào cái gì mà tôi phải ly hôn?" Mục Sở Sở cười lạnh, quyết không để bản thân rơi lệ, không để bản thân yếu đuối, cô cười: "Anh muốn cho Tần Liễu Liễu vào cửa làm bà Trần như vậy sao, Tần Liễu Liễu cô ta xứng sao? Tôi nói cho anh biết, trừ khi tôi chết, nếu không, tôi tuyệt đối không rời khỏi cái nhà này, Tần Liễu Liễu cô ta cũng tuyệt đối không có khả năng thành nữ chủ nhân của cái nhà này..."

"Mục Sở Sở, cô đừng ép tôi..." Trần Kính Đông nhìn chằm chằm Mục Sở Sở.

Mục Sở Sở cười: "Đúng, tôi luôn luôn đều đang ép anh, ép anh cưới tôi, ép anh không thể ở cùng Tần Liễu Liễu, cho nên, Trần Kính Đông, anh giết tôi đi, tôi chết, anh sẽ được giải thoát."

"Cũng như...tôi cũng được giải thoát..." Một câu cuối cùng, giọng nói cực thấp.

Trên đời này không có yêu vô duyên vô cớ, càng không có hận vô duyên vô cớ, đồng thời, cũng không có yêu nhau giết nhau vô duyên vô cớ.

Mục Sở Sở chưa bao giờ cảm thấy cô đã làm sai chuyện gì.

Nhưng Trần Kính Đông lại nhận định cô mắc hết lỗi lầm này đến lỗi lầm khác...

Ánh mắt Trần Kính Đông nhìn cô cực kỳ lãnh khốc, ánh mắt đỏ giống như có thể đốt sạch thế giới, y điên cuồng xé rách quần áo Mục Sở Sở, xé rách trần như nhộng.

Mục Sở Sở cực kỳ tuyệt vọng.

Năm năm hôn nhân, cô chưa bao giờ có được Trần Kính Đông.

Cô dùng bàn tay nhuộm máu che bộ phận lỗi lạc của bản thân, nhưng mặc cho cô che thế nào cũng không che hết được.

Ngón tay chảy máu nhiễm đỏ thân thể của cô, cuối cùng, thân thể người đàn ông nhập vào thân thể cô...

Giờ phút này, Mục Sở Sở không thể chịu đựng đau đớn được nữa, khóc lên, khóc tê tâm liệt phế, như là con thú nhỏ bị thương.

Thậm chí cô còn cắn vai Trần Kính Đông, lúc răng xuyên qua làn da của người đàn ông, cuối cùng cô nằm trọn tròn mắt giống như đã chết...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Các người đều nợ tôi

Edit: V.O

Khi tất cả kết thúc, đôi mắt Mục Sở Sở nhìn chằm chằm trần nhà, từng giọt lệ trong khóe mắt nhỏ ảm ga giường, nở thành một đóa hoa quý dị.

Cô nói: "Trần Kính Đông, rốt cuộc anh có yêu tôi không?"

Trần Kính Đông không trả lời, chỉ đứng dậy mặc quần áo.

Cô cố chấp hỏi: "Nói cho tôi biết, Trần Kính Đông, rốt cuộc anh có yêu tôi không? Năm năm, chúng ta kết hôn năm năm, chỉ cần có một chút cũng được..."

Chóp mày Trần Kính Đông hơi hơi nhăn lại, một lúc lâu, y nói: "Tôi cho rằng, cô biết..."

Dưới thân là con đau xé rách.

Gương mặt Mộc Sở Sở tái nhợt, nắm ngón tay nắm chặt, cô nở nụ cười không thành tiếng, cười tuyệt vọng, cô hỏi Trần Kính Đông: "Anh hận tôi như vậy? Vậy anh nói cho tôi biết, vì sao anh còn muốn kết hôn với tôi? Vì sao lại nói những lời đó với tôi? Anh nói cho tôi biết, anh nói cho tôi biết, đã không yêu tôi, sao lại cho tôi hi vọng..."

Máu tươi trên vai Trần Kính Đông chảy ròng ròng, đó là chỗ Mộc Sở Sở đã cắn.

Người phụ nữ này, thật ác.

Trần Kính Đông phen chán lau vết máu, khinh thường nói: "Tôi chưa bao giờ nói với cô như vậy, người phụ nữ tôi muốn cưới, ngay từ ban đầu đã là Liễu Liễu, mà không phải là cô. Mộc Sở Sở, là cô cố ý phải gả cho tôi, là cô dùng mọi thủ đoạn gả cho tôi, mà không phải là tôi muốn cưới cô..."

Giọng điệu Trần Kính Đông vẫn lạnh lùng như vậy, không chừa lối thoát.

Nhưng mà một giây sau, lúc ánh mắt Trần Kính Đông nhìn thấy khối lạc hồng trên ga giường, ánh mắt y vẫn bất giác ngừng lại trong một cái chớp mắt, có thương hại chợt lóe lên rồi biến mất.

Giờ phút đó, dieendaanleequuydoon – V.O, lòng y cũng hơi đau theo.

Y cũng không biết vì sao y và Mộc Sở Sở sẽ đi đến bước này, đi đến nông nổi làm tổn thương lẫn nhau.

Nếu cô không làm hại Tần Liễu Liễu, y cũng sẽ không nhục nhã cô như vậy.

Là cô, làm bị thương người không nên làm bị thương nhất.

Tự làm tự chịu.

Mộc Sở Sở nghe lời nói của Trần Kính Đông, bỗng nhiên điên cuồng cười to: "Anh nói anh chưa từng nói muốn kết hôn với tôi? Trần Kính Đông, trong son động kia, trong son động kia, anh còn nhớ? Anh nói là anh thâm yêu tôi, anh nói anh muốn kết hôn với tôi, rõ ràng anh từng nói, rõ ràng anh từng nói..."

Mộc Sở Sở ấn chặt ngực.

Lòng dường như sắp nổ bung, đau đến mức cô muốn khóc lớn một trận, đau đến mức cô không sống nổi...

Kiên trì nhiều năm như vậy, dù sao cũng là sai, cô không nên tiếp tục kiên trì, nhưng cô vẫn chịu đựng những dằn vặt này, ở bên cạnh Trần Kính Đông năm năm, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, không hề chùn bước.

Trong năm năm cô phải nhìn y và Tần Liễu Liễu ân ái ái, còn phải chịu đựng lời nói châm chọc của người ngoài, những chuyện này, cô cũng không để ý, cô cho rằng, cô có thể đợi được Trần Kính Đông, dù sao y cũng đã từng hứa hẹn với cô.

Mà bây giờ, cô mới biết được rốt cuộc bản thân cô sai bao nhiêu.

Ngay cả lời y từng nói y cũng không chịu thừa nhận, sao có thể trông cậy y sẽ yêu cô?

Trần Kính Đông, ngay từ đầu y đã không có trái tim, nhất định là y được làm từ tảng đá, đập không nóng, càng hâm nóng cũng không xong...

Cuộc hôn nhân này, dù sao cũng không có ý nghĩa.

"Được... tôi đồng ý ly hôn, Trần Kính Đông, từ nay về sau, anh và Tần Liễu Liễu, các người đều nợ tôi, tôi nói cho các người biết, các người đều nợ tôi..."

Bàn tay dính máu của Mộc Sở Sở lau khô nước mắt, đứng dậy, cầm lấy quần áo đi ra cửa phòng, thậm chí cô cũng không muốn nhìn Trần Kính Đông một lần nào nữa.

Cửa phòng đóng bộp một tiếng, ngăn cách hai thế giới.

Trần Kính Đông đứng tại chỗ, đôi mắt tràn ngập không hiểu.

Son động đó, sao cô biết được?

Những lời này, rõ ràng y chỉ từng nói với Tần Liễu Liễu, sao Mộc Sở Sở cô có thể biết?

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sai ở chỗ nào?

Edit: V.O

Lòng Trần Kính Đông thoáng hiện lên ngớ ngàng.

Hành vi của Mục Sờ Sờ thật khả nghi, y không thích mọi chuyện thoát ra khỏi lòng bàn tay mình.

Suy nghĩ trong giây lát, chuyện y và Tần Liễu Liễu qua lại, nhất định Mục Sờ Sờ đã tra rõ ràng mọi chuyện, cho nên cô mới có thể nói ra những lời đó, khiến trong lòng y không yên và tra tấn.

Năm đó, người cứu y, rõ ràng là Liễu Liễu.

Cũng bởi vì chuyện này nên y mới tìm hiểu yêu đương với Tần Liễu Liễu, y không có khả năng ngu ngốc đến ngay cả ân nhân cứu mạng mình cũng nhận sai, ví như là Mục Sờ Sờ cố ý nói dối để giành được sự chú ý của y.

Nghĩ như vậy, Trần Kính Đông mặc quần áo, xuống lầu, lái xe đến bệnh viện, Tần Liễu Liễu còn đang nằm viện.

Trong phòng tắm, Mục Sờ Sờ nghe được tiếng xe khởi động.

Cô giấu chính mình vào trong bồn tắm, nước mắt cũng hòa vào trong nước.

Cô biết, tối nay Trần Kính Đông tuyệt đối sẽ không trở về, y nhục nhã cô, tự cho là đúng báo thù cho Tần Liễu Liễu, báo thù cho đứa con đã mất của y.

Nhưng mà chỉ có cô biết, Trần Kính Đông luôn luôn bị Tần Liễu Liễu đùa giỡn ở trong lòng bàn tay.

Mà cô, ngay cả giải thích cũng không có ai nghe.

Tần Liễu Liễu, đúng là vẫn thắng, có lẽ ngày mai, cô ta sẽ rạn vỡ vào cái nhà này ở, trở thành nữ chủ nhân của cái nhà này, trở thành người bên gối của Trần Kính Đông..

Trong không khí tràn đầy mùi hương của Trần Kính Đông khiến cho người ta không hít thở nổi.

Mục Sờ Sờ nhắm hai mắt lại, cô nhớ tới cha mẹ đã mất của mình, nhớ tới anh trai đã mất.

Cũng nhớ tới bản thân vì lời hứa của Trần Kính Đông ở trong son động, đưa tất cả cổ phần công ty của nhà họ Mục cho y.

Vốn tưởng rằng chuyện đó sẽ khiến tất cả mọi người đều vui, nhưng ai biết vào đêm tân hôn, Trần Kính Đông lại lạnh lùng chỉ vào mũi nói với cô: "Mục Sờ Sờ, tôi thật sự là quá coi thường cô, cô lại dùng tất cả cổ phần công ty cô trao đổi với mẹ tôi, khiến bà ấy lấy cái chết uy hiếp tôi cưới cô. Người phụ nữ ác độc như cô, cô cho là, cô thành bà Trần thì tôi sẽ yêu cô? Không, dieendaanleequydoon – V.O, Trần Kính Đông tôi không phải là người sẽ thỏa hiệp, Mục Sờ Sờ, tốt nhất là cô có thể tiếp nhận nỗi lửa giận của tôi! Cô nhất định sẽ trả giá rất nhiều vì hành vi của mình..."

Đêm đó, Trần Kính Đông bỏ cô một mình ở trên giường cưới, cứ như vậy đến thư phòng...

Lúc đó cô không biết phải làm sao.

Thậm chí cô còn nghĩ, cô đã làm sai rồi sao?

Nhưng, sai ở chỗ nào?

Cô không biết, cái gì cô cũng không biết, cô chỉ biết là, bắt đầu từ Trung học cô đã yêu Trần Kính Đông, Đại học, thậm chí lúc xuất ngoại, cô cũng yên lặng đi theo Trần Kính Đông.

Cô coi việc yêu Trần Kính Đông trở thành sự nghiệp của chính mình.

Nhưng giờ phút này, cô lại mông lung rồi.

Nhưng cô vốn là người cố chấp, cố chấp đến mức tình nguyện lừa gạt bản thân, cô thôi miên bản thân hết lần này tới lần khác, nói với bản thân, chỉ cần ở bên cạnh y, sẽ luôn có một ngày, y sẽ yêu cô.

Một tháng sau tân hôn, cô đã phát hiện ra sự tồn tại của Tần Liễu Liễu.

Ngày đó lòng cô tràn đầy vui mừng đến công ty Trần Kính Đông, muốn ăn cơm cùng y, nhưng vừa đến gara, cô đã nhìn thấy Trần Kính Đông và Tần Liễu Liễu cùng đi lên trên một chiếc xe, Tần Liễu Liễu lại dựa lên người Trần Kính Đông...

Lúc đó cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, phải biết rằng Tần Liễu Liễu từng chính là bạn thân nhất của cô, càng là bạn cùng lớp suốt ba năm Đại học.

Nhưng cô ta lại ở cùng chồng cô...

Cô giống như tất cả những người vợ cả bất lý tiểu tam khác, đi tới nào lớn.

Ai biết đôi lấy cũng là một câu lãnh khốc đến cực điểm của Trần Kính Đông, y nói: "Vốn người tôi muốn kết hôn chính là Liễu Liễu, cô mới là dư thừa..."

Ngày đó, cô trốn ở trong phòng mình khóc một trận, cô không biết, trong năm năm sau nữa, cô vẫn sẽ trốn ở trong phòng khóc lóc mỗi ngày.

Nhưng cô vẫn cố chấp, cố chấp đến mức làm tổn thương bản thân, cố chấp đến mức có thể coi như không thấy tất cả.

Lần cô chấp này, đã kiên trì năm năm...

Trần Kính Đông ghét cô, cũng càng ngày càng sâu.

Cho đến khi Tần Liễu Liễu chạy tới nói với cô, cô ta đã có thai, cho đến khi Tần Liễu Liễu tự mình té xuống cầu thang, lại nói là Mục Sở Sở đẩy, cho đến khi bác sĩ nói đứa bé không còn...

Lần này ba người dây dưa, rốt cuộc đi tới điểm cuối...

Mục Sở Sở trốn dưới đáy nước, trong xoang mũi, trong lỗ tai, tất cả đều là nước...

Cô thật muốn khiến chính mình chết chìm ở trong bồn tắm.

Nhưng chỗ này là nhà Trần Kính Đông, chẳng phải nhà cô.

Nơi này, dù sao cũng không thuộc về cô...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cậu sẽ hối hận

Edit: V.O

Trần Kính Đông ở trong bệnh viện ba ngày liên tục.

Trong ba ngày này, y luôn luôn làm bạn với Tần Liễu Liễu.

Cho đến ngày thứ tư, Trần Kính Đông kéo thân thể mệt mỏi trở về nhà, y cho rằng, nhất định sẽ nhìn thấy khuôn mặt Mục Sở Sở hận y như chất độc, nhưng mà cũng không có, y phát hiện một phen giấy thỏa thuận ly hôn và một cái nhẫn cưới được khâu kim cương khéo léo được đặt ở trên bàn.

Trong nhà, tất cả những thứ thuộc về Mục Sở Sở hoàn toàn biến mất.

Tựa như cô chưa bao giờ tới nơi này.

Duy nhất chỉ để lại giấy thỏa thuận ly hôn và nhẫn.

Trên giấy thỏa thuận ly hôn đã được Mục Sở Sở ký tên, nội dung càng đơn giản hơn, cô chỉ cần mấy căn nhà nhỏ ba mẹ để lại, còn lại cũng không cần, bao gồm cổ phần công ty lúc trước cô cho Trần Kính Đông, cô cũng không nhắc tới một chữ.

Trần Kính Đông hơi hơi nhú mày.

Y chưa từng nghĩ tới, hôn nhân giữa y và Mục Sở Sở, sẽ kết thúc dễ dàng như thế, y cho rằng, Mục Sở Sở sẽ luôn luôn dây dưa với y, đến chết không rời.

Nhưng, cô đi triệt để, cũng rời xa triệt để.

Căn nhà to như vậy, không có hơi thở của Mục Sở Sở.

Trần Kính Đông nhìn giấy thỏa thuận ly hôn, y vốn nên cười, cười to sáng khoái, năm năm hôn nhân, không phải y cầu tờ giấy ly hôn này sao? Thế nhưng

y lại không thể cười ra tiếng...

Nhưng chuyện này cũng không làm cản trở tâm tình tốt của y, dù sao, từ nay về sau, bên cạnh y, sẽ không bao giờ có bóng dáng Mục Sở Sở nữa, y cũng có thể cưới Tần Liễu Liễu như ước nguyện...

Dù sao y từng đồng ý với Tần Liễu Liễu, phải lấy cô ta làm vợ...

Như thế, Trần Kính Đông lại cảm thấy bình thường trở lại.

Hôm đó là sinh nhật Trần Kính Đông.

Buổi tối, đám bạn thân của Trần Kính Đông đều tới chúc mừng sinh nhật y.

Rất kỳ lạ, trong nhà lại không có bóng dáng Mục Sở Sở.

Lúc đó tất cả mọi người cho rằng có phải Mục Sở Sở đã đi ra ngoài làm việc không, cũng không quá để ý.

Trần Kính Đông và vài người bạn thân hét lớn một trận, uống nhiều, y đứng dậy, lắc la lắc lư cười: "Coi như các anh em hôm nay được tự do, biết không, các cậu đều biết đúng không, dieendaanleequydoon – V.O, mình và Mục Sở Sở đây đưa năm năm, hôm nay, cuối cùng cô ta cũng ly hôn với mình rồi..."

Y bụng ly rượu chúc mừng từng ngụm từng ngụm, rượu này, thật chất...

Bạn thân Lữ Lương ngồi ở bên cạnh lập tức ngạc nhiên nói: "Kính Đông, cậu nói mở đúng không, sao Sở Sở có thể ly hôn với cậu? Cô ấy yêu cậu đến chết, năm đó chính cô ấy liều lĩnh trao tất cả cổ phần công ty trong tay cô ấy cho cậu, cậu mới cô gắng xoay chuyển được tình thế, trong năm năm này, cậu và Tần Liễu Liễu đây đưa như vậy, cô ấy cũng làm bộ như không thấy, không ly hôn với cậu, sao bây giờ đột nhiên thông suốt, muốn ly hôn với cậu, thoát ly bề khổ chứ?"

Tuy câu nói của Lữ Lương là chế nhạo, nhưng lại đúng như thế, cuộc hôn nhân đó đối với Mục Sở Sở mà nói, chính là bề khổ.

Ly hôn, đối với cô mà nói, không khác gì thoát ly bề khổ.

Lưu Triết Vũ bên cạnh cũng giờ cái ly nói: "Đúng là như thế, dù sao, đánh chết bọn mình cũng không tin Mục Sở Sở sẽ ly hôn với cậu, trên đời này không còn có ai yêu cậu hơn cô ấy, mình nói này Kính Đông, cậu phải để tâm một chút, tuy Tần Liễu Liễu không tệ, nhưng theo mình, cô ta cũng không bằng một phần mười Mục Sở Sở, Mục Sở Sở mới là người phụ nữ cậu nên quý trọng, nếu cậu thật ly hôn với cô ấy, mình đảm bảo, một ngày nào đó, cậu sẽ hối hận..."

"Hối hận?" Trần Kính Đông cười lạnh một tiếng: "Mình ly hôn với cô ta, cầu còn không được, sao có thể hối hận, không, mình tuyệt đối sẽ không hối hận..."

Trần Kính Đông uống đến say mềm, thậm chí đứng không vững, cuối cùng được Lưu Triết Vũ và Lữ Lương đỡ y lên lầu.

Mọi khi Trần Kính Đông uống say về nhà, trong nhà cũng sẽ có Mục Sở Sở chờ.

Mục Sở Sở sẽ trông chừng Trần Kính Đông cả đêm, nấu canh giải rượu cho Trần Kính Đông, hết lần này tới lần khác, dứt y uống hết không ngại phiền phức.

Nhưng đêm nay trong nhà lại không có một bóng người.

Mục Sở Sở thích tự thân tự lực mọi việc, cho nên mấy năm nay cô chưa từng thuê giúp việc, tất cả trong nhà đều là cô xử lý.

Bây giờ cô đi rồi, ngay cả một ngọn đèn để lại cho Trần Kính Đông cũng không có.

Lưu Triết Vũ và Lữ Lương mở đèn phòng ngủ, ném Trần Kính Đông lên giường...

"Này, chẳng lẽ thật sự ly hôn rồi sao?"

Về mặt Lữ Lương ngạc nhiên: "Cậu xem, đồ dưỡng da trên bàn trang điểm cũng đều mất..."

Lưu Triết Vũ nhún vai: "Xem ra là thật." Ánh mắt anh nhìn lên người Trần Kính Đông, lắc đầu chắc chắn nói: "Cậu nói xem, có phải Kính Đông cậu ấy bị ngốc không? Mục Sở Sở tốt như vậy, vì sao cậu ấy không biết quý trọng? Tần Liễu Liễu kia, rốt cuộc có cái gì tốt?"

Lữ Lương buông tay, nói: "Không phải Kính Đông đã nói sao, Tần Liễu Liễu đã cứu mạng cậu ấy, cậu ấy nói cậu ấy từng đồng ý với Tần Liễu Liễu, phải kết hôn với cô ta, cho nên, Mục Sở Sở gả cho Kính Đông, vốn là một chuyện sai, aiz, ly hôn cũng tốt, ít nhất ba người cũng không cần phải dây dưa như vậy nữa, chỉ là khổ cho Sở Sở, cô ấy đâu chỉ trả giá thanh xuân vì Kính Đông? Cô gái ngốc đó, mình còn tưởng rằng, cô ấy có thể chống đỡ được đến cuối cùng, lại bị Tần Liễu Liễu đánh bại rồi..."

Lưu Triết Vũ thờ dãi một hơi: "Cũng không biết bây giờ cô gái ngốc đó trốn ở chỗ nào chữa thương rồi..."

Lữ Lương và Lưu Triết Vũ đều lắc đầu, hai người sắp xếp cho Trần Kính Đông xong, lên ô tô rời đi.

Trong bóng tối, Trần Kính Đông mở mắt, y cứ nhìn trần nhà như vậy.

Năm năm, lần đầu tiên không có Mục Sở Sở bên cạnh, lần đầu tiên say rượu không có Mục Sở Sở...

Y nên thoải mái, đúng, nên thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lương tâm của anh bị chó ăn

Edit: V.O

Cuối cùng Trần Kính Đông cũng đạt được tự do.

Bên cạnh y không còn bóng dáng của Mục Sở Sở.

Đi làm, tan ca, thậm chí tụ tập bạn bè, tất cả tất cả, đều không có bóng dáng của Mục Sở Sở.

Mục Sở Sở rời đi, giống như một giọt nước nhỏ xuống biển lớn, không có nửa phần gợn sóng ở trong thế giới của y.

Chẳng qua chuyện Trần Kính Đông ly hôn lại chọc mẹ y - Giang Huệ giận dữ.

Ngày đó Trần Kính Đông dẫn Tần Liễu Liễu đến dự bữa tiệc trong nhà, giây phút Giang Huệ nhìn thấy Tần Liễu Liễu, đôi mắt vừa lạnh vừa giận dữ, trực tiếp cầm một ly trà nóng trên bàn lên, tạt thẳng về phía Trần Kính Đông và Tần Liễu Liễu.

Ly trà rơi xuống đất, vỡ nát, thiếu chút nữa trà nóng đã dính lên mặt Tần Liễu Liễu.

Tần Liễu Liễu sợ tới mức thét chói tai, gương mặt vô cùng tái nhợt.

"Kính Đông, em sợ, Kính Đông, em biết bác gái không thích em, chúng ta đi thôi..."

Trần Kính Đông nhanh chóng kéo Tần Liễu Liễu ra phía sau: "Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?"

Giang Huệ tức giận đến mức cả người run lên, lạnh giọng mắng: "Tên nghịch tử này, anh nói cho tôi biết, Mục Sở Sở không tốt chỗ nào vậy hả? Con bé vốn là một tiểu thư khuê các, liễu lĩnh cầm toàn bộ gia tài của bản thân gả cho anh, anh lại giỏi rồi, nuôi một con hồ ly tinh bên cạnh nhiều năm như vậy, bây giờ dứt khoát ép con bé đi rồi, anh nói xem, lương tâm của anh đâu? Chẳng lẽ thật sự bị chó ăn hay sao? Hay là anh hoàn toàn không có lương tâm? Nếu anh không phải là con tôi, tôi...tôi thật muốn đánh chết anh..."

Giang Huệ thật sự rất tức giận.

Năm năm, dieendaaneequydoon – V.O, Mục Sở Sở làm cái gì bà cũng nhìn thấy rõ ràng, cho dù Trần Kính Đông hồ đồ như thế nào, cô vẫn giữ cái nhà kia không rời, một người phụ nữ có thể có mấy cái năm năm?

Nhưng Trần Kính Đông chính là không biết đủ, lại muốn nuôi Tần Liễu Liễu ở bên ngoài.

Tần Liễu Liễu thì tính là gì?

Chỉ là một tiện nhân không biết xấu hổ mà thôi.

"Mẹ, mẹ đừng đối xử với Liễu Liễu như vậy, thân thể Liễu Liễu không tốt..." Sắc mặt Trần Kính Đông trông không tốt, nói với Giang Huệ: "Năm năm trước con đã từng nói với mẹ, con không muốn cưới Mục Sở Sở, người con muốn cưới là Liễu Liễu, nhưng mẹ có nghe con nói không? Mẹ không nghe, mẹ lại lừa con thông báo với truyền thông, quyết định chuyện hôn sự cho con và Mục Sở Sở, thậm chí lấy cái chết uy hiếp, khiến con không thể không cưới Mục Sở Sở, trong năm năm này, con vẫn chưa từng động đến cô ta..."

"Đó là mất anh mù, tốt xấu cũng không phân rõ." Giang Huệ cũng không bao che cho con trai của mình.

Điều bà thờ phụng, là làm người phải có lương tâm.

Năm năm trước có một trận chiến lớn ở Tập đoàn Trần Thị, thiếu chút nữa Trần Kính Đông đã không làm được CEO, là Mục Sở Sở lấy tất cả ra giúp

Trần Kính Đông, trên đời có mấy người phụ nữ có thể làm được những chuyện này? Phải biết rằng, thứ Mực Sờ Sờ lấy ra chính là tất cả của cô, cô lấy tất cả của chính mình cho Trần Kính Đông, nhưng Trần Kính Đông lại không biết quý trọng, sau khi kết hôn luôn luôn không rõ ràng với Tần Liễu Liễu.

Vì chuyện này, Giang Huệ đã mắng Trần Kính Đông mấy lần, thậm chí còn tìm người bắt Tần Liễu Liễu đi, nhưng người phụ nữ Tần Liễu Liễu này thật không thể khinh thường, mỗi lần đều có thể tránh thoát, thậm chí khóc lóc tố cáo trước mặt Trần Kính Đông.

Trong mấy năm nay, tình cảm mẹ con giữa Trần Kính Đông và Giang Huệ đã không còn tốt nữa.

Giang Huệ hận thấu Tần Liễu Liễu.

Nhưng Trần Kính Đông lại chính là mắt mù, chỉ thích Tần Liễu Liễu.

Người làm mẹ như bà có thể làm gì đây?

Trong năm năm này, bà chỉ có thể trơ mắt nhìn Mực Sờ Sờ chịu khổ, nhìn Mực Sờ Sờ giãy dụa.

Bây giờ thì tốt rồi, dứt khoát ly hôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sờ Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đừng mơ tưởng tiến vào cái nhà này

Edit: V.O

Tần Liễu Liễu trốn ở sau lưng Trần Kính Đông lau nước mắt, dánh vè mảnh mai, khóc nói với Giang Huệ: "Bác gái, con biết bác không thích con, mà con với Kính Đông là thật lòng yêu nhau, Kính Đông yêu con, con cũng yêu Kính Đông, Mực Sờ Sờ cô ta mới là người thừa thừa, nhiều năm như vậy, bác cho rằng Kính Đông sống vui về sao? Mỗi ngày mở mắt ra anh ấy đều nhìn thấy Mực Sờ Sờ, chính là người phụ nữ anh ấy không yêu, anh ấy cũng rất khổ..."

"Cô im miệng cho tôi, con hồ ly tinh cô còn có mặt mũi nói chuyện?"

Giang Huệ tức giận đến huyết áp tăng cao, chỉ vào mũi Tần Liễu Liễu nói: "Nếu không vì cô chen chân vào giữa Kính Đông và Sờ Sờ, bọn họ sẽ không vui về sao? Tôi đứng là sống lâu đến từng tuổi này mới thấy được con đàn bà không biết xấu hổ như cô, làm tiểu tam đúng lý hợp tình, được, Giang Huệ tôi đây cũng nói thẳng, trừ phi tôi chết, nếu không cô đừng mơ tưởng vào cánh cửa nhà họ Trần chúng tôi, nhà họ Trần chúng tôi không muốn có người con dâu như cô, mặt mặt xấu hổ..."

"Kính Đông, em..."

Tần Liễu Liễu bụm mặt khóc, thân thể run run: "Kính Đông, em đã nói, em không được hoan nghênh, năm đó em liều mạng cứu anh như vậy, thật ra em cũng không cần anh cưới em, chỉ cần... chỉ cần trong lòng anh có em là được rồi, thật đó, Kính Đông, vốn em cũng không có gì muốn cầu xin anh, nhưng anh đừng cãi nhau với bác gái, nếu không em sẽ cảm thấy bản thân mình rất có lỗi với bác gái."

Hai hàng lông mày Trần Kính Đông nhất thời nhíu chặt lại.

Y bình tĩnh nhìn Giang Huệ: "Mẹ, nếu không có Liễu Liễu, cũng sẽ không có con hiện tại, có lẽ con đã chết vào năm năm trước rồi, lúc đó con từng đồng ý với cô ấy, sau khi con ra ngoài, nhất định sẽ cưới cô ấy làm vợ, nhưng mẹ vẫn kiên quyết đưa Mực Sờ Sờ cho con, con không vui, Mực Sờ Sờ cũng không vui, bây giờ cô ta ly hôn, con nhất định phải cưới Liễu Liễu làm vợ, mẹ ngăn cũng không được."

Ánh mắt Trần Kính Đông trầm xuống, dieendaanleequydoon – V.O, về mặt tâm ý đã định, y nói: "Còn nữa, trước đó vài ngày Liễu Liễu đã sinh non, là bị Mực Sờ Sờ đẩy, thân thể cô ấy không tốt, không thể chịu kích động, mẹ, con hy vọng mẹ có thể hiểu cho con, cho phép cô ấy vào cửa, Liễu Liễu trả giá vì con, cũng rất nhiều..."

Giang Huệ nghe đến đó, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng: "Tần Liễu Liễu cô ta trả giá vì anh, anh đều nhớ trong lòng, Sờ Sờ trả giá vì anh, anh hoàn toàn không thêm để ý, Trần Kính Đông ơi Trần Kính Đông, tôi thật sự uống công sinh ra người con trai như anh, ngay cả đạo nghĩa tối thiểu anh cũng không quan tâm, anh không thử nghĩ lại xem, Tần Liễu Liễu cô ta đã từng là bạn thân của Sờ Sờ, ngay cả chồng của bạn thân cũng cướp, cô ta còn là con người sao?"

Trần Kính Đông nghe thấy ba chữ "Mục Sờ Sờ", thật ra trong lòng vẫn hơi có gợn sóng.

Y vẫn nhớ tới vẻ mặt hờn dỗi của Mục Sờ Sờ, nhớ tới ánh mắt đau thương của cô, nhớ tới lạc hồng trên giường.

Y lại có chút hối hận, không nên đối xử với Mục Sờ Sờ như vậy, ít nhất không nên chạm vào cô...

Y biết, y thật sự có lỗi với Mục Sờ Sờ, nhưng có thể làm sao? Trên tay Mục Sờ Sờ, dù sao cũng dính máu của con y, Mục Sờ Sờ hại chết con của y, y không có cách nào tha thứ cho cô.

"Kính Đông, đừng cãi nhau với bác gái, em thật sự không sao, em không danh không phận như vậy cũng được, em sẽ ở cùng anh cả đời, em cũng biết rõ em có lỗi với Sờ Sờ, em biết, nhưng Kính Đông, em...em yêu anh..."

Về mặt Tần Liễu Liễu điềm đạm đáng yêu nhìn Trần Kính Đông, hận không thể dùng tất cả kỹ thuật diễn của mình cho chuyện này, cô ta càng như thế, Trần Kính Đông lại càng cảm thấy có lỗi với cô ta, càng muốn lấy cô ta vào cửa.

"Mẹ, cho dù mẹ có đồng ý hay không, ngày mai trên hội đồng quản trị, con sẽ tuyên bố hôn sự của con và Liễu Liễu." Trần Kính Đông không hề chùn bước đưa ra tối hậu thư, thậm chí còn không thương lượng, mà là tự mình quyết định.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sờ Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bởi vì cô ta không xứng

Edit: V.O

Giang Huệ tức giận đến mức lồng ngực co rút đau.

Nhưng bà biết rõ, bà không ngăn cản được Trần Kính Đông.

Giống như Tần Liễu Liễu bỏ được Trần Kính Đông, Trần Kính Đông không có cách nào tự kiềm chế.

Thế lớn đã mất, Giang Huệ chỉ có thể thuận theo, lạnh lùng nói: "Được, anh cưới cô gái này tôi mặc kệ, nhưng Sờ Sờ thì sao? Anh sắp xếp cho Sờ Sờ thế nào?"

Đôi mắt Trần Kính Đông hơi hơi trầm xuống.

Bắt đầu từ tối hôm đó, y đã chưa từng gặp lại Mục Sờ Sờ, thậm chí không nghe thấy đôi câu đôi lời của cô.

Y cũng không biết cô đi đâu, sống thế nào.

Có lúc, thậm chí trong lòng Trần Kính Đông có chút lo lắng, lo lắng không có ai bên cạnh chăm sóc Mục Sờ Sờ, nhưng đó cũng chỉ là trong một cái chớp mắt mà thôi, nỗi băn khoăn đó rất nhanh tiêu tan.

Y nói: "Con không biết cô ta ở đâu."

"Tên khốn kiếp này," Giang Huệ nghiêng răng nghiêng lợi, bà thật sự cảm thấy bản thân đã nuôi một đứa con trai vô tâm, lòng mày khể nhủ, nói: "Cho dù nói thế nào, năm đó là Sờ Sờ giúp nhà họ Trần chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn, bây giờ cho dù con bé có yêu cầu gì anh hay không, anh nhất định phải trả cổ phần công ty năm đó con bé đưa cho anh lại cho con bé, còn nữa, phụ nữ sống một mình rất khó khăn, các khoản ngân hàng trên danh nghĩa của anh, tôi muốn anh phải cho con bé ít nhất một phần ba, nếu không, anh đừng mơ tưởng cưới cô gái này vào cửa, về phần cho dù tương lai Sờ Sờ sống thế nào, con bé ở trong mắt tôi, đều là người thân của tôi, tôi sẽ đối xử với con bé như con gái, hai người các anh không có quyền can thiệp..."

Điều kiện của Giang Huệ coi như hà khắc.

Nhưng cũng là một chuyện có lương tâm.

Nếu năm đó không có Mục Sờ Sờ cầm theo toàn bộ của cải gả cho Trần Kính Đông, dieendaanleequydoon – V.O, sao Trần Kính Đông có thể phát triển sản nghiệp được lớn như vậy?

Trần Kính Đông có được tất cả, nhưng Mục Sờ Sờ lại hai bàn tay trắng.

Điều kiện của Giang Huệ khiến Tần Liễu Liễu nghe đến thịt đau, nóng nảy.

Cô ta thật sự không muốn cho Mục Sờ Sờ một phần tiền nào.

Nhưng nếu không đồng ý, Giang Huệ sẽ không cho cô ta vào cửa.

So với số tiền tài đó, cô ta càng muốn vị trí bà Trần kia hơn.

Trần Liễu Liễu đẩy Trần Kính Đông, mắt đỏ hồng nói: "Kính Đông, cho dù nói thế nào, năm đó Mục Sở Sở thật sự giúp nhà họ Trần anh, tuy cô ta giết con chúng ta, lại hại em sinh non, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, nếu cần cho thì vẫn phải cho."

Vốn Trần Kính Đông cũng muốn chia tài sản cho Mục Sở Sở.

Nhưng giấy thỏa thuận ly hôn là do Mục Sở Sở để lại, cô không cần cái gì cả...

Trần Kính Đông nhớ tới ánh mắt của Mục Sở Sở lúc đó, lòng bỗng nhiên không thoải mái, khước miệng y giật giật, gật đầu: "Được, cứ dựa theo lời mẹ nói, con sẽ kêu luật sư làm một phần hợp đồng cho Mục Sở Sở, con đảm bảo, nửa đời sau của cô ta sẽ áo cơm không lo..."

Có lẽ, đây cũng là điều cuối cùng y có thể cho Mục Sở Sở.

Năm năm hôn nhân, y chưa từng cho cô cái gì, bây giờ, y cũng chỉ có thể cho bao nhiêu đó thôi.

Về mặt Giang Huệ mỗi một, ngồi trên ghế sofa vẫy vẫy tay: "Ít nhất bây giờ Tần Liễu Liễu cô ta không phải là con dâu của Giang Huệ tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô ta, các anh đi đi..."

Sắc mặt Tần Liễu Liễu rất khó nhìn.

Nhưng cô ta đã kiên nhẫn nhiều năm như vậy, cũng không muốn bùng nổ ở giờ phút này, vì thế vất cánh tay Trần Kính Đông, về mặt uất ức nói: "Kính Đông, chúng ta đi thôi, nếu bây giờ bác gái đã không muốn gặp em, em đây sẽ rời đi, chỉ hy vọng bác gái...bác gái có thể sống vui vẻ."

"Cô chết tôi mới có thể vui vẻ." Giang Huệ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Kính Đông: "Các anh muốn kết hôn tôi không phản đối, nhưng tôi nói cho anh biết, tôi tuyệt đối không cho phép anh làm ra động tĩnh lớn, bởi vì...cô ta không xứng...còn nữa, tôi lại càng không muốn cho Sở Sở đau khổ, nếu các anh cố ý làm hôn lễ, người làm mẹ là tôi cũng chỉ có thể không tham dự, còn cả người thân bạn bè trong nhà, tôi cũng sẽ thông báo cho từng người, tuyệt đối không cho phép bọn họ tham gia hôn lễ của các anh..."

Về mặt Tần Liễu Liễu lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng cô ta cắn chặt răng, lôi kéo Trần Kính Đông đi ra cửa chính nhà họ Trần...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cực kỳ hận cô

Edit: V.O

Trần Kính Đông thấy rất có lỗi với Tần Liễu Liễu.

Dù sao y cũng không thể khiến mẹ mình quá tức giận, chỉ có thể nói với Tần Liễu Liễu: "Anh thấy chúng ta không cần thiết làm hôn lễ, chọn ngày nhận giấy chứng nhận là được."

Lòng Tần Liễu Liễu tràn đầy hận, vẻ mặt lại biểu hiện rất rộng lượng, rúc vào trong lòng Trần Kính Đông: "Kính Đông, toàn bộ chuyện này em hoàn toàn nghe theo anh, bởi vì, có thể gả cho anh với em mà nói đã là hạnh phúc cực lớn, thật đó, về phần những chuyện khác, em không cần, trên đời này, em chỉ quan tâm đến anh..."

Thật ra trong lòng cô ta rất để ý.

Trần Kính Đông có tiền có thế, cô ta vốn có thể trở thành cô dâu vạn người chú ý, mà lúc này lại phải mặt xám mày tro gả cho Trần Kính Đông.

Tất cả những chuyện này, vẫn là do con đàn bà Mục Sở Sở kia.

Con đàn bà kia, mặc dù đã ly hôn với Trần Kính Đông, vẫn không để cô ta sống tốt.

Trong lòng Tần Liễu Liễu cực kỳ hận Mục Sở Sở.

Năm học Trung học, cái gì Mục Sở Sở cũng tốt hơn cô ta, gia cảnh, vẻ ngoài, thậm chí là tài năng, cũng tốt hơn cô ta.

Cô ta ghen tị với Mục Sở Sở, ghen tị muốn chết.

Lại nói tiếp, chuyện trên đời này, vốn là nghèo khổ nghèo khổ, vốn là không nói rõ được, ví như cô ta và Mục Sở Sở, trong trường học, người người đều cho rằng các cô là khuê nữ tốt nhất, nhưng chỉ có mình cô ta biết, cô ta coi Mục Sở Sở thành kẻ thù, một kẻ thù tự thẹn thua kém người hơn cô ta.

Năm ấy, Mục Sở Sở xấu hổ nói với cô ta, dicendaaneequydoon – V.O, cô thích đàn anh cùng trường - Trần Kính Đông.

Trần Kính Đông đẹp trai như vậy, đâu chỉ là người trong mộng của Mục Sở Sở cô? Cô ta cũng thích Trần Kính Đông.

Chẳng qua, gia cảnh và vẻ ngoài của cô ta, kém xa Mục Sở Sở, cô ta yêu Trần Kính Đông yêu đến hèn mọn, thậm chí ngay cả việc can đảm cầu xin y liếc nhìn cô ta một cái cũng không dám.

Mục Sở Sở lại yêu rầm rộ, không ai trong trường học không biết là cô yêu Trần Kính Đông.

Vốn Tần Liễu Liễu cho là, cả đời này cô ta sẽ không bao giờ ở chung được với Trần Kính Đông, cho đến ngày đó...

Nhớ tới ngày đó, trong lòng Tần Liễu Liễu vẫn còn cảm thấy kinh hoàng không ngớt.

Thậm chí cô ta không biết bản thân mình nên cảm ơn ai? Cảm ơn Mục Sở Sở ngớ ngẩn? Hay là nên cảm ơn Trần Kính Đông ngu ngốc? Hoặc là nên cảm ơn ông trời sắp đặt sao mà khéo như vậy, khiến đến cuối cùng cô ta lại trông chừng ở bên cạnh Trần Kính Đông.

Ngày đó Trần Kính Đông nắm rất chặt tay cô ta trong bệnh viện, y nói: "Cảm ơn em đã cứu anh, anh đã nói anh sẽ cưới em, thì nhất định anh sẽ cưới em."

Từ đó, Trần Kính Đông hứa với cô ta một lời hứa, cô ta luôn ở bên cạnh Trần Kính Đông nhắc tới lời hứa đó, khiến Trần Kính Đông càng thêm ghét Mục Sở Sở từng ngày từng ngày...

Ngày đó rốt cuộc Trần Kính Đông cũng nói với cô ta, Mục Sở Sở đã ly hôn với y rồi.

Cô ta nghĩ, sẽ không bao giờ có ai trên đời này có thể cướp Trần Kính Đông với cô ta được nữa...

Khóe miệng Tần Liễu Liễu chứa nụ cười sáng khoái, nụ cười này cũng không để cho Trần Kính Đông thấy, thứ cô ta thể hiện cho Trần Kính Đông, vĩnh viễn là nhu nhược, nước mắt muốn rơi lại không rơi được, cô ta nói: "Kính Đông, trên đời này, em chỉ muốn có anh, chỉ cần anh tốt, thì em sẽ vui..."

Trong mắt Trần Kính Đông tràn đầy vẻ có lỗi, kéo tay cô ta: "Liễu Liễu, thật xin lỗi, chỉ có thể uất ức cho em rồi..."

"Em không uất ức, thật đó..." Hai tay Tần Liễu Liễu ôm lấy cổ Trần Kính Đông, ngửa đầu, nhu tình nhìn y: "Kính Đông, con không còn...em...em rất đau lòng, em muốn, chúng ta sinh thêm một đứa khác."

Thất lung mềm mại của Tần Liễu Liễu dính sát lên người Trần Kính Đông.

Rõ ràng cô ta biết, chỉ có đứa con, mới có thể khiến Trần Kính Đông khăng khăng một mực với cô ta, cô ta cần đứa con...

Đôi môi mềm mại, để sát vào Trần Kính Đông...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đẩy cô ta ra

Edit: V.O

Tần Liễu Liễu nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, cứ như vậy đến gần Trần Kính Đông.

Nhưng một giây sau, cô ta lại bị Trần Kính Đông đẩy ra, xác thực mà nói, là bị Trần Kính Đông đẩy sang một bên.

Trần Kính Đông như bị lửa đốt nóng, đẩy cô ta ra.

Cô ta nhìn thấy gương mặt hoảng loạn của Trần Kính Đông, vẻ mặt vô thố.

Cả trái tim Tần Liễu Liễu thật sự nổ mạnh, môi không nhịn được run run, năm ngón tay nắm thật chặt.

Lại là khuôn mặt này...

Lại là biểu cảm như vậy...

Cô ta đi theo Trần Kính Đông rờn rã năm năm, người ngoài nhìn vào, cho rằng chắc chắn bọn họ hàng đêm sinh ca, ít nhất mỗi ngày đều có quan hệ xác thịt, bao gồm Mục Sở Sở cũng cho rằng như thế, nhưng chỉ có trong lòng cô ta mới hiểu, rốt cuộc giữa cô ta và y là có chuyện gì.

"Kính Đông, vì sao?" Mắt Tần Liễu Liễu rung rung, nhu nhược làm người thương tiếc: "Mục Sở Sở đã ly hôn với anh, anh đã độc thân, không phải sao? Vì sao anh còn muốn như vậy? Giữa chúng ta...còn có thể có đứa con nữa...lần trước anh nói là anh say rượu, anh nói là ngoài ý muốn, chúng ta mới có con, nhưng lần này, vì sao chúng ta không thể là tình tảo? Vì sao? Không phải anh nói muốn kết hôn với em sao? Qua mấy ngày nữa em sẽ là vợ của anh rồi..."

Trong cổ họng Trần Kính Đông như bị nghẹn gì đó, khô khốc khó chịu.

Đúng là, y đã độc thân.

Đúng là, y và Tần Liễu Liễu có thể làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng vừa rồi, lúc y nhìn thấy cảnh Tần Liễu Liễu nhắm mắt lại, trong đầu y lại thoáng hiện lên khuôn mặt của Mục Sở Sở.

Cô khóc hỏi y, rốt cuộc có yêu cô không, cho dù chỉ là một chút...

Lòng, không hiểu sao nhói đau.

Y mới đẩy Tần Liễu Liễu ra.

Tần Liễu Liễu khóc như hoa lê đắm mưa: "...em biết, trong lòng anh vẫn có Mục Sở Sở, dieendaanleequydoon – V.O, em càng biết, anh vì câu nói năm đó mới cưới em, đúng không?"

Nếu là thường ngày, lúc Tần Liễu Liễu làm ầm ĩ như vậy, y nhất định sẽ dịu dàng dỗ cô ta.

Nhưng hôm nay bỗng nhiên y không có tâm tình.

Thậm chí y không muốn dỗ cô ta, thậm chí cảm thấy có chút phiền chán.

Y cứ ngồi như vậy trên ghế sofa, tay nắm sống mũi, một lúc lâu mới nói: "Liễu Liễu, hôm nay em về trước đi, anh có một số việc cần phải xử lý, chờ anh xử lý xong, anh sẽ đi tìm em..."

Tần Liễu Liễu còn muốn ồn ào nhào lên, nhưng cô ta vốn là người phụ nữ cực kỳ thông minh, nhìn thấy khuôn mặt phiền chán của Trần Kính Đông, vẫn lau khô nước mắt ngoan ngoan đứng dậy, nói: "Được, em đây đi về trước, chỉ là Kính Đông à, anh cũng biết, trên đời này, em chỉ có anh, anh không thể không để ý tới em, buổi tối, anh đến tìm em có được không? Em sẽ chờ anh..."

Trần Kính Đông không nói chuyện, chỉ vẫy vẫy tay với Tần Liễu Liễu, ý nói cô ta đi đi.

Tần Liễu Liễu cắn cắn môi, rời khỏi biệt thự Trần Kính Đông.

Trần Kính Đông nằm ở trên ghế sofa không nhúc nhích, nhắm mắt lại...

Bỗng nhiên y cảm thấy căn biệt thự này cực kỳ yên tĩnh.

Đã từng, lúc y nằm ở đây, dù sao cũng có thể nghe được bóng dáng Mục Sở Sở đi tới đi lui, cô giúp y pha cà phê, làm trà bánh, thậm chí thay hoa cỏ, đốt đèn dầu nâng cao tinh thần...

Mà lúc này, trong căn nhà to như vậy, chỉ có tiếng thở của y, một tiếng tiếp một tiếng, tiếng này nặng nề hơn tiếng khác.

Được rồi, đây không phải là y muốn à?

Đúng rồi, đây là y muốn...

Trần Kính Đông vươn tay, xoa hốc mắt chua xót, nghe tim mình đập từng tiếng một, càng như thế, y lại càng là cảm thấy phiền chán, phiền chán không lý do.

Thứ y muốn, Mục Sở Sở đã cho y rồi.

Nhưng thứ Mục Sở Sở cầu, y chưa bao giờ cho.

Trong nháy mắt, bỗng nhiên y cảm thấy, năm năm này, Mục Sở Sở thật đáng thương...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Không tìm thấy người

Edit: V.O

Đêm đó, Trần Kính Đông cứ nằm ngơ ngác như vậy ở trên ghế sofa.

Tần Liễu Liễu gọi hai cuộc điện thoại cho y, y nhìn nhìn, cũng không nhận.

Y biết Tần Liễu Liễu muốn y đi gặp cô ta.

Nhưng y lại một mõi không muốn gặp Tần Liễu Liễu...

Hơn tám giờ, y đứng dậy gọi một cuộc điện thoại cho luật sư tư nhân của mình, muốn luật sư đến.

Sau khi luật sư đến, y lại nhờ luật sư định ra một phân hợp đồng một lần nữa, trong hợp đồng, y trả tất cả cổ phần công ty lúc trước Mục Sở Sở đưa cho y lại cho cô, bao gồm sản nghiệp trên danh nghĩa và tài khoản ngân hàng của bản thân y, y dựa theo lời Giang Huệ nói, chia một phần ba cho Mục Sở Sở.

Hợp đồng định ra xong, luật sư đưa hợp đồng cho Trần Kính Đông: "Trần tổng, anh xem xem, anh còn bổ sung hạng mục nào khác không?"

Trần Kính Đông nhẹ nhàng gõ một ngón tay lên cạnh sofa, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên trầm giọng nói: "Phân một nửa sản nghiệp trên danh nghĩa và tài khoản ngân hàng của tôi cho Mục Sở Sở đi..."

Vốn chỉ là một phần ba, nhưng bỗng nhiên y cảm thấy một phần ba quá ít.

Cho Mục Sở Sở một nửa, quãng đời còn lại, có lẽ cô có thể sống hạnh phúc hơn, tốt hơn chút...

Như thế, y cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều.

Chờ sau khi luật sư sửa xong hợp đồng, Trần Kính Đông cầm hợp đồng suốt đêm đến chỗ Mục Sở Sở ở.

Cha mẹ Mục Sở Sở để lại tổng cộng ba sản nghiệp bên ngoài, y đều chia những sản nghiệp đó cho Mục Sở Sở, bây giờ, chỗ Mục Sở Sở có thể đi, cũng chỉ có những nơi đó.

Trần Kính Đông lái ô-tô đến, nhưng mà đến hai biệt thự trước cũng không thể tìm được Mục Sở Sở.

Mày y nhấn chặt.

Lại lái ô tô đến Danh Uyển Đô Hoa, Danh Uyển Đô Hoa là căn nhà cuối cùng cha mẹ Mục Sở Sở từng ở, năm năm hôn nhân, mỗi lần Mục Sở Sở cảm thấy không vui, đều sẽ đến Danh Uyển Đô Hoa ở mấy ngày.

Trần Kính Đông nghĩ, dieendaanleequydoon – V.O, hẳn là Mục Sở Sở ở đó.

Xe ngừng trước Danh Uyển Đô Hoa.

Trần Kính Đông đứng ở cửa biệt thự, cả vùng tối như mực, hiển nhiên không có người ở...

Trần Kính Đông cầm chìa khóa dự phòng, mở cửa chính biệt thự, đi vào, bật đèn...

Đã hơn ba năm y chưa từng tới căn nhà này, lần trước tới, là vì Mục Sở Sở bỗng nhiên đau bụng không ngừng, gọi điện thoại kêu y đến, y chở Mục Sở Sở đi bệnh viện, viêm ruột thừa, y chỉ ở với cô khi cô cắt ruột thừa, mà cô lại biết ơn y như một đứa trẻ, cô nói, cô đã nghĩ y sẽ không đến...

Sau lần đó, y cũng chưa từng tới nơi này nữa.

Tất cả trong nhà vẫn như trước, dường như chưa từng có người động đến, chưa từng có người đến đây...

Trần Kính Đông nhíu mày, chẳng lẽ Mục Sở Sở không ở đây?

Lên lầu, vào phòng ngủ Mục Sở Sở từng ở, cũng không thấy bóng dáng Mục Sở Sở trong phòng ngủ, trên bàn có đặt sản phẩm dưỡng da mà Mục Sở Sở từng dùng, mở tủ quần áo ra, bên trong có treo một vài bộ quần áo phụ nữ, Trần Kính Đông nhận ra, đó là quần áo của Mục Sở Sở...

Ấn đường rối rối của Trần Kính Đông bỗng nhiên thả lỏng.

Y nghĩ, hẳn là Mục Sở Sở ở nơi này, ngoại trừ nơi này, hình như cô cũng không có chỗ để đi.

Trong năm năm này, Mục Sở Sở coi y như tất cả, thậm chí cô còn không có mấy người bạn...

Xoay người ngồi ở trên chiếc giường mềm mại, ngón tay phát phơ lơ đãng, bỗng nhiên tay đụng phải một viên tròn gì đó.

Trần Kính Đông cầm viên tròn đó lên, đặt ở trong lòng bàn tay nhìn thoáng qua, là một viên thuốc...

Mục Sở Sở đang uống thuốc?

Cô sinh bệnh rồi sao?

Sắc mặt Trần Kính Đông trầm xuống, đứng dậy, nhìn qua tủ đầu giường, phía trên có đặt vài lọ thuốc, y đi qua cầm lên nhìn thoáng qua, toàn bộ lại đều là thuốc ngủ...

Vặn mở một lọ, trống không.

Lại vặn mở một lọ khác, vẫn là trống không...

Ba lọ, hai lọ trong đó chính là trống không, một lọ còn lại cũng không còn thừa mấy viên...

Bỗng nhiên lòng Trần Kính Đông nhảy dựng, y nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm dãy số của Mục Sở Sở.

"Thật xin lỗi, số điện thoại này không có thật..."

Trong ống nghe lại vang lên một lần nữa: "Số điện thoại quý khách đang gọi không có thật, xin quý khách vui lòng kiểm tra lại..."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cuồng cuồng, hoảng loạn

Edit: V.O

Trần Kính Đông cầm lọ thuốc trống trơn, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rầu rĩ, thậm chí thật mờ mịt, thật vô cùng lo lắng...

Mục Sở Sở đâu?

Sao ngay cả điện thoại cũng không gọi được.

Sau khi ly hôn, y chưa từng liên lạc lại với Mục Sở Sở, thậm chí không đi quan tâm tới cuộc cô sống ở đâu, bây giờ, y lại không tìm thấy bóng dáng của cô nữa.

Y cho rằng cô sẽ ở đây...

Y cho rằng, cô cũng sẽ không thể đi...

Lông mày Trần Kính Đông co rút, nhìn chằm chằm lọ thuốc trong tay, một lúc lâu, lại lướt gọi mấy cuộc điện thoại, y gọi điện thoại cho mấy người bạn của Mục Sở Sở, khi đó y cũng không muốn lưu số điện thoại của các cô, nhưng Mục Sở Sở nói với y: "Lỡ như ngày nào đó anh có việc gấp, mà em lại không có ở nhà, có lẽ chính là ở cùng với các cậu ấy, xin anh lưu đi, chỉ mấy cái số điện thoại, thật sự không chiếm nhiều chỗ..."

Cô chính là nhìn y cầu xin như vậy.

Cuối cùng, y lưu, dù sao mấy cái số điện thoại, với y mà nói, râu ria.

Nhưng đối với cô mà nói lại là chuyện lớn khiến cô mừng như điên, cô cứ ôm điện thoại của y cười, y như đứa ngốc.

Giờ phút này, Trần Kính Đông lại cảm thấy may mắn vì mình lưu những số điện thoại đó.

Y lướt điện thoại gọi cho bạn của Mục Sở Sở, nhưng hỏi một vòng, lại không có ai từng gặp Mục Sở Sở, dieendaaneequydoon – V.O, thậm chí các cô cũng không biết chuyện bọn họ đã ly hôn...

Bỗng nhiên Trần Kính Đông hoảng loạn.

Trong năm năm, tuy y chưa từng bồi bạn với Mục Sở Sở, nhưng Mục Sở Sở vẫn bồi bạn với y, hành tung của cô, y rõ như lòng bàn tay, mà lúc này, y lại hoàn toàn không biết gì về cô cả..

Trần Kính Đông đợi ở biệt thự...

Nhưng y không đợi được Mục Sở Sở.

Bản thân Trần Kính Đông lại là râu ria xồm xoàng, mắt thâm đen.

Sáng sớm hôm sau, y gọi điện thoại cho Trợ lý Tiểu Đường, kêu Tiểu Đường nhanh chóng tra tìm tin tức của Mục Sở Sở.

Tiểu Đường tra xét ba ngày, cuối cùng chỉ tra được một tin.

Mục Sở Sở, từng được đưa vào bệnh viện vì dùng một lượng lớn thuốc ngủ...

Lúc Trần Kính Đông nhận được tin, gương mặt cực kỳ khó coi.

Dùng một lượng lớn thuốc ngủ?

Nói trắng ra, đó không phải là tự tử sao?

Người phụ nữ này, cô lại lựa chọn tự tử...

Trần Kính Đông cảm thấy da đầu run lên, bỗng nhiên y nghĩ đến lời nói lúc đó Mục Sở Sở nói với y, cô nói, trừ khi cô chết, nếu không cô tuyệt đối không rời khỏi y, tuyệt đối không ly hôn...

Lúc đó y lại xem nhẹ những lời cô từng nói, xem nhẹ những chi tiết đó.

Trần Kính Đông biết, Mục Sở Sở là người cố chấp, mới có thể làm bản thân bị thương.

Mặt Trần Kính Đông trầm xuống, tự mình đến bệnh viện một chuyến, khuôn mặt của y khiến cả bác sĩ cũng sợ hãi, bác sĩ cũng nói tất cả chuyện đêm đó cho Trần Kính Đông.

"...lúc bệnh nhân nữ kia được đưa tới, chúng tôi đã rửa ruột giúp cô ấy, nhưng lại cực kỳ lạ, trong đêm hôm lại không thấy một bóng người, chúng tôi làm thế nào cũng không tìm thấy được cô ấy."

Mặt Trần Kính Đông lạnh lẽo: "Vậy rốt cuộc cô ấy có sao không?"

Bác sĩ cũng không dám đảm bảo, chỉ nói: "Chúng tôi cũng không dám đảm bảo với anh cái gì trong chuyện này, bệnh nhân nuốt một liều thuốc ngủ lớn như vậy, hiển nhiên lòng muốn chết rất nặng, lúc đó chúng tôi rửa sạch dạ dày cho cô ấy, trên lý thuyết mà nói, cô ấy đã không sao, nhưng nếu cô ấy một lòng muốn chết, cô ấy rời khỏi bệnh viện, lại nuốt thuốc ngủ, cũng là có khả năng..."

Trần Kính Đông nghe xong lời này, đập một phát lên bàn làm việc, lạnh lùng nói: "Nói cũng như không, tôi muốn xem camera..."

Trần Kính Đông xem camera bệnh viện.

Y nhìn thấy Mục Sở Sở chống tường, thân thể lắc lư nhoáng lên một cái đã ra bệnh viện, sau đó đi vào điểm mù của camera, biến mất không thấy...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Không nhìn thấu

Edit: V.O

Trần Kính Đông thấy Mục Sở Sở biến mất ở điểm mù camera.

Một người gầy yếu như vậy...

Kết hôn năm năm, Mục Sở Sở càng ngày càng rất gầy, khẩu vị càng ngày càng rất nhỏ, không phải y không nhận ra những chuyện đó, chỉ là không quan tâm mà thôi.

Bây giờ nhìn chăm chăm Mục Sở Sở qua camera theo dõi, mới phát hiện cô gầy đến đáng thương, dưới đèn, bóng dáng bị kéo dài như vậy, cô đơn như vậy.

Lòng Trần Kính Đông bỗng nhiên nhói đau.

Đôi mắt y co rút mạnh, nửa phút đồng hồ sau, lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Đường, nội dung chỉ có một câu: "Cho dù như thế nào, nhất định phải tìm được Mục Sở Sở..."

Nhưng mà y càng tìm, lại càng không tìm thấy Mục Sở Sở.

Cô giống như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất.

Sống hay chết, y cũng không thể biết được.

Trần Kính Đông kêu Tiểu Đường tiếp tục tìm kiếm, cho dù đào sâu ba thước.

Bên ngoài mưa to tầm tã.

Trần Kính Đông ru rú trên ghế sofa, một tay nắm ấn đường, vân vân, đã tìm hơn một tháng, vẫn không có tin tức của Mục Sở Sở.

Tiểu Đường nói, tin tức gì cũng không tra được...

Rốt cuộc người phụ nữ đó đi đâu rồi?

Tâm tình Trần Kính Đông có chút phiền chán.

Tần Liễu Liễu bung một quả thanh long đỏ đã cắt xong lên, khoe miệng khẽ nhếch cười, dè dặt cẩn thận: "Kính Đông, ăn trái cây trước đi..."

Mấy ngày nay cô ta cũng thật vô cùng lo lắng.

Từ sau khi Mục Sở Sở mất tích, Trần Kính Đông lại không còn đề cập đến chuyện kết hôn với cô ta.

Cô ta chờ lại chờ.

Hơn một tháng, một chút tin tức cũng không có.

Trong lòng cô ta cực sợ hãi, dieendaaneequydoon – V.O, sợ Trần Kính Đông không kết hôn với cô ta, tuy Trần Kính Đông đã hứa nói muốn cho cô ta một danh phận, nhưng lỡ như...

Cô ta sợ cái lỡ như này...

Cũng tuyệt đối không cho phép có lỡ như.

Ấn đường Tần Liễu Liễu giật giật, mắt thấy Trần Kính Đông không nhận thanh long đỏ trong tay cô ta, mà là nhắm mắt lại nằm đó, cô ta không kiềm nén được, cuối cùng cũng không nhịn được thấp giọng nói: "Kính Đông, em biết lúc này em nói lời này có chút không thích hợp, nhưng...nhưng em muốn

danh chính ngôn thuận ở bên cạnh anh..."

Tần Liễu Liễu nói uyển chuyển.

Trần Kính Đông nghe, bỗng nhiên y mở to mắt, đôi mắt nhìn chăm chăm Tần Liễu Liễu.

Đôi mắt đó, đen mà trong suốt, không giấu được bí mật.

Trong năm năm này, y luôn luôn tin tưởng ánh mắt đó, lời cô ta nói, y không nghi ngờ, thậm chí chưa từng nghĩ nghi ngờ.

Mà lúc này, bỗng nhiên y cũng có chút không nhìn thấu, không nhìn thấu người phụ nữ trước mặt, không nhìn thấu ánh mắt đó.

Y vươn một bàn tay qua, nhẹ nhàng nắm cái cằm non mịn của Tần Liễu Liễu, lòng ngón tay từ từ vẽ vòng tròn ở trên môi cô ta: "Liễu Liễu, ngày đó em ở trước mặt mẹ anh, không phải nói không cần danh phận sao? Sao bỗng nhiên lại muốn danh chính ngôn thuận vậy hả?"

Bỗng nhiên Tần Liễu Liễu hoảng, lưng thấm ra mồ hôi lạnh.

Cô ta tự trách mình thiếu kiên nhẫn.

Nhìn nhiều năm như vậy, bây giờ lại không nhìn được rồi.

Nước mắt là thể công tốt nhất.

Hai mắt Tần Liễu Liễu lập tức rung rung, uất ức nhìn Trần Kính Đông: "Nơi này là biệt thự của anh, mỗi ngày em ra vào nơi này, bao nhiêu người ở sau lưng đâm cột sống em? Nói em là tiểu tam, nói em ép Mục Sở Sở bỏ đi, em...em cũng biết khó chịu..."

Nước mắt Tần Liễu Liễu rơi như mưa.

Lòng lại bị túm chặt lại.

Cô ta chỉ sợ bị Trần Kính Đông bắt lấy gì đó.

Đã đến lúc này, cô ta không thể thua.

Hai hàng nước mắt rơi xuống là chữ: "Kính Đông, em thật sự không cần danh phận, em chỉ không muốn anh bị người khác chửi bới..."

Trần Kính Đông cứ nhìn chăm chăm Tần Liễu Liễu như vậy, nhìn chừng nửa phút, bỗng nhiên buông lỏng tay ra, giọng điệu thản nhiên, nói: "Yên tâm đi, anh nói sẽ cưới em thì nhất định sẽ cưới em, chỉ là bây giờ không phải lúc, tìm được Mục Sở Sở, tự nhiên anh sẽ kết hôn với em, còn nữa, Liễu Liễu, tới bây giờ anh đều tin lời em nói, nếu quả thật có một ngày, em để anh phát hiện em nói dối anh..."

Giọng điệu Trần Kính Đông bỗng nhiên thay đổi.

Tần Liễu Liễu lại mồ hôi ướt đầm, nắm ngón tay lo lắng nắm chặt, nhanh chóng nói: "Sẽ không, Kính Đông, em tuyệt đối sẽ không nói dối anh..."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cô sống thật thoải mái

Edit: V.O

Dù sao Tần Liễu Liễu cũng cực kỳ chột dạ.

Cô ta từng làm gì, trong lòng cô ta hiểu rõ ràng.

Hơn nữa bây giờ Trần Kính Đông nói, trừ khi tìm được Mục Sở Sở, nếu không tuyệt đối sẽ không kết hôn với cô ta.

Cô ta đợi năm năm, trù tính năm năm, thật vất vả đợi được Mục Sở Sở ly hôn với Trần Kính Đông, thật vất vả tới gần một bước với vị trí bà Trần, rõ

ràng thứ dễ như trở bàn tay, lại chỉ thiếu một bước, lại không có cách nào tới gần...

Đều do con tiện nhân Mục Sở Sở kia.

Tần Liễu Liễu ngồi trên ghế sofa, đôi mắt thâm sâu, ngưỡng cổ uống một ngụm hết ly rượu vang đỏ.

Nếu Mục Sở Sở cả đời không xuất hiện, vậy chẳng phải đời này của cô ta sẽ không ngồi lên được vị trí bà Trần?

Cô ta không cam lòng.

Vị trí bà Trần, chỉ có thể là của cô ta.

Trời đổ mưa to, Tần Liễu Liễu tự lái xe, chiếc xe này luôn luôn chạy về hướng nông thôn....

Trần Kính Đông không tìm thấy Mục Sở Sở, đó là bởi vì Trần Kính Đông chưa bao giờ hiểu biết Mục Sở Sở, nhưng cô ta thì khác, cô ta từng là bạn thân nhất của Mục Sở Sở, tất cả những chuyện về Mục Sở Sở, cô ta đều biết...

...

Mưa to giàn dụa, Mục Sở Sở ở trong căn nhà gỗ nhỏ, uống từng ngụm từng ngụm trà xanh.

Nhà gỗ trông đơn giản, nhưng tất cả bên trong lại đều rất không đơn giản, tất cả đều là tự tay ba cô chế thành, mỗi một cốc gỗ, đều là ba cô tự mình chọn lựa.

Đây là vườn hoa bí mật lúc nhỏ của cô.

Khi đó ba luôn chọc cô: "Nếu thật có một ngày con muốn trốn đi không để cho người khác biết, dieendaanleequydoon – V.O, thì hãy trốn ở đây..."

Cho nên, ngày đó cô vốn uống thuốc ngủ một lòng muốn chết, bỗng nhiên mơ thấy ba mẹ đã mất, hai gương mặt đau thương của bọn họ, gần từng tiếng nói với cô: "Sở Sở à, con phải sống, phải sống mới có hy vọng, nếu chết thì cái gì cũng không còn."

Giây phút đó, cô bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Nếu bản thân cô chết đi như vậy, ai sẽ thương tiếc?

Không, sẽ không có ai thương tiếc cô.

Có lẽ Trần Kính Đông sẽ rất vui vẻ, vui vẻ vì cuối cùng không cần phải gặp lại cô, y sẽ mãi nguyện kéo tay Tần Liễu Liễu, trải qua một đời không ưu phiền...

Người phụ nữ Tần Liễu Liễu đó, cô ta dựa vào cái gì mà sống một đời không ưu phiền?

Vì thế, tự cô cố gắng chống đỡ gọi 120, đến bệnh viện, tự cứu bản thân.

Phải sống, cô muốn xem Trần Kính Đông hạnh phúc như thế nào, cô muốn xem Tần Liễu Liễu hạnh phúc như thế nào...

Tần Liễu Liễu mạo hiểm lái xe dưới trời mưa to, rất nhanh dừng lại trước hàng rào bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ.

Cô ta biết chỗ này là thế giới nhỏ bí mật của Mục Sở Sở, lúc các cô vẫn còn là khuê mật tốt, Mục Sở Sở từng dẫn cô ta tới nơi đây.

Ngoại trừ nơi này, cô ta cũng không thể nghĩ ra được Mục Sở Sở sẽ đi đâu.

Mục Sở Sở nghe được tiếng xe tắt.

Nháy mắt cô ngăn người.

Chờ đến lúc cô đứng dậy, Tần Liễu Liễu đã bước trên đôi giày cao gót tới trước mặt cô.

Một đôi mắt lạnh như băng, nhìn chằm chằm trêu tức cô, xoang mũi Tần Liễu Liễu phát ra tiếng hừ lạnh rõ ràng, ngưỡng cảm, từ từ nói: "Quả nhiên, Mục Sở Sở, quả nhiên cô ở đây."

Tần Liễu Liễu vung tay đảo qua bàn gỗ, chạm vào ly trà xanh Mục Sở Sở đã uống: "Ồ, tôi cho rằng rời khỏi Kính Đông, cô sẽ đau khổ sống không nổi, cô sẽ đi chết, không nghĩ tới, cô lại sống thoải mái như thế, còn uống trà, chắc chắn chắc, xem ra cô cũng không yêu Kính Đông như cô thể hiện..."

Mục Sở Sở chỉ cười lạnh.

Đã từng, cô hoàn toàn khinh thường tranh chấp với người như Tần Liễu Liễu.

Đã từng, cô cho rằng bản thân cô có thể sưởi ấm Trần Kính Đông.

Đã từng, cô còn tưởng rằng tình bạn sẽ không phản bội...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Máu chảy thành sông

Edit: V.O

"Cô cho là trốn đi thì sẽ không có ai tìm được cô sao?"

Khóe miệng Tần Liễu Liễu nhếch cao lên, cười vô cùng đắc ý, nụ cười của người chiến thắng.

"Thì sao? Cho dù cô tìm được tôi, thì thế nào?" Mục Sở Sở không hề yếu đuối trước mặt Tần Liễu Liễu, cô sẽ không cúi đầu trước một kẻ thứ ba trong hôn nhân, cho dù là ở trước mặt Trần Kính Đông, hay là ở đây.

Mục Sở Sở cứ nhìn chăm chăm Tần Liễu Liễu: "Tôi đã ly hôn với Trần Kính Đông, như cô mong muốn, không phải là cô trông đợi năm năm sao? Trong năm năm này cô hận tôi muốn chết, bây giờ, cô nên vừa lòng mới đúng..."

Sắc mặt Tần Liễu Liễu trầm xuống, lập tức cười lạnh ra tiếng: "Đúng, tôi rất vừa lòng, cho nên đến xem cô, sống đáng thương thế nào."

"Không phải là không vào được cửa, mới có thể đến tìm tôi để xỉ hơi đó chứ." Tuy cô đã đi, nhưng Mục Sở Sở biết, Giang Huệ không dễ dàng để hồ ly tinh mê muội con trai mình năm năm vào cửa.

Nghĩ tới Giang Huệ, lòng Mục Sở Sở lo lắng, Giang Huệ thật sự yêu thương Mục Sở Sở như con gái, chỉ đáng tiếc quan hệ mẹ chồng con dâu của hai người chỉ có thể đến đây thôi.

Sắc mặt Tần Liễu Liễu tức giận đến trắng bệch, nắm ngón tay nắm chặt, giọng nói lạnh lùng: "Mục Sở Sở, sao cô không đi chết đi! Cô chiếm vị trí của tôi năm năm còn chưa đủ, cô biết rõ người Trần Kính Đông yêu là tôi, sao còn muốn quần quýt lấy anh ấy lâu như vậy, sao cô thích bị coi thường như vậy."

Lời này vô cùng sỉ nhục.

Mục Sở Sở tức giận đến ngực đau từng trận, cắn chặt môi, lạnh lùng nói: "Tần Liễu Liễu, tôi thật sự thật không ngờ cô sẽ nhẫn tâm đến mức hại chính đứa con của mình để đổ tội cho tôi, lương tâm của cô không đau sao?"

Bỗng nhiên Tần Liễu Liễu ngửa đầu cười to: "Cho dù như vậy thì thế nào? Kính Đông tin tôi, anh ấy chỉ tin tưởng tôi, mặc dù tôi đồ lỗi, anh ấy cũng cảm thấy là tôi vô tội, Mục Sở Sở, cô nhận thua đi, nhiều năm như vậy, cô không biết là bản thân cô sống giống một vai hề sao? Nhìn tôi và Trần Kính Đông ân ái ái ái, mà cô một mình trông chừng phòng, cô không biết là bản thân bị ai sao? Một người phụ nữ, coi hết năm ở bên cạnh một người đàn ông bình thường, người đàn ông đó cũng không chịu chạm vào cô, nếu tôi là cô, tôi đã sớm không muốn sống nữa, cô lại thật sự có can đảm sống tiếp..."

Từng từ của Tần Liễu Liễu đều như khoan tim.

Lòng Mục Sở Sở đau như dao cắt.

Cô thật sự thua, thua hoàn toàn triệt để...

Trần Kính Đông, trong mắt y không có đúng sai phải trái, càng không có thật thật giả giả, nếu có thì chỉ là Tần Liễu Liễu.

Năm năm trước cô đã thua, thua đến chết vật không chịu nổi...

Ánh mắt Mục Sở Sở âm trầm từng đợt, nhưng cô không muốn thua không rõ ràng như vậy, ít nhất, cô nên để Trần Kính Đông biết, người bên gối y, là một người phụ nữ lòng dạ rắn rết như thế nào.

Mục Sở Sở mở điện thoại ra, ấn ghi âm.

Nhưng một giây sau, bỗng nhiên Tần Liễu Liễu nhận ra được gì đó, ánh mắt nhìn chăm chăm Mục Sở Sở: "Có phải cô ghi âm rồi không? Mục Sở Sở, có phải con tiện nhân cô ghi âm rồi không? Lấy ra, có nghe không?"

Tần Liễu Liễu vốn là cực kỳ thông minh.

Cô ta có thể làm tiểu tam ở bên cạnh Trần Kính Đông năm năm, dieendaaneequydoon – V.O, mãi không bị Giang Huệ giết chết, cô ta sẽ không phải là

người phụ nữ đơn giản.

Mục Sở Sở làm việc rất cẩn thận, nhưng vẫn bị Tần Liễu Liễu phát hiện.

Đôi mắt Tần Liễu Liễu như bắt lửa, bước từng bước một tới gần Mục Sở Sở, đột nhiên giọng nói cất cao: "Cô muốn đưa ghi âm cho Kính Đông nghe? Cô muốn hủy tôi, hủy đi tình cảm của tôi và Kính Đông? Hừ, Mục Sở Sở, trừ khi tôi chết, nếu không cô đừng mơ tưởng..."

Tần Liễu Liễu như ma quỷ khát máu, bỏ nhào về phía Mục Sở Sở.

Mục Sở Sở cảm điện thoại lùi về sau vài bước: "Tần Liễu Liễu, cô muốn làm gì? Cô điên rồi sao?"

"Không sai, tôi điên rồi, bị con tiện nhân cô ép điên rồi..." Tần Liễu Liễu ra tay vô cùng ác độc, đi tới nắm lấy tóc Mục Sở Sở, ấn chặt đầu cô, nện lên bàn, từng chút từng chút một, miệng điên cuồng nói: "Tất cả những người ngăn cản tôi và Kính Đông ở cùng nhau, đều phải chết, Mục Sở Sở, cô đi chết đi, cô còn sống một ngày, tôi sẽ bị dày vò một ngày, tôi muốn cô chết, tôi muốn cô chết..."

Tần Liễu Liễu thật sự điên rồi, hoàn toàn mất đi lý trí rồi.

Cô ta chỉ muốn cho Mục Sở Sở chết.

Khuôn mặt cô ta dữ tợn đáng sợ, răng ma sát với nhau, đá đánh lên thân thể Mục Sở Sở.

Thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng để tìm một con đường sống Mục Sở Sở cũng không có, nhất thời máu trên đầu chảy như suối, cô bị Tần Liễu Liễu vừa đánh vừa đá, rồi bị đẩy ngã xuống đất.

Điện thoại trong tay rớt qua một bên.

Tần Liễu Liễu dẫm nát điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi, một đá rồi lại một đá, cô ta cười điên cuồng: "Mục Sở Sở, cô cho là cô có thể thắng tôi? Ồ, cô quá ngây thơ rồi..."

Tần Liễu Liễu nhìn Mục Sở Sở đau đớn ngã xuống đất, cười một tiếng, bỗng nhiên ngồi xuống, túm tóc Mục Sở Sở, hỏi: "Biết vì sao Trần Kính Đông yêu tôi như vậy không? Nói thật, đó là còn phải cảm ơn cô đó, nếu không nhờ năm đó cô tìm được Trần Kính Đông bị thương trong sơn động trước tôi một bước, sao tôi có thể ngồi hưởng ngư ông đắc lợi?" Cô ta cười với vẻ mặt đắc ý, khoe miệng nhếch lên cao hơn: "Biết gì không Mục Sở Sở, cô thua chính là thua vì quá yêu Trần Kính Đông, nếu cô không yêu anh ấy như vậy, cũng không đến mức thất bại thảm hại, hai bàn tay trắng..."

"Đau..." Mục Sở Sở chỉ cảm thấy bụng đau vặn xoắn từng trận từng trận, đau đến mức thậm chí cô không nghe rõ lời Tần Liễu Liễu nói, đau đến cả người cô đều đang đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch: "Tôi...tôi đau quá..."

Hai tròng mắt Tần Liễu Liễu híp lại, nghe Mục Sở Sở kêu đau, ngược lại cô ta càng cười càng thêm can rở: "Đau? Sao không đau chết cô đi? Mục Sở Sở, chỉ khi cô chết, tôi mới có thể thoải mái..."

Tần Liễu Liễu thật sự nổi lên ngoan độc với Mục Sở Sở, đẩy mắt cô ta chứa thù hận khát máu.

Thậm chí Mục Sở Sở bất chấp cơn đau trên đầu, chỉ ôm chặt bụng, giữa hai chân có gì đó nóng nóng trào ra, cô co thành một cục, vờn một bàn tay cầu xin: "Cứu tôi...cứu con của tôi...cầu xin cô cứu nó..."

"Cô muốn cái gì tôi cũng cho cô...cứu...cứu đứa bé..."

Ánh mắt Tần Liễu Liễu nháy mắt co rút lại cùng nhau, lộ ra vẻ khó có thể tin.

"Cô nói cái gì, con của cô?"

"Cô...mang thai rồi sao?"

"Cô mang thai con của Kính Đông? Sao cô có thể mang thai con của anh ấy?" Gương mặt Tần Liễu Liễu tràn đầy phẫn nộ, bỗng nhiên cô ta đá vào bụng Tần Liễu Liễu.

"Sao cô xứng có con của Kính Đông, sao cô xứng?"

"Mục Sở Sở, cô, còn cả con của cô, các cô đều phải chết, tất cả đều phải chết..."

Đôi mắt Tần Liễu Liễu đỏ ngầu, ngồi xổm xuống bóp chặt cổ Mục Sở Sở...

Nhất thời Mục Sở Sở thở khó khăn, mồ hôi lớn như hạt đậu cuộn cuộn trên thân thể.

Khuôn mặt Tần Liễu Liễu phóng đại từng chút từng chút một trước mặt cô, vẻ mặt điên cuồng, cực kỳ đáng sợ.

Cô nghĩ, có lẽ cô thật sự sắp chết...

Cô biết, Tần Liễu Liễu sẽ không cứu cô và con của cô.

Lúc này đây, số kiếp của cô đã định.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Sở Sớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cứu cô

Edit: V.O

"Liễu Liễu, em đang làm gì vậy?"

Bỗng nhiên, cửa căn nhà gỗ bị một đá đá văng.

Một bóng đen ở cửa. Mang theo mưa mà đến.

Là Trần Kính Đông.

Có đôi khi chuyện trên đời này chính là trùng hợp như vậy, y thông qua sự điều tra của Tiểu Đường, cũng tìm đến đây.

Trong nháy mắt Tần Liễu Liễu nhìn thấy Trần Kính Đông. Gương mặt nháy mắt trắng bệch, trong mắt tràn đầy thất kinh. Nhất thời buông lỏng tay ra. "Em...em..."

Một giây sau lại khóc nhào vào trong lòng Trần Kính Đông: "Kính Đông, em không cố ý. Em không cố ý, là Mục Sở Sở cố ý dùng đứa con đã mất của chúng ta để kích thích em, cô ta nói con của chúng ta chết cũng là đáng đời. Em...em nhất thời kích động mới đẩy cô ta một cái. Em không cố ý, em thật sự không cố ý..."

Tần Liễu Liễu khóc đến cả người run run, đôi tay bấu víu chặt lấy cổ Trần Kính Đông.

Cô ta rất sợ hãi. Sợ Trần Kính Đông biết được bộ mặt đáng ghét vốn có của cô ta.

Càng sợ cô ta sẽ mất đi vị trí bà Trần.

Sắc mặt Trần Kính Đông âm trầm lạnh lẽo. Mắt nhìn Mục Sở Sở ngã dưới đất. Y nhìn thấy đầu Mục Sở Sở đầy máu tươi, thấy cô tuyệt vọng nhìn y. Thấy sắc mặt cô trắng bệch, nghe cô nói: "Kính Đông... cứu con của chúng ta..."

Trần Kính Đông chỉ cảm thấy như có một cây gậy giáng vào đầu, trời đất xoay chuyển, máu cả người đều lạnh lẽo.

Y nhìn thấy giữa hai chân Mục Sở Sở trào ra máu tươi...

Máu tươi chảy đầy đất. Máu đỏ đầy mắt...

Mục Sở Sở gãy dựa, nằm sấp, một bàn tay hướng về phía y, có nước mắt trào ra từ trong mắt cô: "Cứu...cứu đứa bé..."

Y nhìn thấy cuối cùng Mục Sở Sở gãy dựa rồi bất động, nặng nề nằm sấp ở trên mặt đất, nhắm hai mắt lại.

Bỗng nhiên Trần Kính Đông hoảng.

Y lạnh mặt đẩy Tần Liễu Liễu trong lòng ra.

Tần Liễu Liễu lão đảo, chặt vật té trên mặt đất.

Trần Kính Đông vòng quanh Mục Sở Sở nâng cô lên, người phụ nữ trong lòng đặc biệt nhẹ, cả người đều bị thương.

Thậm chí y có thể cảm nhận được máu không ngừng trào ra từ trong đùi cô, mỗi một giọt máu nhỏ lên áo trong màu tuyết trắng của y.

"Sở Sở, Mục Sở Sở..." Trần Kính Đông vô cùng hoảng loạn, y không biết bản thân nên nói cái gì, chỉ ôm người phụ nữ trong lòng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trời đổ mưa to, mưa to nện lên đỉnh đầu, lạnh đáng sợ.

Người phụ nữ trong lòng đã hôn mê bất tỉnh, dieendaanleequydoon – V.O, mặc cho y kêu thế nào cũng không tỉnh.

Khuôn mặt Mục Sở Sở hoàn toàn rút đi huyết sắc, mưa to rơi ở trên mặt, quả thật nhìn rất đáng thương.

Cả trái tim Trần Kính Đông nháy mắt căng chặt, cổ họng khô ráp.

Y thừa nhận, giờ phút này y xác thực rất sợ hãi.

Lúc trước Tần Liễu Liễu không còn đứa bé, dường như y cũng chưa từng sợ hãi như vậy, khi đó y chỉ tức giận, hận Mục Sở Sở đẩy ngã Tần Liễu Liễu, làm hại cô ta mất đứa bé.

Nhưng cũng không sợ hãi như hiện tại...

Khuôn mặt Mục Sở Sở thật sự cực kỳ tái nhợt.

Không biết trên lông mi thon dài dính nước mưa, hay là nước mắt...

"Sở Sở, Mục Sở Sở, cô đừng ngủ..." Trần Kính Đông sợ Mục Sở Sở ngủ sẽ không tỉnh nữa, giọng nói rất nôn nóng: "Tôi không cho cô ngủ, có nghe hay không? Chuyện giữa tôi và cô còn chưa xong, tôi đã sửa lại thỏa thuận ly hôn lần nữa, cô tỉnh, tỉnh lại mới có thể nhìn thấy..."

Nhưng thiên hạ trong lòng vẫn luôn không có một lời đáp lại, chỉ có máu vẫn đang không ngừng trào ra...

Giờ phút này, Trần Kính Đông thật sự sợ.

Rất sợ rất sợ.

Năm năm hôn nhân, y chưa từng sợ cái gì, nhưng giờ phút này, y lại sợ đòi mạng...

Xe rong ruổi dưới trận mưa to, lái như bay.

Trần Kính Đông chọn bệnh viện gần nhất để đưa Mục Sở Sở đến.

"Bác sĩ...bác sĩ..."

Trần Kính Đông ôm Mục Sở Sở, hoảng loạn kêu to.

Có y tá đi đến hỏi: "Sao lại thế này?"

Sắc mặt Trần Kính Đông tối đen, gập dờn hét: "Không nhìn ra sao? Chảy nhiều máu như vậy cũng không nhìn ra sao?"

Y tá nhìn mảng lớn vết máu dính trên áo sơ mi của Trần Kính Đông, mới xoay người chạy nhanh đi gọi bác sĩ khoa phụ sản.

Bác sĩ nhìn thoáng qua đã hiểu ra: "Sinh non sao?"

Trong lòng Trần Kính Đông khó chịu, mắt đỏ hồng nói: "Cứu người, cho dù đứa bé, hay là người lớn, tôi đều muốn."

Bác sĩ không nói chuyện, chỉ kêu y tá chuẩn bị giường đẩy: "Tình trạng bệnh nhân nghiêm trọng, trước đưa đến phòng giải phẫu, chuẩn bị túi máu..."

Trần Kính Đông thấy vai y tá đẩy Mục Sở Sở vào phòng giải phẫu, mắt thấy cánh cửa kia đóng lại, lòng của y, bỗng nhiên thả lỏng một chút.

Y kéo lấy tay áo bác sĩ: "Nói với tôi, cô ấy...sẽ không sao chứ?"

Bác sĩ nói rất rõ ràng với Trần Kính Đông: "Tình hình của bệnh nhân xem ra rất không tốt, tình hình cụ thể, tôi phải kiểm tra mới có thể biết, nhưng người nhà cũng phải chuẩn bị tâm lý..."

"Chuẩn bị tâm lý?" Tay Trần Kính Đông cũng đang run run: "Ý anh là gì?"

"Tôi có thể hiểu tâm tình của anh, nhưng bây giờ bệnh nhân rất nguy hiểm, còn nữa, nếu anh dây dưa với tôi thêm một phút đồng hồ, bệnh nhân sẽ tăng thêm một phần nguy hiểm..."

"Cho dù như thế nào, nhất định phải khiến cô ấy sống sót..." Trần Kính Đông gần từng tiếng rất nặng: "Nếu phải bảo vệ một người, giữ người lớn."

Lúc nói câu này ra, y cảm thấy cả trái tim y như là bị cái gì đó đâm vào, nhất thời bị đâm thành một cái lỗ, máu thịt mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Sợ hãi

Edit: V.O

Trần Kính Đông khom nửa người dựa lên trên tường phòng cấp cứu, trên áo sơ mi tuyết trắng có mảng lớn mảng lớn vết máu, nhìn thấy ghê người.

Y vươn tay xoa ấn đường. Trong lòng lo lắng không chịu được.

Y chưa từng nghĩ tới bản thân y và Mục Sở Sở, lại sẽ có một đứa bé.

Giữa y và cô, chỉ có một lần đó. Một lần đó là y ép buộc cô, muốn cô giống như kẻ điên...

Nhưng đối với một đứa bé mà nói. Một lần cũng đủ.

Y thở một hơi thật sâu.

Nếu Mục Sở Sở có chuyện gì. Y nên xử lý như thế nào?

Y không biết, thậm chí không nghĩ tới.

Trần Kính Đông nặng nề xoa mặt, nháy mắt như già đi mấy tuổi.

"Kính Đông...Kính Đông..." Tần Liễu Liễu lái xe theo sát phía sau. Nước mưa đầy người, vừa thấy được Trần Kính Đông đã khóc lên: "Kính Đông. Đều do em không tốt. Đều do em không tốt, em không nên...em không nên đẩy cô ta, em...em không biết cô ta có con. Thật đó."

Trong nháy mắt Trần Kính Đông nhìn thấy Tần Liễu Liễu. Bỗng nhiên cảm thấy cô ta thật xa lạ. Xa lạ chưa từng có.

Vừa rồi y ôm Mục Sở Sở, rõ ràng nhìn thấy cô vết thương đầy người. Trên đầu còn có một lỗ thủng đầy máu, nếu Tần Liễu Liễu chỉ đẩy một cái. Tuyệt đối không có khả năng bị thương nặng như vậy.

Trên quần áo Tần Liễu Liễu còn có vết máu loang lổ.

Trần Kính Đông nhìn chằm chằm Tần Liễu Liễu, đôi mắt lạnh như băng chưa bao giờ có: "Em nói em chỉ đẩy cô ấy một cái?"

"Em..." Tần Liễu Liễu không phải là kẻ ngốc. Có vài lời nói dối, Trần Kính Đông sẽ không tin, dù sao Trần Kính Đông cũng không phải kẻ ngốc, cho dù có yêu cô ta thế nào, cũng sẽ có năng lực phán đoán của bản thân.

Vết thương trên người Mục Sở Sở, không thể nào che giấu.

Tần Liễu Liễu âm thầm nhéo nhéo ngón tay, chảy nước mắt, trông đáng thương bất lực, thậm chí cuối cùng còn ôm đầu gào khóc, cô ta nói: "Kính Đông, em biết em thật sự điên rồi, mà em không có cách nào khác, Mục Sở Sở cô ta ra sức mắng đứa con đã mất của chúng ta, nói đứa bé là đã chúng, nói nó đáng đời, còn nói con của chúng ta chết cũng không đáng thương, em...em thật sự không thể chịu đựng được những lời này, cô ta mắng em đánh em thế nào cũng được, nhưng cô ta không thể chửi bới đứa con đã mất của chúng ta, nó đã mất, chết vốn đã là vô tội đáng thương, lại còn phải nhận những lời nói ác độc như vậy, sao em có thể chịu được? Cho nên...cho nên em đẩy cô ta, vừa vặn đầu cô ta đập lên bàn, em...em thật sự không nghĩ tới, thật sự..."

Tần Liễu Liễu chảy nước mắt nhìn Trần Kính Đông: "Kính Đông, em chỉ yêu anh, em chỉ có anh, anh đừng cảm thấy em đáng sợ, dieendaanleequydoon – V.O, có được không? Em không đáng sợ, thật sự, em chỉ là quá khổ sở thôi..."

Trần Kính Đông nhìn khuôn mặt Tần Liễu Liễu, cái cảm giác xa lạ đó càng ngày càng nặng, thậm chí y không biết trước kia bản thân có làm đúng không: "Vậy em nói cho anh biết, em biết rõ anh đang tìm Mục Sở Sở, em đã tìm được cô ấy, vì sao không nói với anh trước?"

"Em..."

Sắc mặt Tần Liễu Liễu khó coi.

Vấn đề này, cô ta không trả lời được, cũng không có cách nào trả lời.

Đúng vậy, vì sao cô ta không thông báo cho Trần Kính Đông trước, cô ta biết rõ Trần Kính Đông vẫn đang tìm Mục Sở Sở, thậm chí tính đào ba thước đất, cũng phải tìm được Mục Sở Sở, nhưng cô ta biết rõ rành rành tin tức của Mục Sở Sở, cũng không nói với Trần Kính Đông.

Điểm này, cô ta phải chu toàn như thế nào?

Cô ta không chu toàn được.

Cuối cùng Tần Liễu Liễu yên lặng.

Cách năm năm, lần đầu tiên, cô ta yên lặng như vậy.

Trần Kính Đông nhìn cô ta: "Bây giờ tôi cảm thấy tôi không thoải mái khi nhìn thấy cô, tốt nhất là cô đi đi..."

Lời nói Trần Kính Đông rất lạnh lùng.

Tần Liễu Liễu biết con người Trần Kính Đông, nếu y nói ra lời này, đã cho thấy y đã tức giận tới cực điểm, nếu cô ta còn tiếp tục ở lại đây, nếu Mục Sở Sở và đứa bé trong bụng của cô có chuyện, nói không chừng Trần Kính Đông sẽ ra tay với cô ta.

Kêu cô ta rời đi, đã xem như tận tình tận nghĩa rồi.

Cô ta chỉ không nghĩ tới, giờ phút này, Trần Kính Đông lại để ý Mục Sở Sở, cô ta cho rằng, trong lòng Trần Kính Đông, chưa bao giờ có Mục Sở Sở...

Thù hận trong lòng Tần Liễu Liễu bị thiêu đốt lên, hận Mục Sở Sở không ở trong phòng phẫu thuật, như vậy, mọi chuyện sẽ xong hết rồi.

Nếu Mục Sở Sở còn sống, cô có nói hết mấy chuyện xảy ra lúc trước cho Trần Kính Đông biết không?

Nếu Trần Kính Đông tin lời Mục Sở Sở nói, vậy cô ta nên làm cái gì bây giờ?

Tần Liễu Liễu vô cùng lo lắng, dầy vò, nhưng cô ta lại không thể tiếp tục ở lại đây, chỉ có thể một tay ấn ngực, thật tổn thương nói: "Được, em về, nhưng mà Kính Đông, em thật sự chưa từng nghĩ muốn hại Mục Sở Sở, anh đừng quên, lúc trước là cô ta đẩy em, em mới sinh non, em cũng từng bị thương, em cũng từng đau, em cũng mất đi đứa bé, nếu em biết cô ta mang thai, em tuyệt đối sẽ không đẩy cô ta, dù sao...chuyện này rất đau, mất đi đứa bé rất đau..."

Tần Liễu Liễu chảy hai hàng nước mắt, xoay người che miệng khóc rời khỏi bệnh viện.

Cô ta vọt vào trong mưa to, lên xe của mình, hai tay run run rẩy rẩy cầm tay lái.

Bỗng nhiên cô ta cảm thấy bản thân không nhận ra Trần Kính Đông, thậm chí cảm thấy bản thân chưa từng hiểu biết y, chưa từng chân chính đi vào nội tâm y.

Cho tới nay cô ta đều cho rằng người Trần kính Đông thống hận nhất là Mục Sở Sở, nhưng bây giờ xem ra, giữa yêu và hận, dường như không rõ ràng, thậm chí cô ta không thể kết luận, rốt cuộc Trần Kính Đông có yêu cô ta hay không? Chỉ vì câu hứa hẹn năm đó? Hay là thật sự vì yêu cô ta?

Tần Liễu Liễu cảm thấy cực kỳ sợ hãi, lần đầu tiên sợ hãi như vậy...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thật tàn nhẫn

Edit: V.O

Trần Kính Đông không thích nơi như bệnh viện.

Những nơi như thế này từ trước đến nay tràn ngập tử vong, y không thích nhìn thấy trường hợp sinh lý từ biệt.

Bây giờ.

Bác sĩ đứng ở trước mặt y, rất lạnh lùng nói với y: "Lúc bệnh nhân được đưa tới, đứa bé đã chảy từ từ cung ra gần hết, vì đề phòng bệnh nhân xuất huyết mạnh. Chúng tôi đã làm phẫu thuật dọn dẹp tử cung cho cô ấy, đứa bé không giữ được..."

Cơ bắp cả người Trần Kính Đông cũng căng thẳng theo. Cô hòng co rút lại. Làm mùi máu tươi nổi lên, y nắm chặt ngón tay, yên lặng nửa phút. "Cô ấy thì sao? Cô ấy không sao chứ?"

"Tình huống của bệnh nhân cũng không lạc quan, lúc đưa tới đầu đã bị thương nghiêm trọng, chúng tôi đã xử lý bộ phận vết thương. Nhưng tình huống của bệnh nhân. Thật có thể hôn mê không tỉnh, cũng thật có thể sau khi tỉnh sẽ không nhớ cái gì cả, nếu anh là người nhà. Nhất định phải chuẩn bị tâm lý..."

"Hôn mê không tỉnh là ý gì?"

Mắt Trần Kính Đông đỏ hồng nhìn chăm chăm bác sĩ: "Nói cho tôi biết. Hôn mê không tỉnh là ý gì?"

Bác sĩ trả lời y: "Chính là có khả năng trở thành người thực vật."

"Người thực vật?" Bỗng nhiên Trần Kính Đông lao đảo.

Kết hôn năm năm. Y chưa từng nghĩ tới, có một ngày có người sẽ nói với y. Mục Sở Sở sẽ trở thành một người thực vật.

Cô đã từng là một người hoạt bát, thích nhảy múa, thích nấu ăn. Thích xem tivi, cho dù anh làm tổn thương cô như vậy, mỗi ngày cô vẫn ngồi bên bàn ăn cắm hoa, cho y một hoàn cảnh thoải mái.

Một người như vậy, bác sĩ lại nói với y, cô có khả năng trở thành người thực vật, cả đời phải nằm ở trên giường bệnh...

Chuyện này đối với cô mà nói, cực kỳ tàn nhẫn?

Không, tuyệt đối không thể như vậy.

"Lang băm..." Hai mắt Trần Kính Đông bốc hỏa, lòng đánh người cũng có: "Không trị được thì đừng nói nhảm, nói cái gì mà trở thành người thực vật, không có khả năng..."

Y lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Đường: "Liên hệ Tiến sĩ Ngô, kêu ông ấy chuẩn bị phòng phẫu thuật, tôi muốn đưa Sở Sở qua..."

"Nhưng bây giờ bệnh nhân cần ở phòng ICU (phòng chăm sóc bệnh nặng), anh không thể đưa cô ấy đi..." Về mặt bác sĩ rất nghiêm túc: "Đầu cô ấy bị thương nặng, anh di chuyển cô ấy như vậy, sẽ làm bị thương nặng lần thứ hai."

Mặt Trần Kính Đông đen đến khó coi, cả người tràn ngập tàn bạo.

Y tức giận tới cực điểm, nhưng y vẫn còn một tia lý trí, dieendaaneequuydoon – V.O, y không thể lấy sinh mạng Mục Sở Sở ra đùa.

Một lúc lâu, lấy điện thoại gọi cuộc thứ hai cho Tiểu Đường: "Kêu Tiến sĩ Ngô đến bệnh viện Hòa Khang ở vùng ngoại thành, lập tức, lập tức, phải đến đây trong vòng một tiếng..."

Một tiếng này, Trần Kính Đông giãy vò chưa bao giờ có.

Y không biết thì ra bản thân y cũng sẽ lo lắng cho sự sống chết của Mục Sở Sở đến mức này, càng không biết bản thân lại lo lắng Mục Sở Sở trở thành người thực vật như thế...

Mục Sở Sở được đưa đến phòng ICU, y muốn vào xem cô, nhưng y tá không cho.

Y chỉ có thể đứng ở bên ngoài, nhìn cô qua lớp thủy tinh.

Mục Sở Sở đeo ống thở, trên người cắm vài cái ống dẫn, mặt tái nhợt đáng sợ...

Còn có máu túi trông ghê người kia, nơi nơi đều tràn ngập lạnh như băng.

Phòng ICU lạnh lẽo, vách tường lạnh lẽo, ngay cả không khí cũng lạnh lẽo, sự lạnh lẽo này tràn ngập cảm giác đè nén, đủ để cho người hít thở không thông.

Tiểu Đường chờ tiến sĩ Ngô nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Tiến sĩ Ngô từng là chuyên gia y học có tiếng ở nước ngoài, sau khi về nước đã tự mở một bệnh viện, lại là bạn rất tốt của Giang Huệ - mẹ Trần Kính

Đồng, bình thường cho dù ai ở nhà họ Trần sinh bệnh, đều sẽ tìm Tiến sĩ Ngô giúp xem bệnh.

"Chú Ngô..." Trong nháy mắt Trần Kính Đông nhìn thấy Tiến sĩ Ngô, đôi mắt cũng tỏa ra ánh sáng.

"Kính Đông, rốt cuộc có chuyện gì? Sao gấp như vậy?" Tiến sĩ Ngô là một ông lão hơn năm mươi tuổi, vội vã ép buộc đi đến như vậy, còn đang không ngừng thờ.

Trần Kính Đông chỉ chỉ Mục Sở Sở trong phòng ICU: "Là Sở Sở, cô ấy sinh non, hơn nửa đầu bị thương nặng, bây giờ hôn mê bất tỉnh..."

Tiến sĩ Ngô biết Mục Sở Sở.

Ông biết mấy năm nay quan hệ của Mục Sở Sở và Trần Kính Đông rất không tốt, ông cũng biết, Trần Kính Đông không thích Mục Sở Sở, y có người ở bên ngoài.

Cho nên, Tiến sĩ Ngô rất ngạc nhiên, sao Mục Sở Sở có thể sinh non?

Lúc trước Giang Huệ từng kể với ông, Mục Sở Sở đã ly hôn với Trần Kính Đông rồi.

"Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Tiến sĩ Ngô nghi ngờ nhìn Trần Kính Đông: "Không phải con đã ly hôn với Sở Sở sao?"

Trần Kính Đông xoa mũi: "Chú Ngô, chuyện này một câu nửa câu cũng không nói rõ ràng với chú được, chú xem cho Sở Sở trước đi, bây giờ cô ấy hôn mê bất tỉnh, bác sĩ bên này nói cô ấy có khả năng sẽ trở thành người thực vật..."

Nhất thời Tiến sĩ Ngô thay đổi sắc mặt: "Nghiêm trọng như vậy?"

Sau khi Trần Kính Đông đàm phán với bệnh viện, để Tiến sĩ Ngô vào phòng ICU, nhưng mà Tiến sĩ Ngô cũng không mang đến tin tức tốt gì, sắc mặt ông âm trầm, kết luận đưa ra giống y phía bệnh viện: "Kính Đông, tình hình của Sở Sở rất không lạc quan, nếu không thể mau chóng tỉnh lại, chỉ sợ thật sẽ không tỉnh lại, nếu tỉnh, con bé cũng có khả năng bởi vì bị thương nặng mà mất đi trí nhớ..."

Sắc mặt Trần Kính Đông xám tro...

Ngơ ngác nhìn Mục Sở Sở trong phòng ICU, giờ phút này, y lại hy vọng cô mất trí nhớ, quên sạch sẽ hết tất cả, chỉ cần cô có thể tỉnh lại, chỉ cần cô có thể sống sót...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tuyệt vọng giã dũa

Edit: V.O

Xế chiều hôm đó Giang Huệ chạy tới bệnh viện.

Trong nháy mắt nhìn thấy Trần Kính Đông, Giang Huệ không nhận được tát Trần Kính Đông một cái.

Cái tát này rất nặng.

Người tới lui lui trong bệnh viện nháy mắt đều vây đến xem náo nhiệt.

Tiểu Đường lập tức sai người tản đám người chung quanh ra.

Sắc mặt Giang Huệ rất khó nhìn: "Sở Sở sinh non rồi sao?"

Trần Kính Đông không phản bác được.

Ánh mắt Giang Huệ rất lạnh: "Đứa bé là của anh?"

Hầu kết Trần Kính Đông *: "Dạ, là của con."

"Khốn kiếp." Giang Huệ lại tát một cái lên mặt Trần Kính Đông: "Không phải anh nói với tôi, anh chưa từng chạm vào con bé sao? Anh đã chạm vào con bé. Sao có thể ly hôn với nó?"

"Mẹ..." Trần Kính Đông không biết giải thích thế nào. Trúng hai cái tát, trong lòng cũng thoải mái hơn, ít nhất không còn đè nén như vậy nữa.

"Là ai đẩy con bé?" Giang Huệ không muốn nghe những lời vô nghĩa. Bà chỉ muốn biết mọi chuyện xảy ra như thế nào: "Chú Ngô đã nói tình huống cụ thể với tôi, tôi chỉ hỏi anh. Là ai làm hại Sở Sở sinh non. Còn vết thương trên đầu con bé nữa, là ai làm?"

Trần Kính Đông yên lặng.

Y biết là Tần Liễu Liễu.

Nhưng y thiếu Tần Liễu Liễu một mạng, năm đó y bị người bắt cóc. Nếu không có Tần Liễu Liễu kịp thời phát hiện ra y ở trong son động. Gọi người tới cứu y. Y đã sớm chết.

Trần Kính Đông không mở miệng được.

Giang Huệ hừ lạnh một tiếng: "Anh không nói thì cho là tôi không biết? Là con tiện nhân Tần Liễu Liễu kia đúng không? Tôi biết ngay. Sớm muộn gì con tiện nhân đó cũng hại chết Sở Sở, quả nhiên..."

Giang Huệ thật sự hận chết Tần Liễu Liễu. Lạnh lùng nói: "Làm tiểu tam thì cũng thôi, ít nhất phải làm một tiểu tam an phận thủ thường chứ? Cô ta lại chơi ngược. Ép vợ chính đi, bây giờ ngay cả đứa con của vợ chính cũng không buông tha, người phụ nữ như vậy, nhà họ Trần chúng ta không dung được." Mất Giang Huệ rất lạnh: "Trần Kính Đông, tôi nói cho anh biết, bắt đầu từ giờ phút này, nếu anh dám cưới Tần Liễu Liễu vào cửa, tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ với anh, tất cả nhà họ Trần sẽ không liên quan gì tới anh, anh dẫn theo tiểu tam của anh, cút hết khỏi nhà họ Trần cho tôi, tôi không cần đứa con trai là anh, lại càng không cần đứa con dâu như cô ta."

Ánh mắt Giang Huệ lại nhìn về phía phòng ICU, lúc bà thấy bóng dáng cô đơn kia bên trong phòng giám hộ, vành mắt hồng hồng, thiếu chút nữa đứng không vững: "Thật sự là cô gái ngốc, sớm biết anh sẽ đối xử với con bé như vậy, năm đó tôi không nên lấy cổ phần công ty của con bé, không nên để anh có được thành tựu, diendaaneequydoon – V.O, anh có được thành tựu, lại hại nó, nếu nó thật thành người thực vật, sau này, tôi sẽ nuôi nó cả đời..."

Trần Kính Đông nghe được ba chữ "Người thực vật", trong lòng như là có vô số dao nhọn đâm vào từng dao một, đau khó chịu.

Chuyện cho tới bây giờ y còn có thể nói cái gì?

Nếu ngày đó y không mạnh mẽ muốn Mục Sở Sở, nếu không xé nát một chút tôn nghiêm cuối cùng của cô, cô cũng không thể trốn đi, càng không thể có con lại không nói với y.

Kết quả như vậy, thật là một tay y tạo thành.

Cho nên, hậu quả cũng nên do y đến gánh vác.

Ánh mắt Trần Kính Đông rất trầm, gần từng tiếng nói với Giang Huệ: "Nếu cô ấy thật sự trở thành người thực vật, con sẽ nuôi cô ấy cả đời."

"Anh nuôi con bé?" Giang Huệ cảm thấy quá buồn cười, hừ lạnh một tiếng nói: "Anh dẫn theo tiểu tam kia của anh nuôi con bé? Hừ, tôi nói cho anh biết, Trần Kính Đông, anh và con hồ ly tinh đó, từ nay về sau đừng mơ tưởng làm hại Sở Sở nữa phần, còn nữa, anh đi nói với con hồ ly tinh kia của anh, cô ta giết cháu trai tôi, Giang Huệ tôi tuyệt đối không buông tha cho cô ta..."

Giang Huệ cũng khó thở, trực tiếp kêu người đuổi Trần Kính Đông đi, bà tính tự mình ở lại bệnh viện chăm sóc cho Mục Sở Sở.

Sắc mặt Trần Kính Đông rất khó nhìn.

Y cũng không rời khỏi bệnh viện, Mục Sở Sở còn chưa tỉnh lại, y không thể rời đi.

Giang Huệ không cho y tới gần phòng ICU, y đi tìm cái xô xinh xắn đứng.

Giang Huệ nhìn thấy, buồn bực nói: "Bây giờ lương tâm anh phát thiện rồi hả? Năm năm trước làm gì? Tôi nói cho anh biết, nếu Sở Sở thực sự xảy ra chuyện không hay, anh và con hồ ly tinh đó, ai cũng trốn không thoát..."

Trần Kính Đông không nói chuyện.

Giờ phút này, y chỉ hy vọng Mục Sở Sở có thể sớm tỉnh lại.

Chẳng sợ, cô quên hết tất cả...

Thậm chí, quên đi y...

... ..

Mưa to đập lên cửa sổ, lần này chính là ba ngày.

Mục Sở Sở không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

Mục Sở Sở trong cơn hôn mê, mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mơ có một gương mặt người đàn ông, lạnh như băng nhìn cô, y cao cao tại thượng, nói với cô hết lần này tới lần khác: "Người phụ nữ ác độc như cô, nếu không vì cô, tôi sẽ kết hôn với người phụ nữ tôi yêu nhất, tôi sẽ sống rất hạnh phúc..."

Cô cố gắng muốn thấy rõ gương mặt của người đàn ông đó, nhưng cho dù cô cố gắng thế nào, cũng không thấy rõ gương mặt của người đàn ông đó, chỉ cảm thấy lòng đau đốn, đau đến ngay cả thở cô cũng thấy vô cùng khó khăn.

Chung quanh không ngừng trào ra máu, dường như máu này muốn cắn nuốt cô, cô muốn tránh thoát, nhưng có làm gì cũng không thể thoát được.

Ở trong vùng đầy máu kia, cô còn nghe được tiếng khóc của một đứa bé.

Tiếng khóc đó nứu chặt khiến cô thống khổ.

Cô còn nghe được tiếng chửi rủa bèn nhon của phụ nữ: "Mục Sở Sở, sao cô không chết đi? Cô và con cô đều phải chết, các cô đều phải chết..."

Mục Sở Sở tuyệt vọng giẫy dụa.

Như là đi chân trần ở trong địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhân cơ hội tẩy trắng

Edit: V.O

Mục Sở Sở hôn mê liên tục một tuần.

Trong một tuần này, Trần Kính Đông bị đẩy lên trên đầu sóng ngọn gió hết lần này tới lần khác.

Không biết là ai để lộ tin Mục Sở Sở sinh non ra ngoài, hai ngày nay hàng loạt phóng viên đứng ở cửa bệnh viện. Đuổi đi một đám lại đến một đám khác.

Những vấn đề của các phóng viên này đều rất sắc bén.

"Trần tổng, nghe nói là lúc trước anh kim ốc tàng kiều, vì vậy phu nhân anh mới có thể ly hôn với anh?"

"Trần tổng. Tôi còn nghe nói, lúc trước phu nhân anh đã từng đẩy Tàn tiểu thư. Làm cho Tàn tiểu thư sinh non. Trong cơn tức giận anh mới có thể ly hôn với phu nhân anh..."

"Trần tổng, lần này phu nhân anh sinh non, có quan hệ với vị Tàn tiểu thư kia chứ không? Có phải Tàn tiểu thư có ý định trả thù không?"

Trần Kính Đông trước sau như một, mặt đen trầm xuống không đáp lại.

Đúng lúc này lại xuất hiện tin tức như vậy. Y biết chuyện này có ý nghĩa gì với y.

Tập đoàn Trần Thị, tổng tuyển cử năm năm một lần, những tin tức này, có thể đủ đánh bại y, dù có thể khiến y rớt từ trên vị trí Tổng giám đốc xuống.

Ngày đó, Tàn Liễu Liễu đứng ở cửa phòng bệnh, cô ta quần áo khoác rất dày. Đeo khẩu trang, đeo mắt kính. Tránh thoát các phóng viên. Đứng ở trước mặt Trần Kính Đông.

Lúc Giang Huệ nhìn thấy cô ta, tức giận đi tới tát một bạt tai: "Con hồ ly tinh cô, lúc này lại còn dám tới."

Tàn Liễu Liễu lại không né tránh. Cứng rắn nhận một cái tát: "Bác gái, chỉ cần bác cảm thấy đánh con bác có thể thoải mái. Vậy bác đánh thêm hai bạt tai nữa cũng không sao."

Tàn Liễu Liễu rất thông minh.

Từ trước đến nay cô ta co được dẫn được, những lúc như thế này, cũng sẽ không cứng đối cứng với Giang Huệ.

Cô ta vẫn đứng yên không nhúc nhích, hai con mắt sừng như là quả hạch đào, uất ức nhìn Trần Kính Đông: "Kính Đông, em biết lúc này em không nên tới, nhưng tin tức đến tràn đầy, giá cổ phiếu Tập đoàn Trần Thị cũng hết rớt lại rớt, em nghe nói, những cổ đông nhỏ đó đã bắt đầu náo loạn, bây giờ chú anh đang nghĩ cách nuốt sạch những cổ đông nhỏ đó, muốn đuổi anh xuống vị trí Tổng giám đốc..."

Mấy ngày nay Trần Kính Đông luôn luôn trông chừng ở trong bệnh viện, râu ria xồm xoàng, cả người tiều tụy rất nhiều, hai mắt tím đen.

Nhìn thấy Tần Liễu Liễu, trong mắt cũng không có vui vẻ, rất đậm nhạt: "Chuyện công ty tôi sẽ tự sẽ xử lý, không cần cô hỏi đến."

Về mặt Tần Liễu Liễu lo lắng nhìn Trần Kính Đông: "Kính Đông, em rất lo lắng cho anh, tin tức của anh và Mục Sở Sở, còn có cả em, bây giờ đã bị tuần san lớn bắt quai viết loạn thất bát tao..."

"Viết loạn thất bát tao?" Giang Huệ cười lạnh: "Chẳng lẽ không đúng sự thật sao? Là cô giết cháu trai của tôi, dieendaaneequydoon – V.O, không phải sao?"

Tần Liễu Liễu cắn cắn môi: "Bác nói con như vậy con cũng không phản bác được, nhưng bác thử nghĩ rõ ràng, nếu thật sự để con thừa nhận là con giết con của Mục Sở Sở, bên ngoài sẽ viết như thế nào? Nhìn Kính Đông thế nào?" Cảm xúc Tần Liễu Liễu có chút kích động, cất cao giọng nói: "Đến lúc đó bọn họ tấn công tiểu tam là con, đồng thời cũng sẽ không tấn công Kính Đông sao? Con theo Kính Đông nhiều năm như vậy, ai không biết ai không hiểu? Nhưng cổ tình giờ phút này xuất hiện tin tức như vậy, vì sao? Con nghĩ trong lòng bác rõ ràng hơn bất kỳ ai..."

Giang Huệ không nói.

Sao bà có thể không hiểu?

Tin tức này, chắc chắn là cổ đông muốn thương vị trong công ty tung ra, mục đích chính là khiến Trần Kính Đông bị vạn người phi nhổ, bị Internet tấn công, đến lúc đó Trần Kính Đông tự nhiên sẽ rớt từ chức Tổng giám đốc xuống.

Tần Liễu Liễu thấy Giang Huệ không nói, lúc này mới nói: "Em đến chính là muốn nói với anh, thừa dịp Mục Sở Sở còn chưa tỉnh lại, em sẽ mở một buổi chiêu đãi ký giả, giải thích rõ ràng với các phóng viên này, Kính Đông đã ly hôn với Mục Sở Sở, ngay từ đầu Kính Đông đã không biết chuyện Mục Sở Sở mang thai, còn nữa, Mục Sở Sở sinh non cũng không có liên quan tới em, hoàn toàn chỉ là cô ta không cẩn thận, như vậy, có thể bình ổn vờ kịch náo loạn này, những cổ đông nhỏ muốn làm loạn kia, tự nhiên sẽ bị thua."

Lời này nhất thời dẫn tới Giang Huệ cười lạnh: "Tần Liễu Liễu, cô cũng quá thông minh đúng không? Cứ như vậy phui sạch chuyện làm hại cháu trai tôi?"

Sắc mặt Tần Liễu Liễu tái nhợt, cũng không chịu thua, bình tĩnh nhìn Giang Huệ, nói: "Bác đừng quên, con cũng từng mất đi một đứa bé, đứa bé đó cũng là con của Kính Đông..."

"Cho nên, cô thật sự là vì trả thù?" Ánh mắt Giang Huệ hiện ra lạnh lẽo: "Cô muốn thừa cơ hội này tẩy trắng cho bản thân, tôi không cho phép."

"Vậy bác sẽ trở mặt nhìn Kính Đông bị người ta lên án?" Tần Liễu Liễu cắn chặt môi: "Con có thể làm tiểu tam trong miệng người khác cả đời, vậy bác cũng tính để Kính Đông làm Trần Thế Mỹ trong miệng người khác sao?"

"Cô..." Thiếu chút nữa Giang Huệ đã phun ra một miệng máu, nhất thời lung lay sắp ngã, liên tục nói: "Đây là tạo ra nghiệt gì chứ, Trần Kính Đông, tôi có đứa con trai như anh, thật sự là mất mặt."

"Đủ rồi." Bỗng nhiên Trần Kính Đông lạnh lùng lên tiếng.

Ánh mắt y hung ác nham hiểm, nhìn chăm chăm Tần Liễu Liễu: "Tôi đã nói rồi, chuyện công ty không cần cô quan tâm."

"Nhưng, Kính Đông..."

Tần Liễu Liễu còn muốn nói tiếp gì đó, dù sao cô ta cũng không muốn từ bỏ cơ hội này, cô ta rất vất vả mới mua được biên tập tòa soạn báo kia, làm cho bọn họ đưa tin này khắp nơi, chính là muốn cho Giang Huệ và Trần Kính Đông thỏa hiệp, cùng cô ta mở một buổi họp báo, chính thức tuyên bố chuyện y và Mục Sở Sở đã ly hôn, như vậy, cô ta yên tâm rồi.

Đương nhiên, có thể tẩy trắng cho bản thân là tốt nhất.

Nhưng ánh mắt Trần Kính Đông rất đáng sợ, thậm chí cô ta có thể nhìn thấy gân xanh trên trán y đang nhảy lên, cô ta sợ tới mức nháy mắt không dám nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tốt nhất cô nên yên phận một chút

Edit: V.O

"Nơi này không có chuyện của cô, tốt nhất cô nên về đi." Trần Kính Đông lạnh mặt nói chuyện bằng giọng điệu ra lệnh với Tần Liễu Liễu, y lãnh khốc nói: "Trước khi Mục Sở Sở tỉnh lại, tốt nhất cô nên yên phận một chút, còn nữa. Cô suy nghĩ cho cẩn thận, rốt cuộc cô nên giải thích chuyện này với tôi thế nào?"

Nhất thời lòng Tần Liễu Liễu đóng băng. Nhưng bóng cao su xì hơi. Cả người không có sức lực.

Cô ta nhìn đôi mắt tràn đầy tơ máu của Trần Kính Đông, cánh môi giật giật, cuối cùng vẫn lùi bước: "Được, em về, chỉ là. Để em thăm Sở Sở..."

"Cô còn có mặt mũi thăm con bé?" Giang Huệ cười lạnh. Bây giờ bà còn có lòng muốn đánh chết Tần Liễu Liễu.

Trần Kính Đông vươn bàn tay to lên chùi mặt.

Bây giờ Mục Sở Sở chưa tỉnh lại, y không muốn làm chuyện gì cả.

Về phần những người đó nắng y là Trần Thế Mỹ, y cũng không quan tâm.

Dù sao, lúc này y cảm thấy rất có lỗi với Mục Sở Sở...

Giang Huệ còn muốn mắng Tần Liễu Liễu.

Lúc này, bỗng nhiên y tá vội vã chạy từ trong phòng ICU ra. Miệng liên tục kêu: "Bác sĩ, bệnh nhân phòng ICU đã tỉnh..."

Trần Kính Đông lập tức xoay người, đi nhanh vào phòng ICU.

Giang Huệ theo sát phía sau.

Tần Liễu Liễu do dự một chút. Vẫn đi theo vào phòng ICU.

Mục Sở Sở nằm ở trên giường bệnh, tiểu tiện như búp bê pha lê dễ vỡ.

Trần Kính Đông không có nổi can đảm nhìn cô một cái.

Y quay lưng lại, hơi thở nặng nề. Cho đến khi cảm xúc bản thân ổn định, mới xoay người, nhìn Mục Sở Sở hơi hơi mở mắt, cầm thật chặt tay cô: "Em tỉnh rồi?"

Tay cô rất lạnh, thậm chí y không nhớ rõ, lần trước nắm tay cô là khi nào.

Y chưa bao giờ là một người chồng đủ tư cách.

"Sở Sở, con tỉnh rồi?" Giang Huệ sốt ruột nhìn Mục Sở Sở trên giường bệnh.

Mục Sở Sở ho khan một tiếng, giọng nói khàn khàn: "Nước..."

Trần Kính Đông xoay người, nhanh chóng rót nước ấm cho Mục Sở Sở, dứt từng muỗng một cho Mục Sở Sở.

Nhưng ánh mắt Mục Sở Sở nhìn y lại mờ mịt, uống một ngụm, nhìn một cái, uống một ngụm, lại nhìn một cái, cuối cùng, cô khàn khàn giọng hỏi y: "Anh là ai?"

Giờ phút này, bỗng nhiên lòng Trần Kính Đông đau đớn.

Bác sĩ từng nói, não cô bị thương nặng, không tỉnh lại sẽ trở thành người thực vật, tỉnh lại, có lẽ sẽ quên mất chuyện cũ trước kia.

Cho nên, cô quên hết y.

Ánh mắt Mục Sở Sở rất mờ mịt, dieendaanleequydoon – V.O, cô vươn tay, mu bàn tay tinh tế cắm đầy kim, cô vuốt đầu mình, đau đớn nhủ mảy: "Đầu đau quá." Còn nói: "Tôi là ai? Sao tôi lại ở đây?"

"Đây..." Về mặt Giang Huệ nồn nóng: "Đây là có chuyện gì?"

Tiến sĩ Ngô đứng ở phía sau Giang Huệ, lắc đầu: "Xem ra, con bé thật không nhớ rõ chuyện trong quá khứ, chẳng qua, có thể tỉnh lại cũng đã là vô cùng may mắn rồi."

Tần Liễu Liễu nắm chặt năm ngón tay, rồi buông lỏng ra, tảng đá lớn đè nặng nhất trong lòng cô ta, giờ phút này cuối cùng cũng rơi xuống.

Mục Sở Sở mất trí nhớ, nói cách khác, tất cả những chuyện xảy ra giữa cô ta và Mục Sở Sở, Mục Sở Sở đều không nhớ rõ.

Nhưng cô ta lại là người đa nghi.

Cô ta không tin Mục Sở Sở sẽ dễ dàng mất trí nhớ như vậy, có phải cô giả vờ không?

Nháy mắt Tần Liễu Liễu lại căng thẳng, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Cô ta nhìn chăm chăm Mục Sở Sở, ý đồ nhìn ra chút gì đó từ vẻ mặt Mục Sở Sở.

Nhưng ngoại trừ mờ mịt thì vẫn là mờ mịt, Mục Sở Sở ấn chặt huyết thái dương, vẻ mặt rất đau đớn: "Tôi là ai? Rốt cuộc tôi là ai?"

Đúng vậy, xác thực ngay cả chính cô là ai cô cũng không nghĩ ra.

Có lẽ, là chính cô không muốn nhớ tới thôi.

Trần Kính Đông nhìn vẻ mặt đau đớn của Mục Sở Sở, ngũ quan anh tuấn rồi rầm.

Giang Huệ cực kỳ lo lắng, kéo một bàn tay Mục Sở Sở lại: "Sở Sở, là mẹ, mẹ là mẹ chồng con, con còn nhớ mẹ không?"

"Mẹ chồng?" Mục Sở Sở nhìn chăm chăm Giang Huệ, vẻ mặt vẫn mờ mịt, sự mờ mịt này không giống như là giả vờ, cô lắc đầu: "Tôi không nhớ, tôi không nhớ cái gì cả..."

"Đứa bé đáng thương, sao ngay cả mẹ con cũng không nhớ vậy?" Lòng Giang Huệ đau gần chết, cảm thấy Mục Sở Sở thật sự là đáng thương, đôi mắt bà đỏ đỏ quờ trách Trần Kính Đông: "Đều do tên nghịch tử nhà anh..."

Lòng Trần Kính Đông cực kỳ buồn phiền, dường như có gì đó trong lồng ngực muốn nổ tung.

Trước giờ y không biết, thì ra y cũng sẽ để ý Mục Sở Sở như thế.

"Đầu tôi đau..." Mục Sở Sở ấn huyết thái dương, luôn luôn kêu đau đầu.

Tiến sĩ Ngô nhắc nhở Giang Huệ: "Bây giờ Sở Sở vừa tỉnh lại, mọi người không nên ép con bé nhớ lại chuyện trước kia, nếu không có thể con bé sẽ không chịu nổi, hôn mê một lần nữa."

Nghe đến đó, Giang Huệ càng lo lắng, nhanh chóng lôi kéo một bàn tay Mục Sở Sở nói: "Đứa bé ngoan, con nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ gì cả, nhớ không nổi cũng không sao, mẹ sẽ chăm sóc nửa đời sau của con." Lại lạnh lùng trừng Tần Liễu Liễu đứng bên cạnh, nói: "Cô còn có tư cách gì đứng ở đây? Còn không nhanh cút đi..."

Mặt Tần Liễu Liễu trắng bệch.

Mục Sở Sở nhìn chăm chăm Tần Liễu Liễu, vẻ mặt không yêu không hận: "Cô ấy là ai?"

Giang Huệ ngậm miệng lại, không biết nên trả lời Mục Sở Sở như thế nào, cách hơn nửa ngày, nặng nề nói: "Chính là thứ xấu xa không lên được mặt bàn mà thôi, con mặc kệ cô ta đi."

Mục Sở Sở thấy khuôn mặt Giang Huệ nháy mắt biến thành vô cùng khó coi, khóe miệng co rút, trong nháy mắt, thậm chí là vặn vẹo.

Cô nghe được giọng nói lạnh như băng của Trần Kính Đông: "Nơi này không phải là nơi cô nên ở, tốt nhất cô hãy trở về suy nghĩ cho kỹ, nên giải thích với tôi thế nào..."

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Sở Sở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Giết cô ta

Edit: V.O

Tần Liễu Liễu nắm tay thành nắm đấm đi ra phòng ICU.

Trong phòng bệnh bác sĩ trưởng, Tần Liễu Liễu đã lấy tờ chi phiếu một trăm vạn ra, giọng điệu lạnh như băng: "Anh đã nói, cô ta tuyệt đối sẽ không nhớ lại chuyện quá khứ có đúng không?"

Bác sĩ trưởng nhìn chi phiếu của Mục Sở Sở ở trên bàn, trong mắt có ánh sáng xoay chuyển: "Đúng, sẽ không. Đầu cô ấy bị thương nặng. Khả năng có thể khôi phục trí nhớ có thể coi là rất nhỏ rất nhỏ."

"Rất nhỏ rất nhỏ?" Tần Liễu Liễu hừ lạnh, ánh mắt hung ác nham hiểm: "Nói cách khác. Cô ta vẫn có khả năng khôi phục lại trí nhớ có đúng không?"

"Chuyện này...trên lý luận mà nói..."

"Ít nói thừa, nói cho tôi biết, có phải có khả năng khôi phục trí nhớ không?" Trong mắt Tần Liễu Liễu tràn ngập sát khí.

Rốt cuộc cô ta cũng không chịu nổi chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô ta cẩn thận như vậy, nhưng Mục Sở Sở vẫn có con của Trần Kính Đông. Cô ta tính kế như vậy, nhưng trong lòng Trần Kính Đông, dường như vẫn có Mục Sở Sở tồn tại.

Bây giờ, cô ta không bao giờ có thể cho phép có chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Cho dù một chút, cũng tuyệt đối không cho phép.

Ngón tay Tần Liễu Liễu đề lên trên chi phiếu: "Nói cho tôi biết, rốt cuộc có khả năng không?"

Bác sĩ do dự một chút, vẫn gật đầu: "Đúng. Cô ấy có khả năng sẽ khôi phục trí nhớ."

"Đồ vô dụng..." Cảm xúc Tần Liễu Liễu có chút hồng mắt, ngón tay ấn chặt chi phiếu, cách thật lâu, cuối cùng cũng nghiền ra một câu nói từ trong hàm: "Giết cô ta, thay tôi giết cô ta..."

"Cái gì? Chuyện này..."

Bác sĩ kinh hãi: "Chuyện này...tôi là bác sĩ, tôi chỉ cứu người."

"Được, nếu anh không giết cô ta, tôi đây đi tới chỗ Trần Kính Đông nói với anh ấy, là anh làm hại Mục Sở Sở mất trí nhớ." Tần Liễu Liễu cười uy hiếp, cười dữ tợn: "Hắn là anh biết Trần Kính Đông? Anh ấy chính là một con sói hoang trên thương trường, nếu anh ấy biết anh khiến vợ của anh ấy mất đi trí nhớ, anh nói xem, anh ấy sẽ đối phó với anh thế nào?"

Sắc mặt bác sĩ trắng bệch, môi ngậm lại: "Không, không phải là tôi, tôi hoàn toàn không có bản lĩnh đó, cô ấy mất trí nhớ vì đầu bị thương nặng, tôi chưa từng động tay động chân..."

"Hừ, tôi nói là anh thì chính là anh, lời nói của tôi, cho tới bây giờ Trần Kính Đông đều hoàn toàn tin tưởng."

"Cô..."

"Tôi thế nào? Không từ thủ đoạn? Được, tôi đây sẽ nói cho anh biết, con người của tôi chính là không từ thủ đoạn, cho nên, dieendaaneequydoon – V.O, hôm nay anh không có sự lựa chọn." Tần Liễu Liễu bước từng bước tới gần.

Mồ hôi lạnh trên trán bác sĩ chảy ra liên tục.

"Sau khi xong chuyện, tôi sẽ cho anh thêm một ngàn vạn." Tần Liễu Liễu đặt chi phiếu một trăm vạn đó lên người bác sĩ: "Một ngàn vạn, cũng đủ anh ra nước ngoài mở một phòng khám cả đời áo com không lo, tự anh suy nghĩ cho rõ ràng, thay tôi làm việc? Hay là tự mình tìm tội chịu?"

Sau một phút từ chối, cuối cùng bác sĩ cũng nom nớp lo sợ cầm lấy chi phiếu Tần Liễu Liễu đưa.

Tần Liễu Liễu cười ngông cuồng: "Tốt lắm, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, tôi nói cho anh biết, thật ra...Trần Kính Đông cũng ước gì người vợ này của anh ấy chết, nếu chết, sẽ xong hết mọi chuyện..."

"Còn nữa, làm gọn gàng sạch sẽ một chút." Tần Liễu Liễu vỗ nhẹ vai bác sĩ, cười đi ra cửa văn phòng.

Bác sĩ cầm chi phiếu, ngã xuống đất...

...

Mục Sở Sở đã tỉnh, nhưng cô lại chẳng nhớ gì cả.

Cô quên hết tất cả.

Quên hết nỗi đau vì yêu Trần Kính Đông, quên hết tất cả nhục nhã vì yêu Trần Kính Đông, quên hết đứa con đã mất của bọn họ, quên hết quá khứ chưa từng vui vẻ kia.

Thậm chí ngay cả chính bản thân cô cũng quên không còn một mảnh.

Đây là ông trời trừng phạt? Hoặc cũng là ông trời nhân từ?

Thấy cô chịu khổ quá nhiều, mới có thể khiến cô quên hết những chuyện không vui...

Trần Kính Đông không đến công ty, mà luôn luôn trông chừng ở bên cạnh cô.

Về mặt cô mờ mịt nhìn Trần Kính Đông, hỏi y: "Anh là ai? Vì sao phải chăm sóc tôi?"

Trần Kính Đông dứt từng muỗng nước ấm cho cô, y không biết nên trả lời cô như thế nào.

"Vì sao không trả lời tôi?"

Ánh mắt Mục Sở Sở trong suốt mà bình tĩnh, có một chút quật cường: "Tôi và anh, rốt cuộc là quan hệ gì? Anh trông chừng tôi như vậy, là vì anh yêu tôi? Như vậy, anh là bạn trai tôi? Hoặc là chồng tôi?"

Tay cầm muỗng của Trần Kính Đông ngừng ở giữa không trung, cách hơn nửa ngày, y bình tĩnh nhìn cô, nặng nề gật đầu: "Đúng, yêu, anh yêu em."

Lúc nói ra những lời đó, bỗng nhiên y cảm thấy lòng rất chua xót, mắt ề ề, có cái gì đó từ từ tràn ra hốc mắt, thiếu chút nữa đã rơi xuống.

Y nghĩ, nhất định là y điên rồi.

Rõ ràng y không yêu cô, nhưng y lại nói y yêu cô.

Y nhìn thấy Mục Sở Sở bỗng nhiên nở một nụ cười tái nhợt, một bàn tay khoát lên mu bàn tay y, vui vẻ giống như một đứa trẻ, cô nói: "Tôi biết mà, nếu anh không yêu tôi, sao lại ở đây chăm sóc tôi?" Cô vươn tay, nhẹ nhàng sờ đôi mắt tím đen của y: "Anh xem, mắt anh đã thâm quầng rồi..."

Bỗng nhiên Trần Kính Đông không chịu được nữa rồi.

Lòng như bị gai đâm.

Thậm chí y không biết y bỏ ly nước xuống đi ra phòng bệnh thế nào.

Trong đêm tối, y nhắm mắt lại dựa lên vách tường lạnh như băng, nghe từng tiếng từng tiếng chầm chọc từ trong nội tâm: "Trần Kính Đông, mày đáng đời..."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Viết nhật ký cho con

Edit: V.O

Đêm đó, Trần Kính Đông một mình lái xe đến chỗ lúc trước Mục Sở Sở gặp chuyện không may.

Nơi đó là chỗ Mục Sở Sở ở hơn một tháng, khắp nơi đều lưu giữ hơi thở của Mục Sở Sở.

Chỉ là mặt đất hỗn độn không chịu nổi. Thậm chí còn lưu lại vết máu của Mục Sở Sở, mảng lớn mảng lớn, đã khô cạn biến thành màu đen...

Nhìn thấy vết máu đỏ. Trần Kính Đông lại không nhận được nghĩ tới đứa bé vô tội, đáng thương kia. Thậm chí y còn không biết sự tồn tại của nó. Nhưng nó đã không còn...

Lòng Trần Kính Đông bị liên lụy, buồn rầu sinh đau.

Y nửa ngồi như vậy, vươn tay vuốt ve vết máu trên đất. Trong mắt có gì đó từ từ trào ra: "Con, thật xin lỗi. Là ba có lỗi với con. Có lỗi với mẹ con..."

Nhưng nói những lời này thì có ích lợi gì?

Đứa bé không còn chính là không còn.

Không thể cứu vãn.

Nỗi đau này, đi theo y cả đời.

Như hình với bóng, như giò sống trong xương...

Chạm đến phần đen đặc đó, bỗng nhiên mắt Trần Kính Đông lướt đến chiếc điện thoại bị đập vỡ một bên.

Đó là điện thoại của Mục Sở Sở, màn hình đã vỡ không còn gì nữa, trông có vẻ là không còn dùng được nữa rồi.

Chẳng qua thật kỳ lạ, vì sao điện thoại lại biến thành cái dạng này? Nếu chỉ ngã một chút, cũng không đến mức thành như thế này...

Trần Kính Đông co rụt mày rậm, vươn tay nhặt điện thoại lên, nhìn lại hai lần, sau đó cất kỹ điện thoại, đứng dậy. Đến phòng ngủ Mục Sở Sở từng ở.

Trong phòng ngủ rất đơn giản, không có nhiều đồ trang trí, chỉ có một bó hoa Hướng Dương được bày biện.

Đón gió, hoa Hướng Dương nở cực kỳ tốt.

Bên cạnh bình hoa, là một quyển nhật ký màu nâu sẫm.

Trần Kính Đông đi tới, vươn tay, cầm quyển nhật ký trên bàn.

Mở ra.

Mỗi một tờ đều ghi lại tâm tình khi Mục Sở Sở mang thai.

"Bảo bối, thật xin lỗi, hôm nay mẹ mới biết được con đã đến, lúc trước thiếu chút nữa mẹ đã chết. Nói thật, mẹ chưa từng nghĩ tới bản thân có thể có con, càng không nghĩ tới, con lại là con của mẹ và anh ta, tâm tình bây giờ của mẹ rất phức tạp, tuy rằng, anh ta thật sự không yêu mẹ, nhưng mẹ vẫn yêu anh ta, hơn nữa càng yêu sâu sắc đứa con sắp tới là con..."

"Bảo bối, hôm nay mẹ thật sự rất tổn thương rất đau lòng, mẹ biết mẹ đã ly hôn với anh ta, đã không còn một chút quan hệ nào, dieendaanleequydoon – V.O, nhưng vì sao? Mẹ luôn không buông bỏ được anh ta, vẫn bất giác chú ý tin tức về anh ta, con biết không? Nhiều năm như vậy, cuối cùng mẹ lại có thói quen thu thập tin tức về anh ta, trước kia khi mẹ chưa ly hôn với anh ta, trong ngăn tủ có một quyển vở, bên trong đều là tin tức về anh ta, chỉ tiếc, anh ta sẽ không xem..."

"Bảo bối, tôi qua mẹ lại nằm mơ thấy anh ta, anh ta nói với mẹ, cả đời này anh ta sẽ không yêu mẹ, mẹ thật sự rất đau lòng, mẹ không biết mẹ đã làm sai chỗ nào, năm đó rõ ràng anh ta nói với mẹ, anh ta muốn kết hôn với mẹ, nhưng anh ta lại không thừa nhận, mẹ cực kỳ tuyệt vọng, mẹ muốn chết, nhưng mẹ không thể chết được, nếu chết, làm thế nào có thể nhìn thấy anh ta hạnh phúc? Sao có thể nhìn thấy người phụ nữ đó hạnh phúc? Con biết không? Mẹ hoàn toàn chưa từng đẩy người phụ nữ đó, nhưng người phụ nữ đó lại nói là mẹ đẩy cô ta, mà anh ta lại tin..."

"Bảo bối, mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi, chuyện con tồn tại, mẹ sẽ giấu diếm cả đời, anh ta biết cũng sẽ không yêu mẹ, mẹ cũng không muốn tự rước lấy nhục, lại càng không muốn con phải chịu nhục nhã, cho nên, quãng đời còn lại mẹ ở với con, chỉ hy vọng con đừng hận mẹ, hỏi mẹ vì sao con không có ba, bảo bối, không phải con không có ba, chỉ là con không thể gặp anh ta, bởi vì con phải sống cùng mẹ, trên đời này, mẹ chỉ có con, nếu con cũng không ở bên cạnh mẹ, mẹ nên sống thế nào..."

Lòng Trần Kính Đông bỗng chốc quán vào nhau, thân thể như bị rút nước, sắc mặt trắng bệch, cổ họng khô ráp từng đợt...

Từ trước đến giờ y không biết lúc bản thân y nhìn thấy thứ này sẽ đau lòng đến như vậy.

Thậm chí y có thể nhìn thấy chữ viết trên đó dính nước mắt Mục Sở Sở, từng mảnh từng mảnh.

Thứ mơ hồ này, khiến y đau lòng xấu hổ vô cùng.

Trần Kính Đông cứ đứng như vậy, đôi mắt bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ, y có thể tưởng tượng được mỗi lần Mục Sở Sở ngồi ở chỗ này viết ra những chữ đó, tuyệt vọng bao nhiêu.

Rõ ràng cô có con của y, cũng không dám nói với y.

Là sợ y lạnh lùng ép cô xóa sạch đứa bé? Hay là sợ sau khi cô sinh đứa bé, y sẽ cướp đứa bé khỏi cô?

Y ở trong lòng cô, mười phần chính là đao phủ.

Đúng, y chính là đao phủ, giết tình yêu Mục Sở Sở cho y, cũng gián tiếp giết đứa con của bọn họ.

Còn nữa, cô nói cô không đẩy Tần Liễu Liễu.

Đứa con của Tần Liễu Liễu không phải do cô hại chết...

Nhưng ngày đó lúc y ở bệnh viện, rõ ràng Tần Liễu Liễu nói với y, đứa con là do Mục Sở Sở hại chết...

Cho nên, giữa Tần Liễu Liễu và Mục Sở Sở, chắc chắn có người đang nói dối.

Trần Kính Đông đặt một bàn tay lên nhật ký Mục Sở Sở để lại, mấy năm nay, y chưa bao giờ thật sự lắng nghe tiếng lòng Mục Sở Sở, y luôn luôn nghe lời Tần Liễu Liễu nói.

Có lẽ, là lúc nên thay đổi một chút rồi.

Hai tròng mắt Trần Kính Đông co rút lại, lộ ra một chút ánh sáng, y lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Đường: "Chỗ tôi có một cái điện thoại, lát nữa cậu đến bệnh viện lấy đi, phải sửa lại cho tôi, còn nữa, giúp tôi điều tra Tần Liễu Liễu, xem xem lúc trước rốt cuộc cô ta sinh non là vì cái gì..."

Năm năm, y chưa bao giờ nghi ngờ Tần Liễu Liễu.

Đây là lần đầu tiên...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tặng quà cho em

Edit: V.O

Tiểu Đường đến bệnh viện lấy điện thoại đi.

Lần đầu tiên Trần Kính Đông ngồi yên lặng ở bên giường Mục Sở Sở, nâng một bó hoa tươi, là hoa hồng. Tươi đẹp ướt át.

Bây giờ Mục Sở Sở hoàn toàn không nhớ y, càng không nhớ rõ những tổn thương đó, trong nháy mắt cô nhìn thấy hoa. Vui vẻ giống như một đứa trẻ, đôi mắt lộ ánh sáng vui vẻ. Nghiêng đầu cười: "Ồi, tặng cho tôi à? Thật đẹp."

Năm năm hôn nhân, y chưa bao giờ tặng quà gì cho cô.

Cô có thể cảm thê của y đi quệt. Đi mua thứ gì cô cần, nhưng y tuyệt đối sẽ không mua đồ tặng cô.

Đây là lần đầu y tặng quà cho cô.

Khuôn mặt tái nhợt của Mục Sở Sở tràn đầy tươi cười, nụ cười càng xán lạn. Lòng Trần Kính Đông lại càng đau.

Mục Sở Sở. Thật ra cô rất dễ thỏa mãn...

Một bó hoa cũng đủ.

Nhưng nhiều năm như vậy, thậm chí một bó hoa y cũng chưa từng tặng cho cô.

"Thích không?"

Trần Kính Đông vươn tay, bỗng nhiên vén tóc rơi bên thái dương cho cô.

Động tác này. Y chưa bao giờ làm.

Lần đầu tiên. Có một chút kỳ lạ và ngốc nghếch. Nhẹ nhàng vén sợi tóc rơi ở thái dương Mục Sở Sở ra sau tai.

Mục Sở Sở sững sốt, cả người hơi run rẩy. Dường như muốn tránh y đi.

Ngón tay Trần Kính Đông hơi chậm lại.

Mục Sở Sở rút rút thân mình, cứ ôm hoa tươi như vậy. Nhẹ nhàng cười.

Dáng vẻ cười rộ lên của cô đẹp thần kỳ.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Trần Kính Đông phát hiện thì ra Mục Sở Sở đẹp như vậy, cái mũi khéo léo. Mắt rất to, đôi mắt trong suốt, giống trẻ con.

Nhưng thỉnh thoảng sự quật cường trong mắt lại sẽ khiến y không yên...

Thậm chí y sợ cô sẽ nhớ ra những chuyện không vui, nhớ tới nỗi đau mất đi đứa con.

Nếu có thể quên, vậy thì vĩnh viễn quên đi.

Chẳng sợ quên mất đã từng yêu y...

"Nhưng anh còn chưa nói cho tôi biết, rốt cuộc anh là ai?" Mục Sở Sở bình tĩnh nhìn Trần Kính Đông.

Cô đang đợi một đáp án của Trần Kính Đông.

Môi Trần Kính Đông ngập ngừng, một lúc lâu, dieendaanleequydoon – V.O, đặt một bàn tay lên mu bàn tay cô, nói với cô: "Em là vợ của anh..."

Y nhìn thấy Mục Sở Sở mở to hai mắt, tràn ngập ngạc nhiên: "Tôi là vợ của anh?"

"Đúng." Y trịnh trọng cho cô đáp án.

Cô lại co rút chặt thân thể, lắc đầu: "Không, tôi không có chồng, tôi chưa từng yêu bất kỳ ai..."

Khuôn mặt Trần Kính Đông vô cùng xám tro.

Mặc dù từng mất trí nhớ, Mục Sở Sở vẫn nói ra lời đâm vào tim như vậy.

Mục Sở Sở thả hoa trong tay ra, nằm xuống một lần nữa, từ từ nhắm hai mắt lại: "Tôi mệt rồi, anh đi đi..."

Trong nháy mắt đó, Trần Kính Đông cảm thấy, có lẽ, Mục Sở Sở cũng không mất trí nhớ, cô nhớ kỹ sâu tất cả, chỉ là không muốn nhắc tới mà thôi...

Nhưng Mục Sở Sở thật sự mất trí nhớ, cô không nhớ gì cả, nhưng đêm cô hôn mê đó, cô lại luôn mơ thấy một gương mặt, khuôn mặt đó cực kỳ lạnh khốc, nói với cô hết lần này tới lần khác, cả đời này, tôi tuyệt đối sẽ không yêu cô...

Mục Sở Sở xoay người, gương mặt quay về phía cửa sổ, giữa cô và người đàn ông này, có nghiệt duyên dây dưa không ngừng...

Nghịch duyên này, liên quan đến sống chết.

Trần Kính Đông tịch liêu đứng cạnh giường bệnh, sau đó nhìn bóng lưng Mục Sở Sở rất lâu.

Mặt trời chiều ngã về Tây, y mới xoay người rời đi.

Lúc rời đi vừa vịn ghế phải Giang Huệ tới đưa cơm ở phía trước.

Giang Huệ nhìn thấy dáng vẻ râu ria xồm xoàng lời thôi léch thếch của y, hừ lạnh một tiếng: "Tự làm tự chịu, giờ phút này anh nhận ra lương tâm rồi à?"

"Mẹ..." Giọng nói Trần Kính Đông khàn khàn: "Cuối cùng con cũng cảm thấy, có lẽ Sở Sở không mất trí nhớ, cô ấy chỉ không muốn đối mặt với một chuyện mà thôi."

"Không muốn đối mặt với một chuyện?" Giang Huệ cười lạnh: "Chuyện xấu xa anh và Tần Liễu Liễu làm, anh nói cho tôi biết, anh tình nguyện đối mặt?"

Nhắc tới Tần Liễu Liễu, Giang Huệ hận đến ngứa răng: "Anh đi nói với Tần Liễu Liễu, cô ta làm hại cháu trai tôi không còn, tôi tuyệt đối không tha cho cô ta."

"Đứng rồi..." Giang Huệ nhìn về phía Trần Kính Đông: "Bây giờ Chú Hai anh đang bí mật thu mua cổ phần công ty của các cổ đông nhỏ đó, Sở Sở xảy ra chuyện như vậy, tuần san bát quái hận không thể tung chuyện bát quái giữa anh và Tần Liễu Liễu còn cả Mục Sở Sở lên tận trời, dư luận vô cùng bất lợi với anh, hôm nay tôi đã nhận vài cuộc điện thoại, đều là những người ba anh một tay bồi dưỡng trong công ty, bọn họ đều biểu lộ thái độ, nói anh không xử lý tốt chuyện này, chỉ sợ sau này cũng sẽ không ủng hộ anh, tự anh suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc nên giải quyết chuyện này thế nào, còn nữa, lúc ly hôn anh trả lại cổ phần công ty năm đó ba Sở Sở để lại cho con bé, phần cổ phần công ty đó, bây giờ vẫn rất quan trọng..."

Trần Kính Đông hiểu lời Giang Huệ nói.

Năm năm trước, nếu không có Mục Sở Sở ủng hộ, nội chiến ở Trần Thị, chỉ sợ là y đánh không thắng.

Bây giờ, y có tư cách gì yêu cầu Mục Sở Sở giúp y?

Đôi mắt Trần Kính Đông bình tĩnh, không nói chuyện.

Giang Huệ nói: "Truyền thông bên kia cũng sắp điên rồi, tất cả trong công ty đều là người của bọn họ, ngăn cũng không ngăn được, nếu bây giờ anh về công ty, chắc chắn sẽ bị chặn ở cửa, anh vẫn đừng nên về công ty, hoãn một chút đi."

Tuy Giang Huệ giận dứa con trai này không có lương tâm, nhưng dù sao bà cũng là mẹ của Trần Kính Đông, thời khắc mấu chốt, luôn phải giúp con trai một tay, không thể trở mặt nhìn y bị người tấn công.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Có một số chuyện tôi vẫn không hiểu rõ

Edit: V.O

Trần Kính Đông chém giết trên thương trường nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng không phải ngồi không.

Thế cục bây giờ, mặc dù trước có sóng sau có hồ. Y cũng không lo lắng nhiều: "Mẹ, mẹ yên tâm. Con có thể xử lý tốt, Sở Sở bên này. Nhờ mẹ chăm sóc nhiều hơn. Chỉ sợ hai ngày tới con không thể thường xuyên tới thăm cô ấy, con đi xử lý chuyện công ty trước."

Giang Huệ hít một hơi: "Anh đi đi. Chỉ là tôi nói cho anh biết, chú anh là người đa mưu túc trí, rất khó đối phó. Tự anh cẩn thận một chút."

Trần Kính Đông trịnh trọng gật đầu.

Xế chiều hôm đó. Y không về công ty, mà là đến biệt thự của Tần Liễu Liễu.

Bây giờ cả người Tần Liễu Liễu đều bị vây trong mép bờ suy sụp.

Cô ta đã cầm điện thoại vịn vịn một buổi sáng rồi.

Cô ta đang đợi điện thoại của bệnh viện.

Cô ta đang đợi tin Mục Sở Sở chết...

Nhưng cô ta chẳng đợi được gì, chỉ đợi được gương mặt băng lãnh của Trần Kính Đông.

Trần Kính Đông bắt chéo hai chân ngồi ở trên ghế sofa. Tay kẹp một điếu thuốc. Đặt ở trong miệng. Lại không châm.

Lòng Tần Liễu Liễu bồn chồn.

Cô ta chưa bao giờ e ngại người đàn ông này, nhưng hai ngày nay. Cô ta lại sợ đòi mạng.

Giày vò như rơi vào địa ngục.

Cô ta cố gắng giữ bình tĩnh, da đầu lại run lên từng trận một.

"Kính Đông. Anh đến rồi à..." Tần Liễu Liễu cảm một cái bật lửa, đi tới, dè dặt cẩn thận muốn giúp Trần Kính Đông châm điếu thuốc.

Nhưng bỗng nhiên Trần Kính Đông lại nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô ta.

Sức lực của y rất lớn, cổ tay cô ta như sắp gãy.

Tần Liễu Liễu nhất thời bị đau, thiếu chút nữa nước mắt đã rơi xuống: "Kính Đông, anh làm đau em rồi."

Trần Kính Đông lại nhìn cô ta với một ánh mắt cực kỳ xa lạ: "Làm đau cô sao? Vậy cô nói cho tôi biết, là nỗi đau sinh non, hay là đau thể này?"

Sắc mặt Tần Liễu Liễu cứng ngắc, cổ họng mở căng, hơn nửa ngày mới nói ra một câu từ trong cổ họng: "Em biết anh đang giận em, mà em cũng không còn đứa bé..."

Tần Liễu Liễu cắn chặt môi dưới.

Người như cô ta trời sinh giỏi diễn, dieendaaneequydoon – V.O, nước mắt lập tức giàn dụa: "Kính Đông, em biết là em sai rồi, lúc đó em không nên kích động, không nên đẩy cô ta, mà em...mà em thật sự không chịu được cô ta lấy đứa con đã mất của chúng ta đến kích thích em, anh cũng biết, con của anh và em, với em mà nói quan trọng thế nào..."

Trần Kính Đông không nói chuyện, nhưng vẻ âm lãnh trong mắt cũng không có cách nào che giấu được.

Loại lạnh này, khiến Tần Liễu Liễu càng thêm sợ hãi, thậm chí bất giác run run: "Kính Đông, là em có lỗi với Sở Sở, nhưng em thật lòng yêu anh..."

"Anh yên tâm, sau này em sẽ sinh con cho anh, anh thích mấy đứa, em sẽ sinh cho anh mấy đứa..." Trong mắt Tần Liễu Liễu tràn ngập kỳ vọng, nghiêm túc nhìn Trần Kính Đông: "Nói cho em biết, anh thích con trai hay con gái? Em đều sẽ sinh cho anh..."

"Ha..." Bỗng nhiên Trần Kính Đông liên tục cười lạnh: "Cô vội vã muốn sinh con với tôi vậy sao?"

Cả người Tần Liễu Liễu căng cứng, môi run run: "Không phải, Kính Đông, em...em chỉ sợ mất đi anh...trên đời này, em chỉ có anh, anh biết mà."

Tần Liễu Liễu khóc lóc nước mắt.

Cô ta vùi đầu giữa hai tay, từ trước đến nay giả bộ yếu đuối là điểm mạnh của cô ta: "Em biết anh sẽ trách em vì chuyện của Mục Sở Sở, em biết lần này là em ác độc, nhưng em có thể làm sao? Từ ngày em cứu anh đến bây giờ, bên cạnh em cũng chỉ có anh, mấy năm nay, vì có thể làm bạn với anh, vì làm * bí mật của anh, em gần như đoạn tuyệt lui tới với người nhà em, Kính Đông, em thật sự không thể không có anh, nếu ngay cả anh cũng rời khỏi em, em...em sống còn có ý nghĩa gì nữa?"

Bỗng nhiên Tần Liễu Liễu đứng dậy, trong mắt tràn đầy quyết tuyệt.

Cô ta cầm dao gọt trái cây trên bàn lên, nhắm ngay trái tim mình: "Kính Đông, em yêu anh, trời đất chứng giám, nếu anh muốn xem, bây giờ em sẽ moi ra cho anh xem..."

Tần Liễu Liễu giống như bị điên, bỗng nhiên đâm vào trái tim mình.

Một giây sau, Trần Kính Đông giật lấy dao nhọn của cô ta, quăng mạnh xuống đất.

Giờ phút đó, lòng Tần Liễu Liễu thoải mái.

Ít nhất Trần Kính Đông cũng không đành lòng nhìn cô ta chết.

Cô ta khóc: "Kính Đông, để em đi chết đi, chết thì sẽ được giải thoát, nhiều năm như vậy, tuy em luôn luôn ở bên cạnh anh, nhưng em tính là cái gì? Em chỉ là kẻ thừa ba trong miệng người khác, thậm chí lúc mừng năm mới em cũng không dám về nhà, em sợ ánh mắt tuyệt vọng chỉ trích của ba mẹ em, em càng sợ hàng xóm chỉ trích, không sai, tuy em không coi trọng danh phận kia, nhưng lúc này anh đã ly hôn với Mục Sở Sở, em nghĩ càng có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh anh, Kính Đông, em biết sự ích kỷ của em làm anh chán ghét, mà em không có cách nào, em yêu anh như vậy, thế giới của em chỉ có anh..."

Tần Liễu Liễu cho rằng, những lời nói thấu tâm đả phôi này có thể làm Trần Kính Đông cảm động.

Nhưng cô ta không biết, diễn nhiều, người xem diễn cũng sẽ ngán.

Trần Kính Đông không cảm động, mà là vẻ mặt mệt mỏi và chán ghét: "Đù rồi, tôi không để cô chết, chỉ là vì có một số chuyện tôi vẫn chưa hiểu rõ..."

Sắc mặt Tần Liễu Liễu trắng nhợt.

Có một số chuyện chưa hiểu rõ?

Chuyện gì?

Bỗng nhiên cô ta có cảm giác đại họa lâm đầu, cả người không ngừng run rẩy...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chỉ là một vở kịch

Edit: V.O

Trần Kính Đông kêu Tiểu Đường điều tra chuyện Tần Liễu Liễu sinh non.

Chưa tới ba ngày, đã có kết quả.

Ngày đó, Trần Kính Đông ngồi ở trên sofa trong nhà. Tay cầm một chiếc thuốc, vẻ mặt tràn đầy lạnh lùng.

Tiểu Đường áp giải một người đàn ông quỳ xuống đất.

Người đàn ông nơm nớp lo sợ, cả trán đều là mồ hôi lạnh.

"Cố Y Sinh. Nói đi, đã đến nước này rồi. Ông còn muốn giấu diếm hay sao?" Tiểu Đường dẫm nát ngón tay người đàn ông.

Người đàn ông bị đau. Hét thảm một tiếng, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng: "Đừng đánh tôi. Tôi nói, tôi nói hết..."

Trần Kính Đông vươn tay, dụi tắt chiếc thuốc trong tay: "Để ông ta nói."

Giọng nói vô cùng lãnh khốc.

Nghe khiến cả người ngẩn ra.

Lúc này Tiểu Đường mới dừng tay.

Vị bác sĩ họ Cố kia. Lúc trước chính là bác sĩ phụ trách phẫu thuật phá thai cho Tần Liễu Liễu, tất cả những gì về Tần Liễu Liễu, đều xuất phát từ miệng ông ta.

Cố Y Sinh quỳ dưới đất. Nhất thời ôm căng chân Trần Kính Đông: "Trần tổng. Anh hãy nghe tôi nói, tôi cũng không có cách nào mới nói dối..."

Trần Kính Đông đập một đập văng Cố Y Sinh ra. Lạnh lùng: "Nói dối? Được. Tôi lại muốn nghe xem, ông nói dối chuyện gì."

Cố Y Sinh quỳ rạp dưới đất, mồ hôi lạnh chảy ròng. Chật vật đến cực điểm, một người đàn ông, khóc đến tràn đầy nước mắt nước mũi: "Lúc trước Tần Liễu Liễu đến tìm tôi, nói là chỉ cần tôi lập một tờ đơn sinh non cho cô ta, cô ta sẽ cho tôi năm trăm vạn, tôi...con trai tôi bị bệnh tim bẩm sinh, tôi cần tiền, cho nên đã..."

"Cho nên ông đã nói dối? Cho nên ông lừa tôi nói Tần Liễu Liễu sinh non?" Cả người Trần Kính Đông lệ khí, trong mắt là hai luồng lửa giận.

Đời này của y, thứ không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là nói dối.

Y hung hăng đá một đá lên lưng Cố Y Sinh: "Nói, còn có chuyện gì lừa tôi nữa?"

Cố Y Sinh lắc đầu: "Trần tổng, không có, tôi chỉ từng giúp Tần Liễu Liễu làm một chuyện này, tôi biết tôi không nên nói dối như vậy, nhưng tôi thật sự không có cách nào, mạng của con tôi đã ở một sớm một chiều..."

Nắm đấm của Trần Kính Đông nện lên mặt Cố Y Sinh, nhất thời máu lợi của Cố Y Sinh chảy ra như suối.

"Nói cách khác, ngay từ đầu Tần Liễu Liễu không mang thai?" Trần Kính Đông nắm xương hàm dưới của Cố Y Sinh.

Miệng Cố Y Sinh ứa ra bong bóng máu, liều mạng gật đầu: "Vâng, cô ta không mang thai..."

Tiểu Đường đứng ở một bên, một tay nắm tóc Cố Y Sinh, nói với Trần Kính Đông: "Tôi cũng từng cẩn thận kiểm tra, người này nói thật, dieendaanleequydoon – V.O, tôi còn từng cố ý kiểm tra tài khoản của anh ta, thật sự có thêm năm trăm vạn."

"Khốn kiếp..."

Trần Kính Đông nện nắm đấm lên bàn trà.

Bỗng nhiên y vô cùng suy sụp.

Thân thể dựa vào ghế sofa, xoa ấn đường.

Y nhớ tới lúc ấy y tức giận như thế nào, thậm chí lấy dao muốn giết Mục Sở Sở, nhưng tất cả những chuyện đó, cũng chỉ là Tàn Liễu Liễu diễn trò mà thôi.

Năm năm, y luôn luôn tin tưởng lời nói của Tàn Liễu Liễu không hề nghi ngờ, chưa bao giờ nghi ngờ cô ta, cho dù chỉ một chút.

Nhưng cô ta lại cho y một kích trí mạng.

Sắc mặt Trần Kính Đông rất khó nhìn.

Tiểu Đường đều sợ tới mức không dám nói lời nào, hơn nửa ngày mới hỏi: "Trần tổng, người này..."

Trần Kính Đông nắm sống mũi, giọng điệu rét lạnh: "Không phải ông ta thích tiền sao? Được, đưa cho ông ta nhiều một chút, sau đó giao chứng cứ cho bệnh viện bọn họ, lại để các tạp chí lớn đưa tin, tôi lại muốn nhìn xem, nhận nhiều phong bì như vậy, có đủ để ông ta chết không..."

"Trần tổng, anh không thể làm như vậy, cầu xin anh tha cho tôi một lần đi, con tôi còn nhỏ..." Cố Y Sinh quỳ xuống đất khóc rống: "Tôi biết tôi làm sai rồi, mà lúc đó tôi thật sự không có cách nào, con của tôi cần phẫu thuật, tôi không thể nhìn nó chết..."

"Cho nên, ông có thể không từ thủ đoạn vót tiền cứu con ông?" Trần Kính Đông thật sự ngay cả một câu nói cũng lười nghe, vẩy vẩy tay: "Dẫn đi đi, người này, tôi không bao giờ muốn gặp lại lần thứ hai."

Tiểu Đường gật đầu.

Sai người dẫn Cố Y Sinh đi.

Trần Kính Đông vươn tay: "Chứng cứ đâu?"

Tiểu Đường thuận thế đưa máy ghi âm qua: "Đây là cuộc đối thoại vừa rồi giữa anh và Cố Y Sinh, đã ghi âm toàn bộ."

"Tốt lắm" Trần Kính Đông vuốt ve máy ghi âm, tâm tình rất trầm trọng, lúc trước, chỉ cần y tin tưởng Mục Sở Sở một lần, chỉ một lần, cũng sẽ không thể nào cho tới tình trạng ngày hôm nay.

Nhưng y quá tin tưởng Tàn Liễu Liễu rồi...

Y cho rằng Tàn Liễu Liễu tuyệt đối sẽ không lừa y.

Thật đúng là chậm chạp.

Những gì y cho là đúng, dường như đều sai...

Trần Kính Đông nắm ấn đường hít một hơi thật sâu: "Điện thoại đâu? Sửa xong chưa?"

Tiểu Đường lắc đầu: "Điện thoại bị hư quá nặng, muốn số liệu bên trong, chỉ sợ cần nửa tháng."

"Nửa tháng?" Trần Kính Đông cảm thấy y không đợi được nửa tháng, lạnh lùng nói: "Bảy ngày, cho cậu nhiều nhất là bảy ngày."

Trên mặt Tiểu Đường thoáng qua một chút lúng túng, nhưng anh là người Trần Kính Đông bồi dưỡng ra, rất nhanh gật đầu: "Được, trong vòng bảy ngày, tôi nhất định cho anh một câu trả lời thuyết phục."

Trần Kính Đông khoát tay, suy sút nằm ở trong ghế sofa.

Y cảm thấy đây thật sự chính là báo ứng.

Đã từng, y mắng Mục Sở Sở ác độc, đã từng, bởi vì việc này mà y mạnh mẽ muốn cô, đã từng, y ép Mục Sở Sở thiếu chút nữa tự tử, kết quả là, tất cả những chuyện này lại chỉ là một vở kịch...

Diễn cho y xem...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Món nợ này, tính trên đầu ai

Edit: V.O

Trần Kính Đông sa vào châm chọc.

Tối hôm đó, Trần Kính Đông uống rất nhiều rượu, lác la lác lư đi vào khu nhà của Tần Liễu Liễu.

Tần Liễu Liễu mặc áo ngủ kêu gọi. Đi đến nghênh đón như gió, vui mừng ôm lấy Trần Kính Đông.

Kết quả nghênh đón cô ta chính là Trần Kính Đông cho cô ta một cái bạt tai vang dội.

Cái tát này tát lên má Tần Liễu Liễu, nháy mắt Tần Liễu Liễu cảm thấy lỗ tai ong ong. Má nóng lên từng đợt, khóe miệng thấm ra máu.

Tần Liễu Liễu choáng váng.

Đây là lần đầu tiên Trần Kính Đông đánh cô ta như vậy.

Trong năm năm, cho dù Trần Kính Đông không coi cô ta như bảo bối trong lòng bàn tay. Nhưng cũng sẽ không đánh cô ta như vậy...

Cô ta ôm mặt, liếm mùi máu tươi ở khóe miệng, đôi mắt tràn ngập không tin và không cam lòng: "Kính Đông, anh...anh đánh em..."

Mắt Trần Kính Đông tràn đầy chán ghét, bỗng nhiên bật cười "ha" một tiếng: "Chuyện đã tới nước này? Cô còn muốn diễn sao? Hừ, không sai, tôi phải thừa nhận. Kỹ thuật diễn của cô thật sự là hạng nhất. Không đi làm diễn viên thật đúng là đáng tiếc."

Tần Liễu Liễu nghe thấy chuyện không đúng. Nhất thời cả người đỏ mề hôi lạnh, nhưng cô ta không phải người dễ dàng nhận thua. Lập tức cắn chặt môi dưới, chảy nước mắt. Ánh mắt tràn đầy uất ức: "Kính Đông, lời này của anh là có ý gì? Anh biết rõ. Trên đời này em chỉ có anh thôi..."

"Thì sao?"

Trần Kính Đông cười lạnh, tay nắm chặt hàm dưới của Tần Liễu Liễu.

Trong năm năm, y lại luôn luôn xem diễn, có đáng châm chọc không chứ?

Thật sự là quá châm chọc.

Lực tay của Trần Kính Đông rất lớn, Tần Liễu Liễu cảm thấy cằm sắp bị bóp nát, cô ta giãy dụa: "Kính Đông, em đau, em đau quá..."

Trần Kính Đông nhìn khuôn mặt của cô ta giống như đang xem kịch vui, đột nhiên hỏi cô ta: "Vậy cô nói cho tôi biết, sinh non đau, hay là thế này đau?"

Tần Liễu Liễu há hốc miệng.

Cô ta nhìn thấy ánh mắt không chút nào thương tiếc kia của Trần Kính Đông.

Cô ta nghe thấy y nói: "Tôi hỏi cô đó, sinh non đau, hay là như thế này đau?"

Tần Liễu Liễu khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng, một lúc lâu, kéo cổ họng nói: "Sinh non...sinh non đau..."

"Vậy sao? Chỗ này đau, hay là chỗ này?"

Ngón tay Trần Kính Đông xẹt qua bụng cô ta, từng tắc một, xúc cảm lạnh như băng.

Loại lạnh này, giống như rơi vào nước đá.

Cả người Tần Liễu Liễu run run.

"Kính Đông, đừng như vậy, em thật sự rất đau, anh biết mà, em không còn đứa bé..."

"Im miệng, cô còn muốn diễn sao?" Bỗng nhiên Trần Kính Đông nổi giận, vút Tần Liễu Liễu xuống đất, dieendaanleequydoon – V.O, thuận thế lấy máy ghi âm từ trong túi áo ra, ấn một cái nút.

Trong máy ghi âm truyền đến giọng nói vội vàng của Cố Y Sinh, rõ ràng từng chữ.

Lòng Tần Liễu Liễu như trống đánh, cả người liên tục đổ mồ hôi lạnh.

Cô ta ngẩng đầu, nhìn ngũ quan lạnh lùng của Trần Kính Đông, y nhìn chăm chăm cô ta, gần từng chữ: "Không phải cô bị Sờ Sờ đẩy một cái sao? Không phải cô bị cô ấy đẩy sinh non sao? Nói cho tôi biết, cô không mang thai, sao có thể sinh non?"

"Kính Đông, em..." Tần Liễu Liễu nhìn ánh mắt thiêu đốt lửa giận kia, không ngừng lùi về sau, cô ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày Trần kính Đông sẽ đi tra nội tình của cô ta, càng không nghĩ tới, những chuyện xấu xa cô ta làm, đã bị tự Trần Kính Đông đi vạch trần.

Cô ta không cam lòng, khàn cả giọng nói: "Kính Đông, bác sĩ đó lừa gạt anh, ông ta đang vu oan cho em, em thật sự sinh non, em thật sự mang thai con anh..."

"Chuyện đã tới nước này cô còn muốn diễn?" Trần Kính Đông chợt cười to không ngừng, y cảm thấy trong năm năm này mắt y thật sự là mù, lại đây đưa với người phụ nữ như vậy: "Tôi đã nói rồi, tôi ghét nhất là nói dối."

Cả người Tần Liễu Liễu lạnh lẽo, cô ta biết, cô ta đã không có cách nào cứu vãn Trần Kính Đông nữa rồi.

Giọng nói Trần Kính Đông lạnh đến cốt tủy: "Được, cô nói cô mang thai còn sinh non, vậy cô có dám đi tìm tiến sĩ Ngô cùng tôi, tôi kêu tiến sĩ Ngô kiểm tra cho cô, xem thử rốt cuộc cô có mang thai không, rốt cuộc có sinh non không..."

Tần Liễu Liễu rụt vai, cả người tựa lên vách tường lạnh như băng.

Cô ta biết, cô ta có nguy biện chuyện này thế nào cũng không được.

Trần Kính Đông không phải là kẻ ngốc, không có khả năng bị cô ta lừa dối cả đời.

Nhưng cô ta rất không cam lòng.

Cô ta khổ tâm làm nhiều năm như vậy, nói hủy là hủy?

Không, cô ta không cam lòng.

Cô ta không thể mất đi Trần Kính Đông như vậy.

Tần Liễu Liễu quỳ dưới chân Trần Kính Đông, ôm cổ chân y, khóc đến cả người run rẩy: "Kính Đông, em biết em sai rồi, em thật sự biết em sai rồi, em không nên nói dối anh, nhưng Kính Đông à, lúc đó em thật sự không có cách nào, em đi theo anh năm năm, mỗi ngày bị người đàn tiểu, em chỉ muốn ở bên cạnh anh danh chính ngôn thuận, Kính Đông, em không muốn làm tiểu tam cả đời, chẳng lẽ em sai rồi sao?"

"Đây đều là lỗi của tôi?" Hai tròng mắt Trần Kính Đông đỏ đậm, dường như muốn giết người, y nửa ngời xiết chặt cầm Tần Liễu Liễu: "Cô theo tôi năm năm, tôi chưa từng bao giờ bạc đãi cô, hàng năm tôi cho cô bao nhiêu tiền, trong lòng cô biết rõ, về phần giữa tôi và cô, tôi có từng động đến cô sao? Nhưng cô lại còn nói tôi uống say đã xảy ra quan hệ với cô, hơn nữa còn có con của tôi, tôi tin cô, còn hứa hẹn chỉ cần cô sinh đứa bé thì sẽ không để con của chúng ta thiệt thòi, nhưng cô lại lừa tôi, Tần Liễu Liễu, tôi đã nói rồi, điều tôi không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là lừa gạt, cô lừa tôi hại tôi làm tổn thương Mục Sờ Sờ, hơn nữa gián tiếp hại cô ấy không còn đứa bé, cô nói xem, món nợ này, tôi nên tính ở trên đầu ai?"

V.O: Hải lòng mấy cô muốn nam sạch rồi nha! Cuối cùng là ông sạch đó, ông chưa từng chạm vào Tần Liễu Liễu và bây giờ cái thai của Tần Liễu Liễu cũng là giả!!!

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sờ Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Năm năm trước

Edit: V.O

Nhắc tới Mục Sở Sở và đứa con đã mất của cô, lòng Trần Kính Đông đau như dao cắt.

Y chính là tên cực ngốc.

Người phụ nữ thật lòng với y, y không biết quý trọng. Ngược lại người phụ nữ miệng đầy lời nói dối, y lại giữ cô ta ở bên cạnh.

Thân thể Tần Liễu Liễu không ngừng run run.

Cô ta có thể cảm nhận được, cuối cùng cô ta đã không giữ được Trần Kính Đông nữa rồi.

Đây chính là điểm kết của cô ta và Trần Kính Đông.

"Nhưng Kính Đông à. Em yêu anh, em thật sự yêu anh..." Tần Liễu Liễu ôm chặt chân Trần Kính Đông không chịu buông. Cô ta lên tiếng khóc lớn: "Anh còn nhớ năm năm trước đúng không, năm năm trước em tốn nhiều công sức mới cứu được anh từ trong son động ra..."

Cô ta nhắc tới chuyện năm năm trước.

Cô ta thật sự sợ, sợ Trần Kính Đông sẽ giết cô ta.

Có lẽ chuyện năm năm trước có thể cứu mạng cô ta.

Cô ta không muốn chết...

Trần Kính Đông nghe cô ta nhắc tới chuyện năm năm trước. Bỗng nhiên lại cười lạnh: "Năm năm trước có phải cô cứu tôi không vẫn là một ẩn số, Tần Liễu Liễu. Tôi sẽ tra đến cùng..."

"Kính Đông. Em không lừa anh, là em cứu anh..." Về mặt Tần Liễu Liễu hoảng sợ và tuyệt vọng, không nói cũng rõ.

Trần Kính Đông cũng không muốn nghe nữa, y đá văng Tần Liễu Liễu ra. Lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta: "Tốt nhất cô đừng nên nói thêm một chữ nào nữa. Từ trước đến nay tính tình tôi không tốt..."

"Kính Đông..."

Tần Liễu Liễu không cam lòng, dieendaaneequydoon – V.O, lại ôm lấy cẳng chân Trần Kính Đông.

Trần Kính Đông cũng không cho cô ta cơ hội đó. Đá lên bụng Tần Liễu Liễu, nói cực kỳ lạnh lùng: "Xem ra cô hoàn toàn không biết sinh non đau thế nào..."

"Kính Đông...Kính Đông..." Tần Liễu Liễu đau đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, cô ta dè chặt bụng, cuộn mình quỳ rạp dưới đất. Chặt vật như một con chó nhỏ bị chủ vứt bỏ.

Nhìn Trần Kính Đông rời đi không thương tiếc chút nào.

Tần Liễu Liễu cứ nằm tư thế như vậy ở dưới đất, về mặt dữ tợn khàn giọng gào thét: "Kính Đông, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh mười năm, chẳng lẽ anh không biết sao? Những gì Mục Sở Sở cô ta có thể làm cho anh, em đều có thể làm tất cả cho anh, em làm tiêu tam cho anh năm năm, anh lại đối xử với em như vậy? Kính Đông...Trần Kính Đông..."

Nhưng mà đáp lại cô ta, chỉ là bóng đêm đen tối sâu thẳm và bóng lưng kia không bao giờ quay đầu nữa...

"Đừng kêu nữa, em cho là anh ta sẽ quay đầu?"

Trong đêm tối, một đôi giày da sáng loáng đi về phía Tần Liễu Liễu quỳ dưới đất.

Về ngoài của người đàn ông có vài phần tương tự Trần Kính Đông, đôi mắt tựa như phi độc, nhìn chăm chăm Tần Liễu Liễu quỳ rạp dưới đất: "Hừ, năm năm, em vẫn không tiến bộ, mắt thấy thứ dễ như trở bàn tay, lại mất đi như vậy..."

Người đàn ông vỗ tay, khoe miệng hơi nhếch lên, cười bệnh hoạn: "Chắc chắc chắc, bộ dạng em bây giờ đúng là chặt vật, xem ra một chút ý chí chiến đấu cũng không còn nữa."

Tần Liễu Liễu cắn chặt môi, nắm ngón tay nắm chặt với nhau: "Trần Kính Nghiễm, anh tới làm gì? Tới để chê cười tôi?"

"Tôi tới làm gì em không biết sao?" Trần Kính Nghiễm lạnh lùng cười: "Sắp mở cuộc họp ban giám đốc, năm năm trước, ba tôi thua Trần Kính Đông, để Trần Kính Đông ngồi lên chức vị Chủ tịch hội đồng quản trị, nếu lúc đó không có người phụ nữ Mục Sở Sở kia giúp đỡ, anh ta có thể ngồi lên vị trí đó sao? Sau này, tôi xếp em ở bên cạnh Trần Kính Đông, trong năm năm này, tôi nghĩ em sẽ chen Mục Sở Sở ra ngoài, khiến Mục Sở Sở hận Trần Kính Đông, như vậy, cổ phần công ty trong tay Mục Sở Sở có thể cho chúng tôi dùng, ai biết em lại vô dụng như vậy, lại còn thất bại..."

Tần Liễu Liễu nghiêng rằng

Trần Kính Nghiễm là con trai duy nhất của chú Hai của Trần Kính Đông.

Mà chuyện cô ta quen biết Trần Kính Nghiễm cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, cô ta biết Trần Kính Nghiễm muốn cái gì, cũng biết Trần Kính Nghiễm ác độc thế nào...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Muốn cô chết

Edit: V.O

"Ôi, nhìn khuôn mặt nhỏ này của em..." Trần Kính Nghiễm ngồi xuống, một ngón tay nhẹ nhàng nhấc cằm Tần Liễu Liễu: "Lúc tôi mới quen em đã nói với em, cho em đi theo tôi, nhưng em tâm cao khí ngạo. Một lòng muốn đi theo người anh cả kia của tôi, xem đi. Cũng chật vật, không có người muốn mà thôi?"

"Cút..." Tần Liễu Liễu thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó của Trần Kính Nghiễm

Trần Kính Nghiễm "a" một tiếng, cười lạnh: "Được, muốn tôi cút cũng được, nhưng chứng cứ năm năm trước em giả mạo Mục Sở Sở. Giả mạo là bản thân cứu Trần Kính Đông, đều còn ở trong tay tôi đó. Còn thêm cái nữa. Ảnh giường chiếu của em và tôi, em nói xem, tôi có cần đưa cho các truyền thông lớn đưa tin thử không? Không, hẳn là đưa cho Trần Kính Đông xem. Xem người phụ nữ anh ta bảo vệ năm năm. Kết quả là mặt hàng gì..."

"Không, đừng..." Vẻ mặt Tần Liễu Liễu dữ tợn. Gân xanh trên trán từng sợi một bùng nổ, cả người đều run rẩy.

Năm đó, vì tiếp cận Trần Kính Đông. Cô ta đã từng đầu nhập vào Trần Kính Nghiễm.

Kết cuộc đầu nhập vào Trần Kính Nghiễm chính là bị người đàn ông này vô tình lừa bòn, anh ta trời sinh chính là người điên...

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Tần Liễu Liễu nhìn chằm chằm Trần Kính Nghiễm: "Chuyện lần trước giả bộ sinh non cũng là anh kêu tôi làm. Tôi đều làm theo, anh còn muốn tôi làm cái gì?"

Trần Kính Nghiễm nhếch khóe miệng cười, nhẹ nhàng hôn môi cô ta: "Ngoan, em không biết tôi muốn em làm cái gì sao? Năm năm này khổ tâm kinh doanh, tự nhiên tôi muốn 20% cổ phần công ty trong tay Mục Sở Sở, bây giờ em đã thất bại, không làm bà Trần được, như vậy đi, tôi cho em thêm một lựa chọn, em nghĩ cách giết Mục Sở Sở cho tôi, chỉ cần giết cô ta, tôi sẽ buông tha cho em."

Tần Liễu Liễu cắn răng, lạnh lùng nói: "Anh nghĩ tôi không muốn khiến cô ta chết sao? Trên đời này không có ai bức thiết muốn cô ta chết hơn tôi, tôi đã kêu bác sĩ của bệnh viện ra tay rồi."

Trần Kính Nghiễm vỗ tay, dieendaaneequydoon – V.O, thuận thế đi ra phía sau Tần Liễu Liễu, đè lên thân thể cô ta, cắn lỗ tai cô ta: "Ôi, thật không tệ, vậy tôi chờ tin tức của em, nhưng tôi cũng cảnh cáo em, nếu cô ta không chết, người chết sẽ chính là em..."

Cả người Tần Liễu Liễu run run.

Trần Kính Nghiễm lạnh lùng tiến vào thân thể cô ta...

Sau một hồi tra tấn, Trần kính Nghiễm lấy khăn tay ra lau miệng, đứng dậy, biến mất ở trong bóng đêm.

Tần Liễu Liễu cắn môi, cho đến khi máu tuôn trong miệng, mới nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Mục Sở Sở, giữa tôi và cô, chỉ có một người được sống..."

...

Trần Kính Đông cảm thấy bản thân thật sự chính là người ngu ngốc nhất trên đời này.

Lại bị một người phụ nữ lừa đến nông nổi thế này.

Y hối hận, ảo não, thậm chí thống hận bản thân...

Trong năm năm, y mãi mãi chỉ gây cho Mục Sở Sở những tổn thương, mà Mục Sở Sở cho y, lại là sự chờ đợi chưa bao giờ thay đổi...

Trong đêm tối, Trần Kính Đông lái xe như bay.

Y đã bỏ lỡ quá nhiều, bây giờ, Mục Sở Sở đã quên tất cả, có lẽ, đây cũng là một cơ hội chuộc tội duy nhất mà ông trời cho y, cho dù như thế nào, y cũng phải chuộc tội.

Lúc xe chạy được một nửa, bỗng nhiên Giang Huệ gọi một cuộc gọi điện thoại cho y.

Giọng Giang Huệ rất vội: "Sở Sở không ổn rồi, bây giờ đang cấp cứu..."

"Cái gì?"

Ngón tay Trần Kính Đông run lên, điện thoại đập mạnh lên tay lái.

Đang lạnh lặn, sao lại không ổn?

Điều đó không có khả năng...

Trần Kính Đông lái xe như điên đến bệnh viện.

Giang Huệ đang đứng trước cửa phòng cấp cứu, vẻ mặt nôn nóng, sau khi nhìn thấy Trần Kính Đông, kéo tay y lại, gấp giọng nói: "Kính Đông, làm sao bây giờ? Bỗng nhiên Sở Sở xuất hiện tình trạng bị sốc, chú Ngô con đang cấp cứu ở trong phòng phẫu thuật."

"Sốc? Sao có thể sốc?" Ngón tay Trần Kính Đông cũng đang run run.

Giang Huệ đỏ mắt lắc đầu: "Mẹ vẫn chưa biết nguyên nhân cụ thể, chú Ngô con vẫn còn trong phòng phẫu thuật chưa ra, nhưng vừa rồi có y tá nói...nói bệnh của Sở Sở cực kỳ nghiêm trọng, lạnh ít dữ nhiều..."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thật xin lỗi, anh yêu em

Edit: V.O

"Lạnh ít dữ nhiều?"

Trần Kính Đông nghe thấy bốn chữ đó, cổ họng phát khô, hai mắt đỏ đậm: "Tại sao có thể như vậy, lúc đi rõ ràng người còn tốt..."

"Mẹ cũng không biết, lúc y tá phát hiện. Con bé cũng đã trong con sốc rồi..." Giang Huệ rất tự trách: "Mẹ chỉ đi đến toilet một chút xíu đã như vậy rồi."

Giang Huệ cầm tay Trần Kính Đông rất chặt.

Trần Kính Đông sốt ruột vươn bàn tay còn lại dùng sức xoa mặt: "Vào phòng phẫu thuật bao lâu rồi?"

"Sắp nửa tiếng rồi..."

"Sao còn chưa ra?"

"Mẹ cũng không biết..."

Mẹ con hai người đều nôn nóng không yên.

Ước chừng mười phút sau. Tiến sĩ Ngô đi ra phòng cấp cứu, mồ hôi đầy đầu.

Gân xanh trên trán Trần Kính Đông đập thành thạch: "Chú Ngô. Sở Sở cô ấy?"

"Là trúng độc insulin..." Giọng tiến sĩ Ngô rất trầm, cảm khăn tay xoa xoa mồ hôi trên trán: "May mắn phát hiện kịp thời. Nếu không nhất định Sở Sở đã mất mạng."

Giang Huệ thở một hơi dài nhẹ nhõm: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi..."

"Sao có thể trúng độc insulin?" Ánh mắt Trần Kính Đông trầm xuống, cả người tràn ngập hơi lạnh: "Mục Sở Sở không bị bệnh tiểu đường."

"Đây là do con người tạo nên." Tiến sĩ Ngô nặng nề nói: "Có người thêm insulin vào bộ truyền dịch của con bé. Đối với người bình thường, insulin đạt tới một mức độ nhất định sẽ trúng độc, người bệnh sẽ buồn nôn ói mửa, toàn thân chết lặng. Thậm chí gan bị hư hại, dẫn đến tử vong. Hơn nữa loại nguyên nhân tử vong này cũng không dễ dàng phát hiện..."

"Có người muốn mạng của Sở Sở." Trần Kính Đông nắm chặt năm ngón tay, lông mày đen dày vằn chặt, dieendaanleequuydoon – V.O, đằng đằng sát khí: "Tra, con muốn tra đến cùng."

Giang Huệ lạnh lùng nói: "Trên đời này còn có ai muốn hại chết Sở Sở? Ngoại trừ con tiện nhân Tần Liễu Liễu, chỉ sợ không có người thứ hai bức thiết muốn hại chết Sở Sở."

Ánh mắt Trần Kính Đông thối độc: "Nếu là cô ta, con nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta."

Tiến sĩ Ngô vỗ vỗ vai Trần Kính Đông, nói với ý vị sâu xa: "Biết nhận lỗi là tốt rồi, chỉ mong con thật sự quay đầu..."

Ngày đó, Trần Kính Đông trông chừng ở bên giường bệnh Mục Sở Sở, một tắc cũng không rời.

Y giao cho Tiểu Đường đi điều tra, rốt cuộc là ai ra tay độc ác với Mục Sở Sở, sau khi tra được không cần báo cảnh sát, y sẽ tự mình xử lý.

Sau khi trải qua ngày đó, cả người Mục Sở Sở càng thêm tiêu tụy.

Sắc mặt trắng bệch, yên tĩnh giống như búp bê vải.

Trần Kính Đông vươn tay, nhẹ nhàng nắm bàn tay mảnh khảnh của cô, cô rất gầy, có thể nhìn thấy rõ khớp xương trên mu bàn tay.

Trên ngón tay trắng thuần không có đồ trang sức gì.

Ngay cả nhẫn cưới cô cũng đã trả lại cho y.

Thứ y cho cô, cho dù là tốt hay xấu, cô đều trả hết lại cho y...

Trần Kính Đông vuốt ve tay Mục Sở Sở, tim co rút đau đớn, y nói: "Anh đúng là thật ngu ngốc, em ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, thật ra không phải anh không có cảm giác, chỉ là...chỉ là dù sao anh cũng ôm một phần trách nhiệm, năm đó anh đồng ý với Tần Liễu Liễu ở trong son động, muốn lấy cô ta làm vợ..."

"Sở Sở, anh biết anh là tên khốn kiếp, anh biết trong năm năm nay anh chưa từng đối xử tốt với em một ngày, anh biết em rất gầy vò."

"Anh cũng biết rõ, tối hôm đó anh tổn thương em, anh không có tư cách cầu xin em tha thứ, mà bây giờ anh thật sự hối hận, rất hối hận, nếu em có thể tỉnh lại, anh hy vọng...anh hy vọng chúng ta có thể làm lại."

Trần Kính Đông nói xong, bản thân lại chảy nước mắt.

Y cũng không biết vì sao, chỉ là cảm thấy trong lòng vô cùng đau khổ.

Mục Sở Sở nằm yên tĩnh, ngón tay cũng không cử động.

Y nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt tái nhợt của cô: "Hai ngày nay anh đã nghĩ, có lẽ mất trí nhớ đối với em mà nói là chuyện tốt nhất, em như vậy, ít nhất sẽ quên đi những đau khổ anh mang lại cho em..."

"Nhưng có đôi khi anh lại cảm thấy rất mất mát, rất lo lắng, lo lắng sau khi em tỉnh lại sẽ không bao giờ yêu anh nữa..."

"Sở Sở, thật xin lỗi..."

"Sở Sở, anh...yêu em..."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đến lượt y trả nợ

Edit: V.O

Trong khoảng thời gian Mục Sở Sở hôn mê, cô nằm mơ một giấc mơ.

Trong mơ có tiếng ô tô phanh lại bên nhón, có tiếng nôn nóng của người đàn ông. Còn có từng vết máu lớn từng mảng từng mảng...

Sở Sở bị vây ở trong mơ, làm thế nào cũng vẫn không tỉnh lại được.

Cô nhìn thấy bản thân nằm trên mặt đất, máu ào ào trào ra, làm thế nào cũng không dừng lại được...

Cô nhìn thấy Trần Kính Đông cầm dao đè lên người cô. Điên cuồng muốn cô, biến cô thành một người phụ nữ không hề thương tiếc...

Cô còn nhìn thấy đêm tân hôn. Cô ngồi một mình trên giường đôi. Trần ngập tuyệt vọng.

Cô thấy được năm năm hôn nhân cô độc và tịch mịch của mình.

Thấy được Trần Kính Đông lạnh lùng vô tình.

Cô còn thấy được Tần Liễu Liễu nhếch miệng cười thoải mái, cô ta nói: "Nhìn đi. Người Trần Kính Đông yêu chính là tôi, cô chẳng là gì cả, cô sống chỉ là dư thừa. Chỉ khi cô chết đi, Trần Kính Đông mới có thể thoải mái, mới có thể tự do..."

Lạnh, cả người đều lạnh.

Cô nhìn thấy đứa bé đã hình thành cuộn tròn thành một cục cúi đầu nức nở...

Như rơi vào một con ác mộng tuyệt vọng. Mục Sở Sở dần dần trầm xuống từng chút một.

Cô khóc. Kêu hết lần này tới lần khác: "Không, đừng..."

"Con, đừng rời khỏi mẹ..."

"Kính Đông, đừng không yêu em..."

"Con, đừng rời khỏi mẹ..."

"Kính Đông, đừng không yêu em..."

"Sở Sở, Sở Sở..." Trần Kính Đông thấy Mục Sở Sở gặp ác mộng. Cô tuyệt vọng giãy dụa, kêu con, kêu tên y trong mơ, một cây dao bỗng cắt qua trái tim y, đau đến mức ngay cả kêu y cũng không dám.

Rốt cuộc y đã tổn thương người phụ nữ này bao lớn mới có thể khiến cô như thế này.

"Sở Sở, Sở Sở, em tỉnh lại đi..."

Trần Kính Đông cúi người xuống, dieendaanleequydoon – V.O, ôm chặt Mục Sở Sở, an ủi từng lần một ở bên tai cô: "Ngoan, nghe lời, anh ở ngay bên cạnh em, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em..."

"Con, con của tôi..."

Mây Trần Kính Đông vịn chặt, trong lồng ngực có gì đó từ từ nổ bung, đau đến y không chống đỡ nổi.

"Con...sẽ có lại, nhất định sẽ có..."

"Con của tôi, con ơi..."

Mục Sở Sở hoàn toàn không tỉnh lại, ngược lại phát tác nhiều lần, mỗi một lần, Trần Kính Đông đều ôm chặt cô, mỗi một lần y đều nói với cô, anh sẽ không bao giờ rời khỏi em, còn con, sau này chúng ta sẽ có lại.

Mục Sở Sở không phát tác một lần, Trần Kính Đông sẽ sâu não một lần, y nghĩ, cuối cùng ông trời cũng công bằng, y tra tấn Mục Sở Sở năm năm, bây giờ, đến lượt y trả nợ.

Liên tục ba ngày, Mục Sở Sở đều như thế này.

Dáng vẻ Trần Kính Đông đã không chịu đựng được nữa.

Râu ria xồm xoàng, mắt thâm quầng, sắp xuống đến cằm

Lúc Giang Huệ đến thay ca, thở dài nặng nề: "Sớm biết có hôm nay, lúc trước cần gì phải làm vậy?"

Trần Kính Đông không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn Mục Sở Sở, nhìn rất lâu, y mới nói: "Con nói rồi, cả đời này con sẽ không tách khỏi cô ấy nữa..."

Giang Huệ lắc đầu: "Đi thay quần áo đi, trên người con đều thối hết rồi."

Trần Kính Đông vừa đứng dậy, bỗng nhiên điện thoại vang lên, mở ra thấy là Tiểu Đường gọi tới.

Giọng Tiểu Đường rất trầm: "Chúng tôi đã điều tra xong về chuyện insulin, lần này vẫn là Tần Liễu Liễu, cô ta cho bác sĩ trưởng một khoản tiền, kêu anh ta giết chết Sở Sở."

Nghe được ba chữ Tần Liễu Liễu, đồng tử Trần Kính Đông nhất thời phóng đại: "Bác sĩ đâu?"

"Anh ta vốn muốn ôm tiền chạy thoát, bị chúng tôi bắt được."

"Bây giờ người đó đang ở đâu?"

"Ở trong tầng hầm ngầm bên ngoài biệt thự."

"Được, tôi lập tức tới ngay..."

Cả người Trần Kính Đông đều là sát khí, ngay từ đầu y đã không tính buông tha cho bác sĩ đó.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Xa cách

Edit: V.O

Trần Kính Đông cầm lấy áo vest, vừa muốn rời khỏi bệnh viện.

Chợt nghe thấy giọng nói vạn phần vui vẻ của Giang Huệ: "Sở Sở. Con tỉnh rồi à?"

Nhất thời thân thể Trần Kính Đông bị kiềm hãm, vứt bỏ áo vest trong tay, xoay người chạy về phía giường bệnh.

Tốc độ của y vô cùng nhanh. Thế cho nên mu bàn tay đụng phải góc bàn, rách ra thành vết thương. Máu nhất thời ào ào chảy ra.

"Sở Sở, em tỉnh rồi..."

Đôi mắt Trần Kính Đông tràn đầy tơ máu, tóc có dầu. Rất tiêu tụy.

Nháy mắt nhìn thấy Mục Sở Sở, nhất thời vẻ mặt tươi cười, một bàn tay nắm thật chặt bàn tay trắng thuần của Mục Sở Sở: "Em có biết không. Em đã hôn mê ba ngày ba đêm, tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi..."

Mục Sở Sở nhìn khuôn mặt vui sướng của Trần Kính Đông. Không nói một chữ nào. Chỉ rút tay về vô cùng xa cách.

Cô xoay người. Từ từ nhắm hai mắt lại, kiềm chế không nhìn đến người này.

Trong mấy ngày hôn mê. Mỗi ngày cô đều nằm mơ, trong mơ. Tất cả đều là năm năm cô và Trần Kính Đông dây dưa.

Trần Kính Đông vô tình.

Tần Liễu Liễu điên cuồng.

Còn cả vẻ thảm thương của cô...

Ngu ngốc trả giá giống như vai hề, kết quả là, ngay cả con của chính mình cô cũng không bảo đảm.

Nghĩ đến đứa bé vô tội chết thảm. Cuối cùng Mục Sở Sở cũng không thể nhịn được, một giọt nước mắt rơi lên gối đầu.

Cô nghĩ, có lẽ cả đời này cô sẽ không bao giờ yêu Trần Kính Đông nữa.

Đứa bé không còn, cô và y cũng đã thật sự kết thúc.

Bàn tay Trần Kính Đông trông vắng đưng ở giữa không trung, một lúc lâu, y mới tự giấu một tiếng nói: "Anh biết anh không có tư cách đứng ở trước mặt em, anh biết em hận anh...anh cũng biết rõ, nhất định em đã hồi phục trí nhớ, nhưng Sở Sở, anh muốn nói với em, nếu có thể, anh muốn một cơ hội, dieedaanleequydoon – V.O, một cơ hội để chúng ta ở cùng nhau một lần nữa..."

Cơ hội?

Ly hôn là y muốn, cô thành toàn cho y, Tần Liễu Liễu cũng là y muốn, cô vẫn thành toàn cho y.

Bây giờ, y lại muốn một cơ hội?

Thật sự là buồn cười.

Muốn một cơ hội tiếp tục nhục nhã cô sao?

Mục Sở Sở nhắm mắt lại, không muốn đáp lại.

Trải qua những đau khổ trong quá khứ, bây giờ còn cắt một dao lên da thịt cô, đau đến đổ máu, đau đến tan vỡ...

Cô không bao giờ muốn trở lại nữa, trở lại cái nhà kia, không bao giờ muốn ngồi ở dưới đèn đường chờ Trần Kính Đông về nữa, cũng không cần phải nhìn đến gương mặt kiêu ngạo đến cực điểm của Tần Liễu Liễu, nghe cô ta nói từng lời đả thương người.

Bây giờ, cô là Mục Sở Sở, chỉ sống vì bản thân.

Lúc này Giang Huệ mới giật mình, Mục Sở Sở đã hồi phục trí nhớ, nhất thời vẻ mặt vui mừng: "Sở Sở, con không sao chứ? Con đã hồi phục trí nhớ, thật tốt..."

Hồi phục trí nhớ là tốt sao?

Trí nhớ đã qua đều là thống khổ, cô tình nguyện không hồi phục.

"Mẹ, có chút chuyện con muốn nói với Sở Sở..." Trần Kính Đông cảm thấy, y nên một mình nói chuyện với Mục Sở Sở.

Giang Huệ cũng vui vẻ thành toàn, đây vốn là kết quả bà muốn nhìn thấy, con trai con dâu hòa hảo, tốt hơn trên hết.

Trong nháy mắt cửa phòng bệnh đóng lại, Trần Kính Đông lập tức ngồi xuống cầm tay Mục Sở Sở.

Mục Sở Sở chán ghét, lại rút tay ra, lạnh lùng nói: "Anh muốn làm gì?"

"Sở Sở, em hãy nghe anh nói..."

"Nghe anh nói? Nghe anh nói cái gì? Nghe anh nói anh ghét tôi? Hay là nghe anh nói muốn tôi thành toàn cho anh và Tần Liễu Liễu?" Cảm xúc của Mục Sở Sở rất kích động.

Đúng, cô không có cách nào bình tĩnh, cũng hoàn toàn không có khả năng bình tĩnh, con của cô đã mất, chết ở trong tay Tần Liễu Liễu, mà chính bản thân cô cũng là cứu tử nhất sinh, bây giờ thật vất vả cả tỉnh lại, sao cô có thể bình tĩnh?

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đáng đời, đây là sự trừng phạt dành cho y

Edit: V.O

"Trần Kính Đông, những gì anh muốn, tôi đã cho anh hết rồi." Mục Sở Sở nhìn chăm chăm Trần Kính Đông.

Cô biết. Cô yêu Trần Kính Đông rất sâu, nhưng cũng hận Trần Kính Đông rất sâu.

Trần Kính Đông cho cô tình yêu đơn phương đẹp nhất của thiếu nữ, nhưng cũng cho cô sự đau khổ sâu sắc của một người phụ nữ.

Yêu hận anh. Đều rõ ràng như vậy, không hề giấu diếm.

Trần Kính Đông tự biết bản thân y nghiệp chương nặng nề. Gây cho Mục Sở Sở rất nhiều đau xót. Cô phản ứng như vậy, y đã sớm lường trước.

"Sở Sở, anh biết em hận anh..."

"Đúng. Tôi hận anh, hận anh sao không chết đi."

Mục Sở Sở nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng nói lời trái lương tâm. Trên đời này, người cô mong muốn chết đi nhất chính là Trần Kính Đông.

Nhưng cô thật sự rất hận.

Nghĩ lại đứa bé chảy máu trong cơ thể cô, cô đã đau đến cả người run run, không có chỗ trốn.

Trần Kính Đông nhìn thấy Mục Sở Sở như vậy. Ngoại trừ đau lòng thì vẫn là đau lòng. Mục Sở Sở như vậy. Là một tay y tạo nên.

Cô tốt đẹp như vậy, y chưa bao giờ quý trọng. Bây giờ, cô vết thương đầy người, lòng tràn đầy thù hận.

"Được. Có phải anh chết em sẽ không hận nữa đúng không?" Trần Kính Đông ngồi đó, lẳng lặng nhìn Mục Sở Sở: "Nói cho anh biết. Có phải anh chết, em sẽ không hận nữa."

"Hừ..." Mục Sở Sở cười lạnh: "Anh chết có thể trả lại mạng cho con tôi sao? Thậm chí nó...thậm chí còn chưa thể kịp nhìn thấy thế giới này." Rốt cuộc Mục Sở Sở cũng không nhịn được ghen ngào, dieendaanleequydoon – V.O, vai run run, từng giọt nước mắt lớn nháy mắt rơi xuống.

Tay cô đặt lên bụng, giống như đứa nhé chưa từng chảy máu: "Từ đêm rời khỏi anh, đều là nó ở cùng với tôi, tôi từng nghĩ, cho dù cả đời này tôi không thể ở cùng với anh, ít nhất cũng còn một đứa bé ở cùng tôi, tôi sẽ không cảm thấy cô đơn, nhưng người phụ nữ đó, ngay cả một niềm hy vọng duy nhất cô ta cũng không chịu để lại cho tôi."

Mục Sở Sở cắn chặt môi dưới, môi dưới chảy ra máu, từng chút một tan vào kẽ răng, cô tuyệt vọng nói xong, hai tay ôm chặt bụng: "Trời đổ mưa to, người phụ nữ đó đã đâm lên con tôi, tôi nhìn thấy máu tuôn ra, tôi khóc cầu xin cô ta, tôi kêu cô ta cứu con của tôi, nhưng cô ta không chịu, ra sức đập bụng tôi, tôi cứ như vậy tuyệt vọng nhìn con tôi từ từ chảy ra khỏi thân thể tôi từng chút một...Trần Kính Đông, tôi thật sự yêu anh, ít nhất trong mười năm qua, tôi chưa từng yêu anh ít đi một phần, nhưng giờ phút đó, tôi có làm thế nào cũng không thể yêu anh, người phụ nữ đó là do một tay anh nuôi ra, cũng là một tay cô ta giết chết con của tôi, giết chết hy vọng của tôi..."

"Trần Kính Đông, anh có biết tôi đau bao nhiêu không?" Cuối cùng tiếng ghen ngào của Mục Sở Sở cũng biến thành nức nở, hai tay cô ôm chặt vai mình, nhưng con đã đi: "Tôi thật sự rất đau, đau đến mức không sống nổi, đau đến mức tôi không muốn tỉnh lại, đau đến mức tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa, anh có biết không?"

Hốc mắt Trần Kính Đông chưa sót từng giọt, có chất lỏng cuộn cuộn ở nơi đó, nắm ngón tay nắm chặt.

Những lời này của Mục Sở Sở, mỗi một câu, đều đang lắng tri y, từng dao từng dao, không chảy máu, lại đau cắt da cắt thịt.

Y biết là y đáng đời.

Trùng phật như vậy, là y nên nhận.

"...cho nên, Trần Kính Đông, buông tha cho tôi đi, những thứ tôi có thể cho thật đã cho anh hết rồi, thanh xuân của tôi, tình yêu của tôi, thậm chí thứ quý giá nhất của tôi, tôi cũng cho anh, tôi thật sự quá mệt, tôi thật sự không thể cho anh cái gì nữa, anh đi đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi."

Mục Sở Sở rất quyết tuyệt.

Cô biết, cả đời này của cô đều khó có thể quên Trần Kính Đông.

Tương tự, cả đời này cô cũng không có cách nào tha thứ cho y, cô và y, dù sao cũng không có khả năng...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tuyệt không từ bỏ

Edit: V.O

Ngày đó Trần Kính Đông hoàn toàn không nhớ bản thân y đi ra phòng bệnh như thế nào.

Y chỉ biết là, y nện một nắm đấm lên vách tường phòng bệnh, trên ngón tay toàn là máu.

Y cực kỳ hận bản thân.

Trong năm năm, Y làm Mục Sở Sở tổn thương sâu bao nhiêu, bây giờ, y phải thừa nhận thống khổ gấp trăm nghìn lần.

Tất cả những chuyện này. Đều là y đáng đời.

Tiểu Đường lại gọi một cuộc điện thoại cho y, hỏi rốt cuộc y muốn xử lý bác sĩ đó thế nào.

Ánh mắt Trần Kính Đông lạnh lùng. Gần từng chữ: "Đừng tha cho anh ta, Sở Sở chịu đau đớn ở bệnh viện bao nhiêu, thì làm cho anh ta trả lại gấp mười gấp trăm lần."

Tiểu Đường là người Trần Kính Đông một tay bồi dưỡng nên. Tự nhiên biết xử lý như thế nào.

Trong tầng hầm ngầm tối tăm, bác sĩ đó ở dưới đất cầu xin tha thứ: "Tôi thật sự bị ép buộc. Thật đó. Nếu tôi không làm chuyện đó, người nhà tôi sẽ gặp nguy hiểm, tôi cũng sợ người nhà có sơ suất."

Tiểu Đường chỉ cười lạnh lùng: "Vậy sao anh không báo cảnh sát? Nói đến cùng, Cũng vì anh quá tham lam. Mới đánh mất nghề của mình, gắng sức làm ra tiền. Nói cho anh biết, lần này anh đã đắc tội một người không nên đắc tội nhất."

Tiểu Đường dùng một cây dao nhỏ nhất. Không bén, chỉ dè một dao lên ngón tay bác sĩ.

Bác sĩ đau đến bất tỉnh, bị nước lạnh hắt tỉnh lại. Lại bất tỉnh, lần lượt mấy lần.

Dù vậy, tổn thương ở đáy lòng Mục Sở Sở, cũng không thể trừ khử.

Trần Kính Đông lái ô tô đến chỗ Tần Liễu Liễu ở.

Trần Kính Đông ra từ lệnh, đào sâu ba thước cũng phải tìm cho ra người phụ nữ ác độc kia.

...

Trong bóng tối, dieendaaneequydoon – V.O, Trần kính Nghiễm trần như nhộng dè nặng lên thân thể Tần Liễu Liễu.

Trên bờ vai Tần Liễu Liễu có hai dấu răng, chảy máu ào ào.

Trần Kính Nghiễm nhìn máu không ngừng trào ra, vẻ mặt sáng khoái, nhếch khóe miệng nói: "Con đàn bà em sao làm chuyện gì cũng không xong? Không phải em nói kêu bác sĩ giết Mục Sở Sở sao? Nhưng cô ta không chết..."

Tần Liễu Liễu khuất nhục không chịu nhìn Trần Kính Nghiễm, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi không nghĩ tới bác sĩ đó sẽ vô dụng như thế."

"Thì sao?" Trần Kính Nghiễm vươn tay, lấy một cây dao tinh xảo phong cách quân đội Thụy Sĩ ở trên bàn cạnh đầu giường, từ từ lướt qua cái trán Tần Liễu Liễu, một đường trượt đến bụng: "Ngày đó tôi cũng đã nói, giữa em và Mục Sở Sở, chỉ có thể có một người được sống, em nói xem, là em sống hay là cô ta sống?"

Lưỡi dao lạnh như băng khiến thân thể Tần Liễu Liễu cứng ngắc.

Cô ta biết Trần Kính Nghiễm là kẻ điên trời sinh.

Chuyện gì anh ta cũng có thể làm.

"Tôi nghĩ, nhất định bây giờ Trần Kính Đông đang tìm em khắp thế giới, chắc chắn anh ta không thể tưởng tượng được, em sẽ nằm trên giường của tôi..." Trần kính Nghiễm cười, dùng sức đâm cây dao lên vai Tần Liễu Liễu, ấn vào từng chút một.

Máu nháy mắt trào ra cây dao, cảnh tượng vô cùng máu tanh đáng sợ.

Nhất thời Tần Liễu Liễu thét chói tai, mồ hôi trên trán chảy ròng: "Tôi sẽ giết người phụ nữ đó..."

"Tốt lắm," Trần Kính Nghiễm từ từ rút cây dao ra, đôi mắt nóng nảy, anh ta nói: "Từ nhỏ, Trần Kính Đông anh ta chính là con cưng của trời, tôi nghĩ, anh ta chỉ cần động ngón tay là sẽ có được tất cả, cho tới bây giờ anh ta không hề biết tư vị mất đi là gì, lần này, tôi cũng muốn cho anh ta nếm thử tư vị bị mất đi, tôi nghĩ, nhất định cảnh tượng đó sẽ rất vui..."

Tần Liễu Liễu cực kỳ thống khổ.

Cô ta hận bây giờ bản thân lại thành đồ chơi của Trần Kính Nghiễm, hận bản thân chỉ xứng nằm hầu hạ ở dưới thân người đàn ông này, mà không phải là

Trần Kính Đông..

Những điều cô ta muốn, cũng chưa bao giờ có được.

Tất cả những chuyện này, đều do con đàn bà Mục Sở Sở kia làm hại.

Tần Liễu Liễu nắm tay rất chặt: "Cho tôi một ngàn vạn, nhất định tôi sẽ giúp anh giết cô ta..."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bắt đầu lại lần nữa, có được không

Edit: V.O

Vì lấy lòng Mục Sở Sở, Trần Kính Đông xem nấy cuốn bí kíp yêu đương suốt đêm.

Nói thật, lớn như vậy. Y chưa từng như vậy với phụ nữ, đây là lần đầu tiên.

Một người đàn ông ba mươi tuổi, lật xem mỗi một tờ kinh nghiệm yêu đương ngây thơ kia. Nghĩ lại hình ảnh đó cũng thật đẹp.

Nhưng y thật sự không muốn mất đi Mục Sở Sở nữa.

Rõ ràng y biết, trên đời này. Chỉ có Mục Sở Sở mới đào tâm đào phổi đối với y.

Mà y. Từ nay về sau cũng sẽ đào tâm đào phổi vì một mình cô.

Trong hành lang bệnh viện đều được đặt đầy hoa hồng.

Lúc y tá đi qua cũng nhủ thầm: "Tiên sinh, đây là bệnh viện..."

"Bệnh viện cũng cần những thứ tốt đẹp. Không phải sao?" Trần Kính Đông nhẹ nhàng cười, hôm nay y ăn mặc cực kỳ kiểu cách, âu phục màu sáng. Trên cổ thắt một cái cà vạt ca rô màu lam. Cà vạt này là quà Mục Sở Sở tặng y nhân kỷ niệm năm đầu tiên y và Mục Sở Sở kết hôn, lúc đó y thuận tay ném cà vạt này vào trong thùng rác. Ai biết lại được Mục Sở Sở nhặt lại.

Tối qua, trong lúc vô ý y phát hiện được nó từ trong cái hộp bảo bối của Mục Sở Sở.

Y còn phát hiện một quyển sổ, trong sổ toàn là ảnh y ở trên báo và tạp chí trong nấy năm nay. Mỗi một phần, cô đều giữ lại.

Lúc y nhìn thấy cuốn sổ đó. Rốt cuộc một người lớn tuổi cũng không nhịn được khóc như một chú chó.

Y không biết trong năm năm này Mục Sở Sở lại đặt nhiều tâm tư lên người y như vậy.

Mà y chính là một tên cực ngốc.

Ôm bó hoa hồng lớn vào phòng bệnh.

Mục Sở Sở ngồi yên lặng trên giường bệnh, đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Trong nháy mắt nhìn thấy Trần Kính Đông. Đôi mắt vốn yên tĩnh nháy mắt lạnh lùng, lập tức nằm nghiêng xuống, kéo chăn qua đắp kín. Bày ra bộ dạng không muốn gặp Trần Kính Đông.

Mây rậm của Trần Kính Đông vẩn chặt lại.

Y biết đây là sự trừng phạt y nên nhận, dieendaaneequydoon – V.O, là y đáng đời, cho dù bây giờ Mục Sở Sở lấy dao đâm y, y cũng nhin được, tuyệt đối sẽ không tránh.

Trần Kính Đông ho khan một tiếng, hiếm khi da mặt dày: "Đờ hơ chưa?"

"Không cần anh quan tâm..."

"Ừm...ăn sáng chưa?"

"Không cần anh quan tâm..."

"Sở Sở..."

"Không cần anh quan tâm, cút đi..."

Ngay từ đầu Mục Sở Sở đã không muốn cho Trần Kính Đông cơ hội nói chuyện.

Cô thật sự quá mệt, mặc dù nằm xuống, cũng sẽ cảm thấy ngực đau từng đợt, cô hoàn toàn không thể quên được nỗi đau này.

Trần Kính Đông ngờ ngác đứng ở sau lưng Mục Sở Sở, một lúc lâu, thờ dài một tiếng nói: "Anh biết em không thể tha thứ cho anh, nhưng em hãy nghe anh nói hết lời."

"Tôi không muốn nghe, anh đi đi..."

"Sở Sở...anh biết anh có lỗi với em, cho nên, quãng đời còn lại để anh chăm sóc em có được không? Coi như là cho anh một cơ hội, một cơ hội chứng minh bản thân, có được không?"

"Cho anh cơ hội?" Mục Sở Sở cười lạnh: "Ai cho đứa con đã mất của tôi một cơ hội? Còn nữa, không phải anh nói năm năm trước anh chưa từng nói muốn kết hôn với tôi sao? Trần Kính Đông, tôi nói cho anh biết, bắt đầu từ giây phút đó, lòng tôi đối với anh đã chết, không sai, quá khứ là tôi mặt dày không tự tôn yêu anh, nhưng tôi hối hận rồi, tôi hối hận năm đó cứu anh từ trong son động ra, nói thật, anh nên bị người bắt anh đi nhốt anh cả đời..."

Trần Kính Đông ngẩn người.

"Năm năm trước, là em? Không phải là...Tần Liễu Liễu sao?"

Bỗng nhiên Mục Sở Sở thò nửa thân thể từ trong chăn ra, nhìn Trần Kính Đông với vẻ châm chọc: "Tần Liễu Liễu? Tôi chỉ nhớ rõ, khi đó tôi theo dõi người bắt anh đi, đến một cái son động, cửa son động bị chặn, là tôi không sợ cực khổ chạy đi kêu người chuyển cửa son động đi giúp anh, nhưng lúc anh ly hôn với tôi lại nói, anh chưa từng nói muốn kết hôn với tôi..."

Mục Sở Sở thấy cực kỳ thất vọng.

Ngay cả nói cô cũng lười nói, đau lòng vẫy tay: "Anh đi đi, anh cầm bao nhiêu hoa hồng đến, tôi cũng sẽ không đi cùng với anh."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: A, thật là đáng đời

Edit: V.O

Trần Kính Đông như bị sét đánh.

Ngơ ngác đứng ở trong phòng bệnh nửa ngày, cho đến khi điện thoại vang lên không ngừng, y mới mờ mịt nhận điện thoại.

Là Tiểu Đường gọi tới: "Trần tổng, điện thoại lúc trước anh đưa cho tôi đã sửa xong rồi."

Ánh mắt Trần Kính Đông trầm xuống, nhìn thoáng qua Mục Sở Sở không muốn nhìn y. Gần từng tiếng nói với cô: "Cho dù em tin hay không. Từ này về sau, trái tim này của anh, chỉ có một mình em."

Mục Sở Sở không nói chuyện, thậm chí không hề vui vẻ.

Bởi vì...

Cô sợ phải thất vọng...

Cô thật sự đã thất vọng không dậy nổi rồi.

Trần Kính Đông đi thẳng đến công ty.

Một đám phóng viên ở công ty đã sớm bị người của anh đuổi đi rồi. Chuyện bát quái kia cũng được anh tiêu tiền đè lại, bình ổn cực kỳ tốt.

Tiểu Đường đứng ở cạnh bàn làm việc, nhú mồm nói: "Tôi đã thay anh xem xét qua văn kiện bên trong. À...có một văn kiện, tôi nghĩ anh phải nghe một chút..."

Trần Kính Đông nói lỏng cả vạt, vươn tay ra hiệu Tiểu Đường tiếp tục.

Tiểu Đường ấn mở bản ghi âm. Bên trong truyền đến cuộc đối thoại của Mục Sở Sở và Tần Liễu Liễu.

Trần Kính Đông nghe từng chữ một.

Trong bản ghi. Mục Sở Sở đau khổ cầu xin. Cầu xin Tần Liễu Liễu cứu con của cô, nhưng Tần Liễu Liễu lại châm chọc cô. Cô ta nói: "Cô có biết vì sao Trần Kính Đông yêu tôi như vậy không? Nói thật. Chuyện này còn phải cảm ơn cô đó, nếu không nhờ năm đó cô tìm được Trần Kính Đông ở trong son động trước tôi một bước, sao tôi có thể ngồi hưởng ngư ông đắc lợi?"

"Cô có biết không Mục Sở Sở. Cô thua là do quá yêu Trần Kính Đông, nếu cô không yêu anh ấy như vậy, cũng không đến mức thất bại thảm hại, hai bàn tay trắng..."

Lúc Trần Kính Đông nghe được những lời nói đó, dieendaanleequydoon – V .O, gân xanh trên trán từng sợi phồng lên, đôi mắt đỏ đáng sợ.

Năm năm trước, thật là Mục Sở Sở đã cứu y trước.

Tần Liễu Liễu chỉ ngồi hưởng ngư ông đắc lợi, đến bệnh viện thăm mà thôi.

Lúc y tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy chính là Tần Liễu Liễu, y cho rằng chính là Tần Liễu Liễu cứu y...

Trận nghiệt trái này, ngay từ ban đầu đã sai rồi, sai đến rối tinh rối mù.

Tiểu Đường nhìn khuôn mặt đầy khói mù của Trần Kính Đông, nuốt một ngụm nước miếng xuống, một lúc lâu mới nói: "Còn có một chuyện anh cần biết, Tần Liễu Liễu và Trần Kính Nghiễm âm thầm có quan hệ, chuyện lần trước giả có thai chính là Trần Kính Nghiễm ở sau lưng phá rồi, đúng rồi, còn có chuyện bị trúng độc insulin lần này, Trần Kính Nghiễm cũng tham dự trong đó, hơn nữa...quan hệ của anh ta và Tần Liễu Liễu còn rất không bình thường."

Trần Kính Đông khê cắn môi, thịt ở khóe miệng đều co rúm, gần từng chữ: "Tuyệt đối không được tha cho Trần Kính Nghiễm, không được tha cho chú Hai tôi, vị trí Chủ tịch hội đồng quản trị, tôi đã định rồi, còn nữa, nhanh chóng tìm được tiện nhân Tần Liễu Liễu kia, món nợ năm năm trước, bây giờ tôi sẽ khiến cô ta trả lại."

Trần Kính Đông nắm chặt nắm đấm.

Năm năm, chẳng qua chỉ là một trận chề cười.

Trần Kính Đông thống hận bản thân y ngu ngốc.

Ngày đó, y nhốt mình ở trong phòng, kéo màn cửa sổ lên, trong bóng đêm, không ngừng dùng cùn gây mê bản thân.

Y cảm thấy, y thật không xứng với người phụ nữ tốt như Mục Sở Sở.

Cô trả giá cho y, đâu chỉ là tình yêu và thanh xuân?

Mà y cho cô, tất cả đều là tổn thương.

Y như vậy, sao có thể cầu xin cô tha thứ?

Nhưng trong quãng đời còn lại, y lại không thể không có cô.

Y thật sự không thể tưởng tượng được, thế giới không có cô, sẽ cô đơn và tịch mịch thế nào.

Cho đến hôm nay, Trần Kính Đông không thể không thừa nhận, thật ra y cũng đã sớm yêu Mục Sở Sở, chỉ là y luôn luôn giữ một lời hứa ngu ngốc không chịu từ bỏ, làm tổn thương Mục Sở Sở, đồng thời cũng tra tấn chính y...

Bây giờ, rốt cuộc y bị sự ngu ngốc của bản thân làm tổn thương, a, thật là đáng đời...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Kẻ điên

Edit: V.O

Tần Liễu Liễu triệt để điên rồi.

Cô ta biết, cô ta không bao giờ có được tình yêu của Trần Kính Đông nữa, không thể lên làm bà Trần.

Bây giờ nhất định Trần Kính Đông đã biết chân tướng. Nhất định rất hận cô ta, nhất định muốn giết cô ta.

Năm năm khổ tâm làm, dù sao cũng thành hy vọng hảo huyền.

Cô ta không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà cô ta biến thành hai bàn tay trắng.

Là Mục Sở Sở.

Cho nên, cô ta sống không tốt, Mục Sở Sở cũng đừng hòng sống tốt.

Chạng vạng ngày đó, nhờ dự trợ giúp của Trần Kính Nghiễm, cô ta thuê vài người, lẩn vào bệnh viện, thừa dịp Giang Huệ đi gọi điện thoại. Lén lút lên vào phòng bệnh của Mục Sở Sở, đánh cô bất tỉnh, trói Mục Sở Sở đi.

Lúc Giang Huệ phát hiện không thấy người. Đã là quá chậm.

Tần Liễu Liễu tốn giá cao mướn một chiếc máy bay tư nhân.

Máy bay bay ở vạn thước trên trời cao. Tần Liễu Liễu lạnh lùng nhìn Mục Sở Sở vừa mới tỉnh lại: "Hừ, cô đúng là mạng lớn. Được rồi. Lúc này tôi sẽ cho cô thoải mái. Xem cô có còn mạng lớn như vậy không."

Cả người Mục Sở Sở run lên: "Cô muốn làm gì?"

"Tôi muốn làm gì? Cô cứ đợi rồi sẽ biết."

Tần Liễu Liễu cười dữ tợn. Đứng dậy, nắm chặt cổ Mục Sở Sở: "Cô nói xem, nếu tôi treo ngược cô lên máy bay, cô có thể sống bao lâu?"

"Đồ súc sinh..." Mục Sở Sở nghiến răng nghiến lợi: "Cô giết tôi, cô cho là cô có thể sống?"

"O, cô cho là chuyện tới nước này tôi còn muốn sống sao?"

Tần Liễu Liễu nhếch môi cười, mắt đầy tuyệt vọng: "Cô có biết không? Tôi vốn chỉ cách vị trí bà Trần một bước, cũng chỉ một bước đó, dieendaanleequydoon – V.O, cô lại mang thai, lại xuất hiện, Mục Sở Sở, cô chính là sao chổi của cuộc đời tôi, chính là vật cản tôi và Kính Đông ở cùng nhau, tôi thật sự hận chết cô, mỗi lần nhìn thấy cô, tôi đều hận không thể xé da thịt trên người cô xuống ném vào biển cho cá ăn, cô nói xem, sao cô có thể chọc người ghét như vậy chứ?"

Tần Liễu Liễu véo mạnh lên người Mục Sở Sở.

Mục Sở Sở đau đến đổ mồ hôi lạnh.

Cô biết, Tần Liễu Liễu thật sự điên rồi.

Một người điên, cái gì cô ta cũng có thể làm được.

"Cô nói xem, vì sao phải cản trở tôi và Kính Đông?" Tần Liễu Liễu cột từng vòng một dây thừng lên cổ tay Mục Sở Sở: "Cô nói xem, cái gì cô cũng có, vì sao nhất định phải giành Kính Đông với tôi?"

"Tôi hoàn toàn không giành với cô, là cô luôn luôn tranh giành." Trong lòng Mục Sở Sở sợ hãi, cô thật không biết Tần Liễu Liễu sẽ làm ra chuyện gì.

"Cô không giành với tôi?"

Tần Liễu Liễu hát đầu cười ha ha, cười cười khởi hành: "Được rồi, cô đã nói như vậy, chúng ta làm một thí nghiệm là được, tôi cá tất cả của tôi, nhìn xem Trần Kính Đông yêu cô nhất, hay là yêu tôi nhất, được không?"

"Cô có ý gì?" Thân thể Mục Sở Sở run lên.

Tần Liễu Liễu cười: "Không có ý gì, cô cứ đợi rồi sẽ biết..."

Sau khi Trần Kính Đông biết Mục Sở Sở mất tích, quả thật muốn nổ tung.

Xem camera của bệnh viện, cuối cùng xác định, chính là Tần Liễu Liễu bắt Mục Sở Sở đi.

Trần Kính Đông nện nắm đấm lên vách tường, nổi nóng nói: "Tra cho tôi, cho dù thế nào cũng phải tìm được đồ điên Tần Liễu Liễu kia."

Giang Huệ tự trách khóc: "Đều do mẹ không tốt, mẹ gọi một cuộc điện thoại cho bác Ngô, không nghĩ tới người đã bị dẫn đi..."

Trần Kính Đông tâm loạn như ma, hơi thở nặng nề: "Chuyện này không thể trách mẹ, đều là lỗi của con, năm năm trước con tin lầm Tần Liễu Liễu, mới tạo ra trái nghiệt ngày hôm nay, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ không để Sở Sở thiếu một sợi lông, nhất định dẫn cô ấy bình an trở về, con đảm bảo..."

Ba chữ "con đảm bảo", y dùng hết tất cả trọng lượng.

Y không bao giờ để mất đi Mục Sở Sở nữa.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tuyển chọn sinh tử

Edit: V.O

Trần Kính Đông vận dụng tất cả lực lượng mới tìm được tin tức của Mục Sở Sở.

Suốt cả một ngày, y mới tìm được vị trí cụ thể.

Tần Liễu Liễu dùng máy bay tư nhân, chở Mục Sở Sở lên một hòn đảo nhỏ ngoài thành.

Bây giờ, Mục Sở Sở ở ngay trên hòn đảo nhỏ đó.

Trần Kính Đông biết được vị trí cụ thể, lập tức kêu Tiểu Đường đi chuẩn bị máy bay tư nhân.

Giây phút máy bay tư nhân đáp xuống đảo nhỏ kia, giây phút Trần Kính Đông tìm được Mục Sở Sở. Cả người y đều sắp điên mất.

Mục Sở Sở bị trói trên một chỗ đá ngầm trên biển, nửa thân thể ở trong nước biển. Mặt trắng không có một chút máu. Cả người mê mê trầm trầm, đáng về bất cứ lúc nào cũng sẽ ngủ mất.

Mùa này, ở trong nước biển cả đêm. Cho dù không bị sóng biển cuốn đi, cũng có thể sẽ bị đông lạnh chết.

Hai tròng mắt Trần Kính Đông đỏ đậm, năm ngón tay nắm chặt với nhau.

"Mục Sở Sở. Không cho em ngủ..." Y hô lớn một tiếng.

Dường như Mục Sờ Sờ cũng thấy được y. Gương mặt lập tức biến thành vô cùng lo lắng, cô lắc đầu, lại không phát ra âm thanh gì.

Miệng cô bị bịt kín.

Cô đau khổ lắc đầu, cố gắng giãy dụa.

Sóng biển vỗ từng đợt từng đợt lên thân thể cô. Trần Kính Đông lại đau lòng đến run rẩy từng trận. Y thực hận sao người trong biển kia không phải là y...

Tần Liễu Liễu đứng ở bên cạnh đá ngầm, cầm một cây dao. Nhìn chằm chằm Trần Kính Đông: "Sao vậy? Đau lòng rồi sao?"

"Buông cô ấy ra..." Mắt Trần Kính Đông bốc hỏa. Y không hề nhiều lời với Tần Liễu Liễu: "Nếu Sờ Sờ thiếu một sợi lông, tôi đảm bảo. Quảng đời còn lại của cô sẽ thê thảm"

"Ồi..."

Tần Liễu Liễu ngượng cười, cười đến mức nước mắt chảy ra: "Trần Kính Đông, tôi theo anh năm năm, cho dù không có công lao cũng có khổ lao? Anh lại đối xử với tôi như vậy? Trong năm năm, người ngoài thấy tôi và anh ân ái, nhưng anh cũng không chạm vào tôi, dieendaanleequydoon – V.O, anh có biết tôi đau lòng bao nhiêu không? Anh nói anh muốn kết hôn với tôi? Được, tôi chờ lại chờ, kết quả chờ thành cục diện như ngày hôm nay, tôi nói cho anh biết, đây đều là bị anh ép, đều là bị anh ép..."

Cảm xúc của Tần Liễu Liễu rất kích động, cô ta chỉ sợi dây thừng trên đá ngầm: "Thấy chứ, chỉ cần tôi cắt đứt dây thừng, người phụ nữ này sẽ bị sóng biển cuốn đi, sóng ở đây lớn thế nào, tự anh cũng thấy được."

Hai tròng mắt Trần Kính Đông co rụt lại với nhau.

Y nhìn thấy Mục Sờ Sờ luôn luôn lắc đầu.

Dường như đang nói đừng lo cho cô.

Trong lòng khó chịu giống như lắng trĩ.

Người phụ nữ này, đến lúc này rồi, vẫn còn lo lắng cho y...

"Được, chúng ta nói chuyện đi, tôi phải làm thế nào, cô mới có thể tha cho cô ấy?" Trần Kính Đông bước từng bước một tới gần đá ngầm.

Gió thật lớn, thật lạnh.

Nhất định Mục Sờ Sờ cô rất lạnh rất lạnh...

Tần Liễu Liễu nhìn Trần Kính Đông bước từng bước một tới gần, rồi cười ngông cuồng: "Được, thả cô ta cũng có thể, bây giờ anh hãy cưới tôi, ở ngay tại đây."

"Được, tôi đồng ý với cô..." Trần Kính Đông không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ Tần Liễu Liễu ra tay: "Cô muốn cái gì tôi cũng đồng ý với cô, nếu cô muốn kết hôn ngay bây giờ, tôi lập tức liên hệ chỗ công chứng, công chứng cho chúng ta..."

"Ồ, chỉ vì người phụ nữ này? Cái gì anh cũng đồng ý với tôi?" Tần Liễu Liễu cười điên cuồng không thể kiềm chế được, cười nước mắt tung bay: "Vậy anh nói cho tôi biết, trong năm năm nay, tôi ở trong lòng anh, rốt cuộc được coi là cái gì? Anh thật sự chưa từng yêu tôi một chút nào sao? Cũng chỉ vì lời hứa đó mới giữ tôi ở bên cạnh anh năm năm?"

Tần Liễu Liễu cực kỳ tuyệt vọng.

Vốn cô ta còn ôm một tia hy vọng, muốn đánh cược tất cả của bản thân, cho dù đổi lấy một chút tình yêu của Trần Kính Đông cũng được.

Nhưng trong lòng Trần Kính Đông hoàn toàn không có cô ta.

Y chỉ nghĩ đến cứu Mục Sờ Sờ.

Trần Kính Đông đã đến gần Tần Liễu Liễu.

Y chuẩn bị tìm thời cơ ra tay.

Nhưng một giây sau, bỗng nhiên cây dao của Tần Liễu Liễu đặt lên dây thừng: "Được, không phải anh yêu cô ta sao? Vậy anh đi xuống làm bạn với cô ta đi, anh dám không?"

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Sờ Sờ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đánh cuộc quăng đời còn lại chỉ vì em

Edit: V.O

Tần Liễu Liễu cắt đứt dây thừng.

Cô ta đứng ở trên đá ngầm cười điên cuồng: "Được, tôi thành toàn cho các anh. Anh đi tìm chết với cô ta đi..."

Trần Kính Đông thấy Mục Sở Sở chìm vào trong biển, tay chân cô bị trói, hoàn toàn không có khả năng bơi được.

Không hề nghĩ ngợi. Y nhảy vào biển.

Nước biển lạnh như băng vỗ lên người.

Y ra sức nắm lấy Mục Sở Sở đang chìm xuống, dùng hết sức lực lôi cô lên bờ.

Mục Sở Sở nhìn y. Chảy nước mắt. Lắc đầu.

Trần Kính Đông thờ hồn hên xé băng dán ngoài miệng Mục Sở Sở, đang muốn cởi dây thừng trên tay và trên chân Mục Sở Sở, chợt nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Tần Liễu Liễu: "Trần Kính Đông, tôi cho anh một sự lựa chọn cuối cùng, trên người cô ta có bom. Chỉ cần tôi ấn cái nút này. Cô ta sẽ chết không toàn thây, đến lúc đó anh cũng sẽ chết, chỉ cần anh tách khỏi cô ta. Anh có thể sống. Sống và chết. Tự anh chọn."

Mục Sở Sở khóc đến nước mắt chảy ròng, cô nhìn Trần Kính Đông. Cả người y đều ướt đầm, môi trắng bệch. Vì cứu cô, cánh tay cũng bị cắt bị thương.

"Vì sao lại tới cứu tôi?"

"Đồ ngốc, anh đã nói rồi. Nửa đời sau anh và em sẽ không bao giờ tách ra nữa..."

Trong mắt Trần Kính Đông toàn là áy náy: "Năm năm trước anh bỏ lỡ em, phụ em, năm năm sau, anh không bao giờ như trước nữa, Sở Sở, nếu chúng ta có thể sống đi ra khỏi đây, xin em cho anh một cơ hội, để chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được không?"

Trong lòng Mục Sở Sở rất đau.

Ngày này cô đã đợi rất lâu, lâu đến mức cô cho rằng cả đời này sẽ không thể đợi được.

Mà lúc này ngay cả khả năng sống sót cũng không có.

Cô không thể liên lụy Trần Kính Đông.

Mục Sở Sở lắc đầu, vẻ mặt rất lạnh: "Anh đi đi, tôi sẽ không cho anh cơ hội, tôi và anh, vĩnh viễn không thể..."

"Đồ ngốc này." Trải qua nhiều chuyện như vậy, Trần Kính Đông sẽ không tái phạm lại chuyện ngu ngốc nữa, y biết Mục Sở Sở đang cố ý đuổi y đi, y vươn tay, nhẹ nhàng ôm cô: "Anh đã nói rồi, nửa đời sau anh nhất định sẽ không tách ra khỏi em, nói được thì làm được, cho dù chết, anh cũng sẽ chết cùng em, còn nữa, anh đã chuyển tất cả của cải của anh tới danh nghĩa của em, cho nên, em phải sống, nếu không sau này mẹ anh phải ăn gì uống gì?"

Lúc này y cũng chỉ có thể nói lời nói đùa này để làm Mục Sở Sở vui vẻ.

Mục Sở Sở lại khóc hung hơn: "Tôi nói rồi, tôi sẽ không tha thứ cho anh..."

"Đừng làm loạn, anh biết em không muốn anh mạo hiểm vì em, mà anh lại tình nguyện."

Trần Kính Đông chưa từng thư thái như bây giờ, dieendaaneequydoon – V.O, y ngửa đầu, nhìn Tần Liễu Liễu: "Không phải cô hỏi sự lựa chọn của tôi sao? Được, tôi chọn cô ấy, cả đời này, cho dù xảy ra chuyện gì, sống cũng được, chết cũng được, tôi đều chọn cô ấy."

Về mặt Tần Liễu Liễu nhất thời suy sút như ma quỷ, thân thể lắc lư, gần như không đứng vững được, một lúc lâu, cô ta mới nói với vẻ mặt trắng bệch: "Được, tốt lắm, anh đã chọn thâm tình, tôi đây sẽ chọn hủy diệt..."

Ngón tay nhẹ nhàng nhấn điều khiển từ xa...

Bùm...

- ----

Tám tháng sau, Mục Sở Sở mặc áo bành tô thật dày đi ra khỏi bệnh viện, tay cầm một tờ xét nghiệm, vẻ mặt tràn đầy tươi cười.

Một chiếc Ferrari màu đen ngừng ở bên cạnh cô, người đàn ông mặc tây trang trắng thớm bước xuống xe, tươi cười ấm áp.

"Sao rồi? Các hạng chỉ tiêu có đủ tư cách không?"

"Hừ, không đủ tư cách..."

"Sao vậy?" Về mặt người đàn ông kinh hoàng, nhanh chóng giành tờ xét nghiệm trong tay người phụ nữ.

Người phụ nữ hờn dỗi một câu: "Trần Kính Đông, đều là chuyện tốt anh làm, một cục cưng sinh ra trong bụng em rồi, mười tháng sau sẽ nhảy ra."

"Nói như vậy, anh sắp được làm ba rồi sao?"

Trần Kính Đông ôm lấy Mục Sở Sở, xoay hai vòng tại chỗ, hai người nhìn nhau cười.

"Nếu ngày đó anh không chọn chết cùng em, anh nói xem, chúng ta có thể giống như hôm nay không?" Mục Sở Sở nhẹ nhàng ôm lấy cổ Trần Kính Đông, cô nhớ tới cảnh hung hiểm ngày hôm đó.

Cô cho rằng, cô và Trần Kính Đông sẽ bị nổ tan thành mây khói.

Nhưng người bị nổ lại là Tần Liễu Liễu.

Thì ra, ngày đó Tần Liễu Liễu đều buộc bom lên người Mục Sở Sở và cô ta, chỉ là một cái là thật, một cái là giả.

Cô ta thật sự hận chết Mục Sở Sở.

Nhưng cô ta vẫn muốn đánh cuộc, đánh cuộc tính mạng của mình, xem Trần Kính Đông có chịu chết chung với Mục Sở Sở không.

Cô ta thua, cho nên, cô ta lựa chọn chết, chỉ có chết, cô ta mới có thể chân chính giải thoát.

Trần Kính Đông cười dịu dàng, hôn một cái lên trán Mục Sở Sở, cầm thật chặt tay cô, nói: "Anh đã nói rồi, nửa đời sau anh nhất định sẽ ở cùng với em, nếu em chết, anh không có cách nào sống tiếp, cho nên, em phải nhớ kỹ, mạng của em rất đáng giá, bởi vì nó buộc với anh, em cần phải quý trọng."

Mục Sở Sở đặt đầu lên mũi Trần Kính Đông, nở nụ cười.

Ngày đó, lá đỏ ven đường đặc biệt đỏ, đẹp giống như trải một lớp thảm đỏ lên đó.

Hai người nắm tay nhau, từ từ biến mất nơi cuối đường...

- Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.